

د پیدایښت کتاب

د کتاب پېژندنه

هر انسان غواړي په دې پوه شي چې هغه د کوم ځای څخه راغلی دی او هغه دنیا چې هغه په کې پیدا شوی دی، څنگه پیدا شوې ده. د پیدایښت کتاب د تورات لومړنی کتاب دی چې مهمو سوالونو ته ځواب ورکوي.

د پیدایښت د کتاب لومړی فصل د نړۍ د پیدا کېدلو او د لومړنیو انسانانو یعنی زمونږ د نیکونو آدم او حوا په پیدا کېدلو سره پیل کیږي او د عدن په باغ کې د هغوی د ښه ژوند په اړه او وروسته بیا په گناه کې د راګېرېدلو او د خدای د حضور څخه د شړلو په اړه دوام مومي. وروسته بیا د آدم او حوا د زامنو یعنی هابیل او قاین په اړه معلومات ورکوي او د یوولسم فصل تر پایه پورې د نوح، توفان او هغې کشتۍ په اړه چې نوح یې د خدای په لارښوونې سره

جوړوي مونږ ته معلومات راکوي. د دې کتاب د دولسم فصل په پیل کېدلو سره د اسراییلو د لومړنیو نیکونو چې لومړنی یې ابراهیم ؤ چې په ایماندارۍ سره د خدای څخه په اطاعت کولو یې د ایماندارانو د پلار نوم وگاټه، دوام مومي. د پیدایښت کتاب وروسته بیا د ابراهیم د زامنو اسماعیل او اسحاق او د اسحاق د زوی یعقوب او همدارنگه د یعقوب د دولسو زامنو په اړه چې د اسراییلو د دولسو قبیلو بنیاد ایښودونکي شول معلومات ورکولو ته دوام ورکوي. د پیدایښت د کتاب وروستنۍ برخه د یعقوب د یو زوی چې یوسف نومېږي د هغه په اړه چې مصر ته یې د یعقوب او د هغه د اولادې یعنی اسراییلو د هجرت شرایط برابر کړل پای ته رسېږي.

د پیدایښت کتاب کوم افسانوی کتاب نه دی چې پیل یې له دې څخه وشي چې په تېرو زمانو کې څه وو او څه نه وو، بلکې مونږ ته معلومات راکوي چې نړۍ څنګه پیدا شوه او د انسان په ژوند کې ګناه څنګه راپیدا شوه. دا یو لیکل شوی تاریخ دی. دا تاریخ په پنځوسو فصلونو کې په داسې شکل سره بیان شوی دی چې د هر انسان پام ځانته را اړوي.

خدای دې وکړي چې د دې کتاب لوستل ستاسو دپاره د برکت
سبب وگرځي او د تلپاتې ژوندون هغه نعمت مو په برخه شي چې
خدای غواړي تاسو ته یې درکړي.

د موضوعگانو لست:

د کایناتو او انساني نسل پیدایښت ۱:۱ - ۲:۲۵

د گناه پیل کېدل او د انسان رالوېدل ۱:۳-۲۴

د آدم څخه تر نوح پورې ۱:۴ - ۵:۳۲

نوح او سپلاب ۱:۶ - ۱۰:۳۲

د بابل برج ۱:۱۱-۹

د سام څخه تر ابراهیم پورې ۱۰:۱۱-۳۲

ابراهیم، اسحاق او یعقوب ۱:۱۲ - ۳۵:۲۹

د عيسو اولاده ۱: ۳۶-۴۳

يوسف او د هغه ورونه ۱: ۳۷ - ۲۸: ۴۵

اسراييليان په مصر کې ۱: ۴۶ - ۲۶: ۵۰

نړۍ څنگه پيدا شوه

- ① په پيل کې خدای ځمکه او اسمانونه پيدا کړل. ② ځمکه خالي او بې شکه وه او د ژورو اوبو په مخ باندې تياره وه او د خدای روح د اوبو په مخ باندې گرځېده. ③ خدای وويل: «رڼا دې شي» او رڼا شوه. ④ خدای رڼا وليدله چې بڼه ده او هغه رڼايي د تيارې څخه بېله کړه. ⑤ خدای رڼا د ورځې په نوم ياده کړه او تياره يې د شپې په نوم ياده کړه، ماښام و او سهار شو. دا لومړۍ ورځ وه.
- ⑥ خدای وويل: «د اوبو ترمنځ دې فضا وي چې پاسنۍ اوبه د لاندې اوبو څخه بېلې کړي.» ⑦ خدای فضا جوړه کړه او د فضا لاندې اوبه يې د پاسنيو اوبو څخه بېلې کړې او همداسې وشول. ⑧

خدای فضا د اسمان په نوم یاده کړه، ماښام و او سهار شو. دا دوهمه ورځ وه.

⑨ خدای وویل: «د اسمان لاندې اوبه دې په یو ځای کې راټولې شي او وچه دې ښکاره شي» او همداسې وشول. ⑩ خدای وچه د ځمکې په نوم یاده کړه او اوبه یې د بحرونو په نوم یادې کړې او خدای ولیدل چې دا ښه دي. ⑪ خدای وویل: «ځمکه دې بوټي راشنه کړي. هغه تخم لرونکي نباتات، مېوه لرونکې ونې چې خپل جنس او شکل ته ورته مېوه او تخم د ځمکې په مخ ونیسي.» او همداسې وشول. ⑫ ځمکې هغه بوټي راشنه کړل چې د خپل جنس په شان تخم نیسي او هغه مېوه لرونکې ونې چې د هغو تخم د هغوی د جنس په شان وي او خدای ولیدل چې دا ښه دي. ⑬ ماښام و او سهار شو. دا درېمه ورځ وه.

⑭ خدای وویل: «د اسمان په فضا کې دې رڼاګانې وي چې ورځ د شپې څخه بېله کړي او هغه دې د نښو په شان د ورځو، فصلونو او کلونو دپاره وي، ⑮ او د اسمان په فضا کې دې رڼاګانې وي چې ځمکه روښانه کړي» او همداسې وشول. ⑯ خدای دوه

لويې رڼاگانې جوړې کړې، لمر يې د ورځې د رڼا ورکولو دپاره او سپوږمۍ يې د شپې د رڼا ورکولو دپاره او ستوري يې هم جوړ کړل. (۱۷) خدای هغوی د اسمان په فضا کې ځای په ځای کړل، ترڅو ځمکې ته رڼايي ورکړي، (۱۸) چې شپه او ورځ ورباندې رڼا شي او رڼا د تيارې څخه بېله کړي او خدای وليدل چې دا ښه دي. (۱۹) ماښام ؤ او سهار شو، دا څلورمه ورځ وه.

(۲۰) خدای وويل: «اوبه دې د ژونديو موجوداتو څخه ډکې شي او مرغان دې د ځمکې د پاسه د اسمان په فضا کې والوزي.» (۲۱) نو خدای لوی بحري حيوانات او د مخلوقاتو ټول ډولونه چې په اوبو کې اوسېږي جوړ کړل. هغه همدارنگه ډول ډول مرغان پيدا کړل او خدای وليدل چې دا ښه دي. (۲۲) خدای هغوی ته برکت ورکړ او ويې ويل: «بارداره او زيات شئ او بحيرې ډکې کړئ او مرغان دې د ځمکې په منځ زيات شي.» (۲۳) ماښام ؤ او سهار شو. دا پنځمه ورځ وه.

(۲۴) خدای وويل: «په ځمکه کې دې هر ډول ژوندي حيوانات د دوی د جنس په شان راپيدا شي، کورني حيوانات او وحشي

حيوانات او خزندې دې د هغوی د جنس په شان راپيدا کړي» او همداسې وشول. (۲۵) نو خدای وحشي حيوانات د هغو د جنس په شان او کورني حيوانات او خزندې د هغوی د جنس په شان جوړ کړل او خدای وليدل چې دا ښه دي.

(۲۶) خدای وويل: «مونږ به انسان په خپل شکل او زمونږ په شان جوړ کړو ترڅو دوی په ماهيانو، مرغانو، کورني حيواناتو، په ټوله ځمکه او خزندو باندې حکم وچلوي.» (۲۷) نو خدای انسان په خپل شکل پيدا کړ، هغه يې د خدای په شکل پيدا کړ. هغوی يې نر او ښځه پيدا کړل. (۲۸) خدای هغوی ته برکت ورکړ او ويې ويل: «بارداره او زيات شئ او ځمکه د خلکو څخه ډکه کړئ او د خپل واک لاندې يې راولئ او په ماهيانو، مرغانو او په ټولو حيواناتو باندې حکم چلوی.»

(۲۹) خدای وويل: «ما تاسو ته د ځمکې په مخ باندې ستاسو د خوراک دپاره هغه بوټي او هغه مېوه لرونکې ونې درکړي دي چې تخم نيسي.» (۳۰) ما ټولو وحشي حيواناتو، مرغانو، خزندو او هغو ټولو ته چې د ژوندون ساه په کې ده، ټول شنه بوټي د هغوی د خوراک

دپاره ورکړل.» او همداسې وشول.

۳۱ هر هغه څه چې خدای جوړ کړي وو، هغه یې ولیدل چې ټول ډېر بڼه وو! ماښام ؤ او سهار شو. دا شپږمه ورځ وه.

۱ نو ځمکه او اسمانونه او نور ټول شیان جوړ شول. ۲ په اوومه ورځ خدای هغه ټول کارونه چې کول یې، سرته ورسول او کار یې بس کړ. ۳ خدای اوومه ورځ مبارکه وبلله او هغه یې ځانگړې وگرځوله، ځکه چې په هغه ورځ هغه پیدایښت پوره کړ او کار یې بس کړ. ۴ په دې ډول ځمکه او اسمانونه پیدا شول.

د عدن باغ

کله چې څښتن خدای اسمانونه او ځمکه جوړ کړل، ۵ تر هغه وخته پورې لا هېڅ واینه یا نور بوټي راشنه شوي نه وو، ځکه چې څښتن خدای باران نه ؤ اورولی او څوک نه ؤ چې په ځمکه باندې کار وکړي. ۶ نو د ځمکې څخه د اوبو ویالې راووتلې او د ځمکې مخ ته یې اوبه ورکړې.

٧ څښتن خدای خاوره راواخيستله او د هغې څخه يې انسان

جوړ کړ او د هغه په پوزه کې يې د ژوندون روح پو کړ او هغه ژوندی بدن شو. ٨ څښتن خدای په عدن کې لمرخاته خواته يو باغ جوړ کړ او هغه انسان چې هغه جوړ کړی ؤ، هغه ته يې په دې باغ کې ځای ورکړ. ٩ څښتن خدای په دې باغ کې هر ډول ښايسته او مېوه لرونکې ونې راشنې کړلې او د باغ په منځ کې دوه نورې ونې وې. يوه د ژوندانه ونه او بله د ښو او بدو د پېژندلو ونه.

١٠ د عدن څخه يو سيند جاري شو چې باغ ته اوبه ورکړي او دا

سيند بيا په څلورو سيندونو باندي ووېشل شو. ١١ د لومړني سيند نوم فيشون دی چې د حويله په ټول هېواد باندي راتاو شوی دی او هلته سره زر دي، ١٢ چې د هغه ځای سره زر ډېر ښه دي. د خوشبويی مواد او د عقيقو تيرې هم په کې پيدا کېږي. ١٣ دوهم يې د جيحون سيند دی چې د کوش د ټولې ځمکې څخه راتاو شوی دی. ١٤ درېم سيند د دجلې په نوم ياديږي چې د آشور لمرخاته خواته بهيږي او څلورم د فرات سيند دی.

١٥ نو څښتن خدای آدم ته د عدن په باغ کې ځای ورکړ چې د

هغه خدمت او ساتنه وکړي. (۱۶) څښتن خدای آدم ته وویل: «د باغ د ټولو ونو څخه مېوه خوړلی شي. (۱۷) خو د بنو او بدو د پېژندلو د ونې څخه نه، ځکه کله چې د هغې ونې مېوه وخورې بې له شکه چې مړ به شي.»

(۱۸) څښتن خدای وویل: «دا ښه نه دی چې آدم دې یوازې اوسي، زه به د هغه دپاره یوه مناسبه ملګرې جوړوم چې د هغه سره مرسته وکړي.» (۱۹) نو بیا څښتن خدای د خاورې څخه ټول حیوانات او مرغان جوړ کړل او هغه یې آدم ته راوستل، ترڅو وګوري چې په هغوی باندې کوم نوم بردي. په دې ډول په هغوی ټولو باندې نومونه کېښودل شول. (۲۰) نو آدم په ټولو کورني او وحشي حیواناتو او مرغانو باندې نومونه کېښودل.

د هغوی څخه یو هم د آدم دپاره مناسب ملګری نه ؤ. (۲۱) نو څښتن خدای آدم په درانه خوب باندې ویده کړ او د هغه د پوښتیو څخه یې یوه راواخیستله او د هغې ځای یې په غوښه باندې ډک کړ. (۲۲) څښتن خدای د هغې پوښتی څخه ښځه جوړه کړه او هغه یې آدم ته راوستله. (۲۳) آدم وویل:

دلته اوس شته يو څوک زما په شان

اخيستل شوی يې هډوکي زما د هډوکو څخه

او غوښه يې زما د غوښې څخه

د هغې نوم دی ښځه

ځکه اخيستل شوې هغه د سړي څخه ده

②۴ له همدې امله سړی خپل مور او پلار پرېږدي او د خپلې ښځې سره يوځای کيږي او دواړه يو بدن شي.

②۵ سره د دې چې آدم او د هغه ښځه دواړه لوڅ وو، خو دوی نه شرمېدل.

د انسان لومړنی گناه

① د هغو ټولو وحشي حيواناتو د ډلې څخه چې څښتن خدای

جوړ کړي وو، مار ډېر مکرجن ؤ. یوه ورځ هغه بښځې ته راغی او پوښتنه یې ترې وکړه: «ایا په رښتیا خدای تاسو ته ویلي دي چې په باغ کې د هېڅ یوې ونې مېوه ونه خورئ؟» ② بښځې ځواب ورکړ: «خدای ویلي دي چې مونږ کولای شو د باغ د ټولو ونو د مېوو څخه وخورو، ③ بې له هغې ونې څخه چې د باغ په منځ کې ده. هغه مونږ ته ویلي دي چې د هغې ونې مېوه مه خورئ او حتی هغې ته لاس هم مه وروړئ، که داسې مو وکړل، نو تاسو به مړه شی.» ④ مار بښځې ته وویل: «ډاډه اوسئ، تاسو به مړه نه شی.» ⑤ خدای پوهیږي چې که چېرې تاسو د دې ونې مېوه وخورئ، نو ستاسو سترگې به خلاصې شي او تاسو به د خدای په شان شی او په ښو او بدو شیانو باندې به پوه شی.» ⑥ بښځې ونې ته په ځیر وکتل او هغه ونه د هغې په نظر کې ښکلې او مېوه یې خوندوره ښکاره شوه، فکر یې وکړ چې دا ونه به د پوهې د حاصلولو دپاره څومره ښه وي. نو هغه مېوه یې راواخیستله او ویې خوړله او خپل مېړه ته یې چې د هغې سره ؤ، هم ورکړه او هغه هم وخورله. ⑦ په هماغه وخت کې د هغوی سترگې وغړېدلې او پوه شول چې لوڅ دي، نو د انځر پانې یې یو تر بله سره وگنډلې او ځانونه یې ورباندې پټ کړل.

۸) مازدیگر کله چې باد لگېده، آدم او د هغه ښځې د څښتن
 خدای د قدمونو اواز واورېد چې په باغ کې گرځېده. هغوی ووپرېدل
 او ځانونه یې د ونو تر شا پټ کړل. ۹) څښتن خدای په آدم باندې
 غبر وکړ: «ته چېرته یې؟» ۱۰) هغه ځواب ورکړ: «په باغ کې مې ستا
 د قدمونو اواز واورېد، ووپرېدم او خپل ځان مې پټ کړ، ځکه چې
 لوخ وم.» ۱۱) خدای ورڅخه پوښتنه وکړه: «چا درته وویل چې ته
 لوخ یې؟ ایا د هغې ونې مېوه دې خوړلې ده چې ما درته ویلي وو
 چې هغه مه خوره؟» ۱۲) آدم وویل: «هغې ښځې چې تا ماته راکړې
 ده، دا مېوه راکړه او ما وخوړله.» ۱۳) نو څښتن خدای د ښځې څخه
 پوښتنه وکړه: «تا څه وکړل؟» ښځې ځواب ورکړ: «مار زه وغولولم
 او ما هغه مېوه وخوړله.»

۱۴) نو څښتن خدای مار ته وویل: «په دې سبب چې تا دا کار
 کړی دی، ته به د نورو ټولو کورني او وحشي حیواناتو څخه زیات
 لعنتي یې! ټول عمر به په سینه باندې ښویپرې او خاورې به خورې.
 ۱۵) زه به داسې وکړم چې ته او دا ښځه به د یو بل څخه کرکه کوئ.
 ستا د نسل او د ښځې د نسل ترمنځ به تل دښمني وي. هغه به ستا

سر ټکوي او ته به د هغه پونده چيچي.»

①٤ څښتن خدای ښځې ته وويل: «د اولاد د زېږولو په وخت کې به ستا دردونه زيات کړم، خو ته به د مېړه شوق کوي او هغه به په تا باندې حکم چلوي.»

①٧ څښتن آدم ته وويل: «دا چې تا د خپلې ښځې خبره اورېدلې ده او د هغې ونې مېوه دې وخورله چې ما درته ويلي وو چې هغه ونه خوري، نو دا ځمکه ستا په سبب لعنتي شوه او ته به ټول عمر د هغې څخه په ډېر زحمت سره خوراک لاسته راوړې. ①٨ ځمکه به هرزه بوټي او اغزي راشنه کوي او ته به ځنگلي بوټي خوري. ①٩ د خپل تندي په خولو باندې به خواړه ترلاسه کوي، تر هغه وخته پورې چې بېرته هغې خاورې ته ورگرځې د کومې څخه چې جوړ شوی يې، ځکه چې ته خاوره يې او بېرته به خاورې ته ورگرځې.»

②٠ آدم په خپلې ښځې باندې حوا نوم کېښود ځکه چې هغه به د ټولو انسانانو مور وي. ②١ څښتن خدای د آدم او د هغه د ښځې دپاره د حيوان د پوستکي څخه کالي جوړ کړل او هغوی ته يې

آدم او حوا له باغ خخه شرل کيږي

②۲ څښتن خدای وويل: «اوس چې آدم زمونږ په شان شو چې بڼه او بد پېژني، بايد دا اجازه ورنه کړای شي چې د ژوندانه د ونې خخه مېوه وڅوري او تر ابده پورې ژوندی پاتې شي.» ②۳ نو څښتن خدای دوی د عدن د باغ خخه وشرل چې لاړ شي او په هغې ځمکې باندې کار وکړي چې د هغې د خاورې خخه آدم جوړ شوی و. ②۴ آدم يې وشاره او د عدن د باغ لمرخاته خواته د ننوتلو په دروازه کې يې اسماني مخلوقات او هغه اور لرونکې توره چې هرې خواته به تاوېدل، ودرول، ترڅو څوک ونه شي کولای چې د ژوندانه ونې ته ورنژدې شي.

قاین او هابیل

① آدم د حوا سره یوځای شو او حوا امیدواره شوه او زوی يې

پیدا شو. حوا وویل: «زه به په هغه باندې قاین نوم کېږدم، ځکه چې هغه مې د څښتن په مرسته راوړ.» ② وروسته بیا د هغې بل زوی هابیل پیدا شو. هابیل شپون شو، خو قاین بزگر شو. ③ لږه موده وروسته قاین د خپلې ځمکې د حاصلاتو یوه برخه د څښتن حضور ته نذرانه وړاندې کړه. ④ او هابیل هم خپل لومړنی زېږول شوی وری قرباني کړ او ډېره بڼه برخه یې د څښتن حضور ته نذرانه وړاندې کړه. څښتن هابیل او د هغه نذرانه قبوله کړه. ⑤ خو قاین او د هغه نذرانه یې قبوله نه کړه، نو قاین ډېر په قهر شو او خپل سر یې ښکته واچاوه. ⑥ څښتن قاین ته وویل: «ته ولې په قهر شوی؟ او ولې دې خپل سر ښکته اچولی دی؟» ⑦ که بڼه کار دې کړی وای، ایا قبول شوی به نه وای؟ خو بڼه دې نه دي کړي. اوس گناه د دې موقعې په لټه کې ده چې په تا باندې حمله وکړي، هغه غواړي چې حکم درباندي وچلوي، خو ته باید په هغې باندې غالب شي.»

⑧ قاین خپل ورور هابیل ته وویل: «راځه چې پټي ته لاړ شو.» هغه وخت چې دوی په پټي کې وو، قاین په خپل ورور هابیل باندې حمله وکړه او ویې واژه. ⑨ بیا څښتن د قاین څخه پوښتنه وکړه:

«ستا ورور هابيل چپرته دى؟» هغه ځواب ورکړ: «زه څه خبر يم؟ ايا زه د خپل ورور ساتونکى يم؟» (۱۰) بيا څښتن وويل: «تا څه وکړل؟ خپل ورور دې وواژه او د هغه وينه په ځمکه باندې تويه شوه. اوس ستا د ورور وينه ماته فرياد کوي چې سزا درکړم. (۱۱) زه به په تا باندې لعنت ووايم، ځکه چې تا هابيل وواژه او د هغه وينه دې په ځمکه باندې توي کړه. ته به هېڅکله په دې ځمکه باندې کښت ونه کړې. (۱۲) که ته په دې ځمکه باندې خواري وکړې، هغه به ستا دپاره هېڅ حاصل درنه کړي. ته به بې کوره يې او خپل پاتې عمر به بې کوره او په سرگردانى کې تېروي.» (۱۳) قاين وويل: «ته ماته داسې سخته سزا راکوې چې زه يې د زغملو توان نه لرم. (۱۴) ما نن د دې خاورې څخه شپې، چې خپل کور پرېږدم او ستا د حضور څخه لېرې لاړ شم. زه به بې کوره او سرگردانه گرځم او هرڅوک چې ما پيدا کړي، نو وبه مې وژني.» (۱۵) څښتن ځواب ورکړ: «نه! که څوک تا ووژني، زه به هغه ته اووه چنده سزا ورکړم.» نو څښتن په قاين باندې يوه نښه کېښودله چې دا به د هغه چا دپاره خبردارى وي څوک چې وغواړي قاين ووژني. (۱۶) قاين د څښتن د حضور څخه لاړ. هغه په نود يعنې سرگردانى نومي ځاى کې چې د عدن لمرخاته

خواته پروت ؤ، ژوند اختيار كړ.

د قاین اولاده

١٧) قاین د خپلې بنځې سره یوځای شو او زوی یې پیدا شو او په هغه باندې یې خنوخ نوم کېښود. هغه یو ښار جوړ کړ او د خپل زوی خنوخ نوم یې ورباندې کېښود. ١٨) د خنوخ څخه عیراد پیدا شو او د عیراد څخه محویاییل پیدا شو، د محویاییل څخه متوشاییل پیدا شو او د متوشاییل څخه لمک پیدا شو. ١٩) لمک دوه بنځې وکړې، د یوې نوم عاده ؤ او د بلې نوم ظله ؤ. ٢٠) د عادي څخه یابال پیدا شو او هغه لومړنی کس ؤ چې کورني حیوانات یې روزل او په خپمو کې اوسېده. ٢١) د هغه د ورور نوم یوبال ؤ او هغه لومړنی کس ؤ چې رباب او شپېلی به یې وهله. ٢٢) د ظلي څخه هم توبل قاین پیدا شو او هغه اهنگر ؤ او د برنجو او اوسپني څخه به یې د کار هر ډول وسایل جوړول. نعمه د توبل قاین خور وه.

٢٣) یوه ورځ لمک خپلو بنځو ته وویل:

ای عادی او ظلی زما خبرې واورئ

ما یو ځوان سړی وژلی ځکه زه یې وم وهلی

که بدل د قاین اخیستل کیري اووه وارې (۲۴)

نو د لمک به اخیستی شي اووه اويا وارې

شیت او انوش

آدم بیا د خپلې بنځې سره یوځای شو او زوی یې پیدا شو او (۲۵)

د هغه نوم یې شیت کېښود. هغې وویل: «دا ځکه چې خدای ماته د

هابیل په ځای چې د خپل ورور قاین له لاسه ووژل شو، بل زوی

راکړ.» (۲۶) د شیت زوی پیدا شو او د هغه نوم یې انوش کېښود. په

همدې وخت کې خلکو د څښتن عبادت کول پیل کړل.

د آدم اولاده

(لومړی تواریخ ۱: ۱-۴)

① دا د آدم د اولادې لست دی. کله چې خدای انسان پیدا کړ، هغه یې د خپل ځان په شان پیدا کړ. ② هغوی یې نر او بنځه پیدا کړل او برکت یې ورته ورکړ او هغوی یې انسانان وبلل. ③ آدم د یوسلو دېرش کالو و چې د هغه زوی پیدا شو چې د هماغه په شان و او په هغه باندې یې شیت نوم کېښود. ④ د شیت د پیدا کېدلو څخه وروسته آدم اته سوه کاله نور هم ژوندی و او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې. ⑤ نو آدم د نهه سوه دېرشو کالو په عمر و چې مړ شو.

⑥ شیت د یوسلو پنځو کالو و چې د هغه زوی انوش پیدا شو. ⑦ او وروسته له هغې چې دی د انوش پلار شو، شیت اته سوه اووه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې ⑧ او په نهه سوه دولس کلنۍ کې مړ شو.

⑨ انوش د نوي کالو په عمر و چې زوی یې پیدا شو او د هغه نوم یې قینان کېښود. ⑩ وروسته له دې چې هغه د قینان پلار شو انوش اته سوه پنځلس کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې ⑪ او په نهه سوه پنځه کلنۍ کې مړ شو.

١٢) قينان اويا كلن ؤ چي د هغه زوى مهليليل پيدا شو. ١٣)

وروسته له دې چي هغه د مهليليل پلار شو، قينان اته سوه څلوېښت كاله ژوند وكړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې ١٤) او په نهه سوه لس كلنۍ كې مړ شو.

١٥) مهليليل پنځه شپېته كلن ؤ چي د هغه زوى يارد پيدا شو. ١٦)

مهليليل د يارد د زېږېدلو څخه وروسته اته سوه دېرش كاله ژوند وكړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې ١٧) او په اته سوه پنځه نوي كلنۍ كې مړ شو.

١٨) يارد د يوسلو دوه شپېته كالو ؤ چي د هغه زوى خنوخ پيدا

شو. ١٩) وروسته له دې چي هغه د خنوخ پلار شو، يارد اته سوه كاله ژوند وكړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې ٢٠) او په نهه سوه دوه شپېته كلنۍ كې مړ شو.

٢١) خنوخ د پنځه شپېته كالو ؤ چي د هغه زوى متوشالچ پيدا

شو. ٢٢) وروسته له دې چي هغه د متوشالچ پلار شو، خنوخ درې سوه كاله د خداى سره په دوستۍ كې تېر كړل او نور زامن او

لورگاني يې پيدا شوې. (۲۳) خونخ درې سوه پنځه شپېته کاله ژوند وکړ. (۲۴) هغه د خدای سره په دوستی کې خپل ژوند تېر کړ او له هغې نه وروسته هغه د سترگو څخه پناه شو، ځکه چې خدای هغه پورته بوت.

(۲۵) متوشالغ د یوسلو اووه اتیا کالو و چې د هغه زوی لمک پیدا شو. (۲۶) وروسته له دې چې هغه د لمک پلار شو، متوشالغ اووه سوه دوه اتیا کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگاني يې پيدا شوې (۲۷) او په نهه سوه نهه شپېته کلنۍ کې مړ شو.

(۲۸) لمک د یوسلو دوه اتیا کالو و چې د هغه زوی پيدا شو. (۲۹) لمک وویل: «دا به زمونږ دپاره په ستونزو، په سخت کار او د لاسونو په تپاکو کې تسلي وي چې مونږ يې په هغې ځمکې باندې کوو چې څښتن ورباندې لعنت ویلی دی.» نو په هغه باندې يې نوح نوم کېښود. (۳۰) وروسته له دې چې نوح پيدا شو، لمک پنځه سوه پنځه نوي کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگاني يې پيدا شوې (۳۱) او په اووه سوه اووه اويا کلنۍ کې مړ شو.

٣٢) وروسته له دې چې نوح د پنځه سوه کالو شو، د هغه درې
زامن پیدا شول چې سام، حام او يافت نومېدل.

د انسان بدکاري

٢-١) کله چې د انسانانو شمېر د ځمکې په مخ په زیاتېدلو شو او د
هغوی لورگانې پیدا شوې، نو د هغوی څخه ځینې دومره بڼکلې وې
چې د اسماني مخلوقاتو ډېرې خوبنې شولې او د هرې یوې سره یې
چې غوښتل ودونه یې وکړل. ٣) هغه وخت څښتن وویل: «زه به
انسان پرېږدم چې هغه د تل دپاره ژوندی وي او عمر به یې د
یوسلو شلو کالو څخه زیات نه وي، ځکه چې هغه فاني دی.» ٤)
کله چې فرښتو د انسانانو د لورگانو سره ودونه وکړل، د هغوی
څخه ډېر لوی او قوي انسانان پیدا شول او د پخوانۍ زمانې او حتی
وروسته هم مشهور جنگیالي وو.

٥) څښتن ولیدل چې په نړۍ کې د انسان بدکاري زیاته شوې ده
او د دوی ټول خیالونه او ارادې تل بدې دي. ٦) نو څښتن پښېمانه

شو او هغه خفه شو چې انسان يې د ځمکې په مخ پيدا کړی دی.
⑦ نو هغه وويل: «زه به د ځمکې د مخ څخه ټول ژوندي مخلوقات
له منځه یوسم! زه به انسانان، حيوانات، مرغان او خزندې له منځه
یوسم. زه پنبېمانه يم چې دوی مې پيدا کړل.» ⑧ خو څښتن د نوح
څخه راضي ؤ.

نوح

⑨ دا د نوح کیسه ده. نوح په خپله زمانه کې نېک او پرهېزگار
سړی ؤ او خدای ته ډېر نژدې ؤ. ⑩ هغه درې زامن درلودل: سام،
حام او يافت. ⑪ خو د خدای په نظر کې ځمکه د فساد څخه ډکه
شوې وه او د ظلم زیاتي لمن هرې خواته خپره شوې وه. ⑫ خدای
ولیدل چې دنیا فاسده شوې ده، ځکه چې ټول انسانان بې لارې
شوي او فاسد شوي دي.

⑬ خدای نوح ته وويل: «ما دا پرېکړه کړې ده چې ټول انساني
نسل له منځه یوسم، ځکه چې دنیا د دوی د زورزیاتي د عملونو

څخه ډکه شوې ده. (۱۴) د ځان دپاره د ډېرو بنو لرگیو څخه کشتی جوړه کړه، په هغې کې کوتې جوړې کړه او دننه او دباندې ورته د قیر پوښ ورکړه. (۱۵) هغه داسې جوړه کړه چې اوږدوالی یې یوسلو پنځه دېرش متره، سور یې دوه ویشت متره او لوړوالی یې دیارلس متره وي. (۱۶) په کشتی باندې یو بام جوړ کړه او د پنځه څلوېښت سانتی مترو په شاوخوا کې د بام او د کشتی د اړخ ترمنځ فاصله پرېږده. کشتی درې منزله جوړه کړه او په یوه اړخ کې ورته دروازه جوړه کړه. (۱۷) زه په ځمکه باندې سپلاډ راولم چې ټول ژوندي موجودات له منځه یوسي او هر هغه څه چې په ځمکه کې دي، مړه شي. (۱۸) خو زه به ستا سره لوظ وکړم چې ته به د خپلې ښځې، خپلو زامنو، او د خپلو زامنو د ښځو سره کشتی ته ورننوځې. (۱۹) د ټولو ژونديو مخلوقاتو څخه یوه یوه جوړه تر او ښځه د ځان سره کشتی ته راوله، ترڅو هغه ژوندي وساتي. (۲۰) د هر ډول مرغانو، حیواناتو او خزندو څخه به دوه دوه تاته راشي، ترڅو هغه ژوندي وساتي. (۲۱) د خپل ځان او هغوی دپاره هر ډول خواړه د ځان سره واخله او ذخیره یې کړه. (۲۲) نو نوح ټول کارونه د خدای د حکم سره سم سرته ورسول.

سېلاب

① خښتن نوح ته وويل: «د خپلې ټولې کورنۍ سره کشتۍ ته ننوځه، ځکه چې په ټوله دنيا کې مې يوازېنې سړی ته وليدلې چې نېک کارونه کوي. ② د ټولو پاکو حيواناتو څخه اووه، اووه جوړې نر او ښځه او د ناپاکو حيواناتو څخه يوه يوه جوړه نر او ښځه د ځان سره واخله. ③ او همدارنگه د هر ډول مرغانو څخه اووه جوړې نر او ښځه واخله، ترڅو د هغوی نسل د ځمکې په منځ باندې ژوندي پاتې شي. ④ ځکه چې زه به له اووه ورځو وروسته په ځمکه باندې څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې باران ووروم او ټول ژوندي مخلوقات چې ما جوړ کړي دي، هغه به له منځه يوسم.» ⑤ نوح هغه ټول کارونه سرته ورسول چې خښتن ورته حکم کړی ؤ.

⑥ نوح د شپږ سوه کالو په عمر ؤ چې په ځمکه باندې سېلاب راغی. ⑦ نوح او د هغه زامن او ښځه او د زامنو ښځې يې د سېلاب څخه د ژغورلو په خاطر کشتۍ ته ننوتل. ⑧-⑨ لکه څنگه چې خدای نوح ته حکم کړی ؤ، د پاکو او ناپاکو حيواناتو څخه او د مرغانو او

خزندو څخه يوه يوه جوړه نر او بڼځه نوح ته راغلل او کشتی ته ورننوتل. (۱۰) نو اووه ورځې وروسته سپلاب راغی.

(۱۱) نوح شپږ سوه کلن ؤ او د دوهمې میاشتې په اوولسمه ورځ د ځمکې لاندې ژورو ځایونو څخه اوبه راووتلې او د اسمان دروازې خلاصې شوې. (۱۲) څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې په ځمکه باندې باران واورېده. (۱۳) په هماغه ورځ نوح او د هغه زامن، سام، حام او یافت او د نوح بڼځه او د هغه د زامنو درې بڼځې کشتی ته ورننوتل. (۱۴) د هغوی سره د هر ډول کورني او وحشي حیواناتو، خزندو او د هر ډول مرغانو (۱۵) یعنی د ژونديو مخلوقاتو څخه يوه يوه جوړه نوح ته راغله او کشتی ته ننوتل. (۱۶) لکه څنګه چې خدای حکم کړی ؤ، هغوی د هر ژوندي مخلوق څخه نر او بڼځه ننوتل. نو څښتن هغوی پسې دروازه وټرله.

(۱۷) باران څلوېښت ورځې واورېد او اوبه د ځمکې په مخ زیاتې شوې او کشتی یې پورته کړه او د ځمکې څخه اوچته شوه. (۱۸) اوبه ډېرې پورته شوې او کشتی د اوبو په مخ باندې روانه شوه. (۱۹) اوبه تر دې اندازې زیاتې شوې چې د اسمان لاندې ټول لوړ غرونه یې

پټ کړل. (۲۰) اوبه د غرونو د څوکو څخه اووه متره اوچتې شوې. (۲۱)
 د ځمکې په مخ هر ژوندي موجود یعنې کورني او وحشي حیوانات،
 مرغان، خزندی او انسانان ټول مړه شول. (۲۲) د ځمکې په مخ ټول
 ساه لرونکي مړه شول. (۲۳) څښتن د ځمکې په مخ ټول ژوندي
 مخلوقات، انسانان او حیوانات، خزندی او مرغان له منځه یووړل او
 یوازي نوح او هغوی چې په کشتی کې ورسره وو، پاتې شول. (۲۴)
 اوبه یوسلو پنځوس ورځې وروسته مخ په کمېدلو شوې.

د سېلاب پای ته رسېدل

① خدای نوح او هغه ټول حیوانات چې په کشتی کې د هغه
 سره وو را په یاد کړل، نو خدای په ځمکه باندې باد راوالمزاوله او
 اوبه په کمېدلو شوې. ② خدای د ځمکې لاندې اوبه او د اسمان د
 اوبو دروازي بندې کړې او باران ودرېده. ③ په یوسلو پنځوسو
 ورځو کې اوبه ورو، ورو د ځمکې د مخ څخه کمې شوې. ④ او د
 اوومې میاشتې په اوولسمه ورځ کشتی د ارارات په غرونو باندې
 ودرېدله. ⑤ اوبه کمې شوې او د لسمې میاشتې په لومړۍ ورځ د

غرونو څوکې بنکاره شوې.

⑥ وروسته له څلوېښتو ورځو نوح د کشتۍ کړکۍ خلاصه کړه
⑦ او یو کارغه یې دباندې ولېږه، خو کارغه به یو خوا او بل خواته
الوت، تر هغې پورې چې ځمکه وچه شوه. ⑧ نوح غوښتل پوه شي
چې ایا د ځمکې په مخ باندې اوبه کمې شوې دي یا نه، نو یوه
کوتره یې والوزوله. ⑨ خو کوترې د خپل ځان دپاره د ناستې ځای
پیدا نه کړ ځکه چې د ځمکې په مخ باندې لا اوبه ولاړې وې او
هغه بېرته کشتۍ ته راستنه شوه. نوح خپل لاس وراوږد کړ، هغه یې
ونیوله او کشتۍ ته یې ننه ایستله. ⑩ هغه اووه ورځې نور صبر وکړ
او بیا یې کوتره ولېږله. ⑪ کوتره د ماښام په وخت کې بېرته هغه ته
راستنه شوه او د زیتون تازه پاڼه یې په مښوکه کې نیولې وه، نو نوح
پوه شو چې اوبه کمې شوې دي. ⑫ هغه اووه ورځې نور انتظار وکړ
او یوځل بیا یې کوتره ولېږله، خو دا ځل هغه بېرته رانغله.

⑬ په هغه وخت کې نوح د شپږ سوه یو کالو په عمر ؤ. د هماغه
کال د اولې میاشتې په لومړۍ نېټه ځمکه مخ په وچېدلو شوه. نوح د
کشتۍ پوښ لېرې کړ، شاوخوا یې وکتل او ویې لیدل چې د ځمکې

مخ وچ شوی و. ۱۴ د دوهمې میاشتي په اوويشتمه ورځ ځمکه
بيخي وچه شوه.

۱۵ خدای نوح ته وويل: ۱۶ «د خپلې بنځې، خپلو زامنو او د
هغو د بنځو سره د کشتي څخه دباندې راووحئ. ۱۷ ټول مرغان او
حيوانات د ځان سره دباندې راوباسه، ترڅو دوی خپل همجنس
وزېروي او په ټوله ځمکه باندې خپاره شي.» ۱۸ نو نوح د خپلې
بنځې، خپلو زامنو او د هغوی د بنځو سره د کشتي څخه راووت.
۱۹ ټول حيوانات او مرغان د خپلو جنسونو سره ډلې ډلې د کشتي
څخه ووتل.

نوح قرباني وړاندې کوي

۲۰ نوح د څښتن دپاره د قرباني ځای جوړ کړ او هغه د هر ډول
پاکو حیواناتو او مرغانو څخه یو یو واخیست او هغه ټول یې د
قرباني په ځای کې د سوځېدونکې نذراني په توګه قرباني کړل. ۲۱
او د سوځېدونکې قرباني بوی په څښتن باندې بڼه ولګېده، هغه د

خپل ځان سره وويل: «زه به بيا هېڅکله ځمکه د انسان د عملونو په سبب لعنتي نه کړم. زه پوهېږم چې د انسان خيال د هغه د ځوانۍ له وخت څخه خراب دی، خو زه به هېڅکله بيا ټول ژوندي موجودات له منځه نه وړم لکه څنگه چې مې له منځه يووړل. (۲۲) ترڅو پورې چې دنيا موجوده وي، نو د ځمکې کرل او رېبل، يخني او گرمي، اوږی او ژمی او شپه او ورځ به هم وي.»

د نوح سره د خدای لوظ

① خدای نوح او د هغه زامنو ته برکت ورکړ او ويې ويل: «ستاسو اولادونه دې زيات شي، ترڅو ټوله نړۍ ستاسو په اولادې باندې ډکه شي. (۲) ټول حيوانات، مرغان، خزندې او ماهيان به ستاسو څخه وپريږي او دا ټول به ستاسو په اختيار کې وي. (۳) هر شی چې ژوندي دی او حرکت کوي، هغه به ستاسو د خوراک دپاره وي. لکه څنگه چې ما تاسو ته شنه بوټي درکړل، اوس هرڅه تاسو ته درکوم. (۴) يو شی چې تاسو يې بايد ونه خورئ هغه داسې غوښه ده چې وينه په کې وي. دا مې منع کړي دي، ځکه چې په وينه کې

ژوندون دی. ⑤ که څوک د یو انسان څخه ژوند واخلي، هغه به سزا ومومي. که چپرې کوم حیوان یو انسان ووژني، زه به هغه ته د مرگ سزا ورکوم. ⑥ انسان د خدای په شکل جوړ شوی دی، نو چا چې هغه وواژه، هغه به هم د بل چا په وسیله وژل کیږي.

⑦ تاسو باید زیات ماشومان وزېږوئ، ترڅو ستاسو اولاده په ټوله دنیا کې زیاته شي.»

⑧ خدای نوح او د هغه زامنو ته وویل: ⑨ «زه ستاسو او ستاسو د راتلونکي نسل سره ⑩ او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره چې ستاسو سره وو، یعنې مرغانو، کورني او وحشي حیواناتو، هغوی ټول چې تاسو سره د کشتی څخه راووتل او همدارنگه د ځمکې په مخ ټولو ژونديو مخلوقاتو سره ⑪ لوظ کوم چې بیا به هېڅکله ټول ژوندي مخلوقات د سپلاب په وسیله له منځه نه ځي. هېڅکله به بیا سپلاب ځمکه نه خرابوي.» ⑫ خدای وویل: «دا د هغه لوظ نښه ده چې زما او ستاسو او د هغو ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ به وي چې تاسو سره دي او دا لوظ به د ټول راتلونکي نسل دپاره وي. ⑬ زه د ورپځو په منځ کې د بودی ټال ږدم او دا به زما او د دنیا په منځ کې

د لوظ نښه وي. (۱۴) کله چې زه په ځمکه باندې ورپځې راخپري
 کړم او په هغې کې شنه او سره رابنکاره شي، (۱۵) زه به خپل هغه
 لوظ چې ستاسو او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره مې کړی ؤ، رايادوم
 او نور به هېڅکله ټول ژوندي موجودات د سپلاب په وسيله له منځه
 نه ځي. (۱۶) کله چې په ورپځو کې شنه او سره رابنکاره شي، زه به
 هغې ته گورم او خپل هغه ابدي لوظ به رايادوم چې زما او د ځمکې
 په مخ د ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ شوی ؤ. (۱۷) نو خدای نوح
 ته وويل: «دا د هغه لوظ نښه ده چې ما د ځان او د ځمکې په مخ د
 ټولو ژونديو موجوداتو سره کړی ؤ.»

نوح او د هغه زامن

(۱۸) د نوح زامن چې د کشتی څخه راووتل هغه سام، حام او
 يافت وو. وروسته بيا د حام زوی پيدا شو او نوم يې کنعان ؤ. (۱۹) دا
 د نوح درې زامن وو چې د هغوی څخه د دنيا ټول خلک راپيدا
 شول.

٢٠ نوح بزگر ؤ او هغه لومړنی سړی ؤ چې د انگورو باغ یې جوړ کړ. ٢١ یوه ورځ هغه شراب وڅښل او نشه شو، خپل کالي یې وویستل او په خپله خېمه کې لوڅ پرېوت. ٢٢ حام خپمې ته ننوت او ویې لیدل چې هغه لوڅ دی، نو هغه دباندې راووت او خپلو ورونو ته یې هم وویل. ٢٣ بیا سام او یافت چپنه واخیستله او په خپلو اوږو باندې یې واچوله. هغوی په شا باندې خپمې ته ورغلل، خپل پلار یې ورباندې پټ کړ او خپل مخونه یې بلې خواته واړول، ترڅو د خپل پلار لوڅوالی ونه ویني. ٢٤ کله چې نوح د نشې څخه په حال شو، په دې پوه شو چې د هغه کشر زوی د هغه سره څه کړي دي. ٢٥ هغه وویل:

وي دې لعنت په کنعان باندې

هغه به وي د خپلو ورونو غلام

٢٦ د سام څښتن خدای ته ثنا ووايي!

کنعان به وي د سام غلام

٢٧) کوم دعا زه چې خښتن دې ورکړي

یافت ته ډېره زیاته ځمکه

او پرېږده هغه چې ونیسي سیمه د سام

کنعان دې وي د هغه غلام

٢٨) د سېلاب څخه وروسته نوح درې سوه پنځوس کاله ژوند

وکړ. ٢٩) او د نهه سوه پنځوس کالو په عمر مړ شو.

د نوح د زامنو اولاده

(لومړی تواریخ ۱: ۵-۲۳)

١) دا د نوح د زامنو حام، سام او یافت اولاده ده چې د سېلاب

څخه وروسته زېږېدلې ده.

٢) د یافت زامن: جومر، ماجوج، مادای، یاوان، توبال، ماشک او

تیراس. ٣) د جومر زامن: آشکناز، ریفات او توجرمه. ٤) د یاوان

زامن: الیشه، ترشیش، کتیاں او رودانیان. ⑤ دا د هغو خلکو نیکونه وو چې د بحیرې په غاړه او په جزیره کې اوسېدل. دا ټوله د یافت اولاده وه چې خپلې ژبې، خپلې قبیلې او خپلې ځمکې یې درلودلې.

⑥ د حام زامن: کوش، مصر، فوط او کنعان. ⑦ د کوش اولاده سیبا، حویله، سبته، رعمه او سبتکا وه. د رعمه اولاده شیبا او ددان وه. ⑧ د کوش یو زوی نمرود نومېده، هغه د نړۍ لومړنی قوي جنگیالی ؤ. ⑨ هغه د خښتن په نظر کې یو ډېر قوي ښکاري ؤ، له دې امله خلک وايي: «خدای دې ستا څخه د نمرود په شان لوی ښکاري جوړ کړي.» ⑩ د هغه په پاچاهۍ کې لومړی بابل، ارک، اکد او کلنه شامل وو، چې دا درې واړه د شنعار په خاوره کې پراته دي. ⑪ او د هغه ځای څخه نمرود آشور ته لاړ او د نینوا، رحوبوت عیر او کالچ ښارونه ⑫ او ریسن چې د نینوا او د کالچ د لوی ښار ترمنځ پروت دی، جوړ کړل.

⑬ د مصر د اولادې څخه د لودیانو، عنامیانو، لهاپیانو، نفتوحیانو، ⑭ فتروسیانو، کسلوحيانو او د کریت قومونه جوړ شول. (کسلوحيان د فلسطینیانو نیکونه وو.)

١٥) کنعان د صیدون او حیت پلار ؤ چې صیدون د هغه مشر
زوی ؤ. همدارنگه کنعان ١٦) د یبوسیانو، اموریانو، جرجاشیانو، ١٧)
حویانو، عرقیانو، سینیانو، ١٨) اروادیانو، صماریانو او حماتیانو د
قومونو نیکه هم ؤ. د هغه څخه وروسته د کنعانیانو قبیلې خپرې
شوي. ١٩) د کنعان پولې د صیدون څخه د جرار خواته تر غزې او
بیا د سدوم، عمورې، ادمه او زبوییم څخه تر لاشع پورې ورسېدلې.
٢٠) دا د حام اولاده وه چې په خپلو قبیلو او سیمو کې اوسېدل او هر
یو په خپلو ژبو خبرې کولې.

٢١) د سام څخه چې د یافت مشر ورور ؤ هم زامن پیدا شول او
سام د ټولو عبرانیانو نیکه ؤ. ٢٢) د سام زامن عیلام، آشور، ارفکشاد،
لود او آرام وو. ٢٣) د آرام زامن عوص، حول، جاتر او ماشک وو.
٢٤) ارفکشاد د شالح پلار ؤ او شالح د عیبر پلار ؤ. ٢٥) عیبر دوه
زامن درلودل، د یو نوم فالج ؤ ځکه چې د هغه په وخت کې د نړۍ
خلک ووېشل شول. د هغه د ورور نوم یقطان ؤ. ٢٦) د یقطان څخه
الموداد، شالف، حزموت، یارج، ٢٧) هدورام، اوزال، دقله، ٢٨) عوبال،
ایماییل، شیبیا، ٢٩) اوفیر، حویله او یوباب پیدا شول. دا ټول د یقطان

زامن وو. ٣٠ هغه سيمه چې هغوی په کې اوسېدل، هغه د ميسا څخه د سفارې د لمخاته غرنۍ سيمې پورې غزېدلې وه. ٣١ دا د سام اولاده ده چې په خپلو قبيلو او سيمو کې اوسېدل او هر يو په خپلو ژبو خبرې کولې.

٣٢ او په دې سره د نوح د اولادې لست پوره کېږي. د سېلاب څخه وروسته د هغوی د اولادې څخه قومونه رامنځته شول او په ټوله دنيا کې خپاره شول.

د بابل برج

١ په هغه وخت کې د ټولې نړۍ خلکو يوه ژبه درلودله او يو قسم خبرې به يې کولې. ٢ خو وروسته هغوی د ختيځ خواته کډه وکړه او د شنعار په ځمکه کې يې يو هوار ځای پيدا کړ او هلته اوسېدل. ٣ هغوی يو بل ته وويل: «راځئ چې خبنتې جوړې کړو او هغه بڼې پخې کړو.» هغوی د تيرو په ځای خبنتې او د مسالې په ځای د قير نه کار واخيست. ٤ هغوی وويل: «راځئ چې د خپل

خان دپاره يو بنار ودان كړو او په هغه كې يو لوړ برج جوړ كړو چې سر يې اسمان ته ورسېږي، ترڅو د خپل خان دپاره يو نوم وگټو، داسې نه شي چې په ټوله دنيا كې خپاره شو.»

⑤ خو كله چې خښتن رابښكته شو چې هغه بنار او برج چې خلكو جوړ كړي و وگوري، ⑥ هغه وويل: «اوس هغوى يو قوم دى او په يوه ژبه خبرې كوي. دا يوازې د كار پيل دى. هغوى به ډېر زر د دې توان پيدا كړي چې هرڅه وغواړي هغه به سرته ورسوي. ⑦ راحئ چې بښكته شو او د هغوى ژبه سره گډه وډه كړو، ترڅو دوى يو د بل په خبرو باندې پوه نه شي.» ⑧ نو خښتن هغوى په ټوله دنيا كې خپاره كړل او هغوى مجبور شول چې د بنار د جوړولو څخه لاس واخلي. ⑨ په دې سبب هغه خاى د بابل په نوم ياد شو، ځكه چې خښتن هلته د هغوى ژبه گډه وډه كړه او هغوى يې په ټوله دنيا كې خپاره كړل.

د سام اولاده

(لومړى تواريخ ۱: ۲۴-۲۷)

۱۰) دا د سام اولاده ده: د سېلاب څخه دوه کاله وروسته هغه وخت چې سام د سلو کالو په عمر ؤ، د هغه زوی ارفکشاد پیدا شو. ۱۱) د ارفکشاد د پیدا کېدلو څخه وروسته سام پنځه سوه کاله نور هم ژوند وکړ او نور اولادونه یې پیدا شول.

۱۲) ارفکشاد د پنځه دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی شالح پیدا شو. ۱۳) د شالح د پیدا کېدلو څخه وروسته ارفکشاد څلور سوه درې کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

۱۴) هغه وخت چې شالح د دېرشو کالو په عمر ؤ د هغه زوی عیبر پیدا شو. ۱۵) له هغې وروسته، شالح څلور سوه درې کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

۱۶) عیبر د څلور دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی فالج پیدا شو. ۱۷) کله چې فالج پیدا شو، عیبر څلور سوه دېرش کاله نور هم ژوند وکړ او زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

۱۸) فالج د دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی رعو پیدا شو.

١٩) د رعو د پیدا کېدلو څخه وروسته فالج دوه سوه نهه کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

٢٠) رعو د دوه دېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی سروج پیدا شو. ٢١) د سروج د پیدا کېدلو څخه وروسته رعو دوه سوه اووه کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

٢٢) سروج د دېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی ناحور پیدا شو. ٢٣) د ناحور د پیدا کېدلو څخه وروسته سروج دوه سوه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

٢٤) ناحور د نهه ویشتو کالو په عمر و چې د هغه زوی تارح پیدا شو. ٢٥) د تارح د پیدا کېدلو څخه وروسته ناحور یوسلو نولس کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

٢٦) وروسته له دې چې تارح د اويا کالو په عمر شو، د هغه زامن ابرام، ناحور او هاران پیدا شول.

د تارح اولاده

٢٧ دا د تارح اولاده ده چې د هغه څخه ابرام، ناحور او هاران پیدا شول. هاران د لوط پلار ؤ. ٢٨ د هاران پلار لا ژوندی ؤ چې هغه خپل د زېږېدلو په ځای یعنې د کلدانیانو د اور په ښار کې مړ شو. ٢٩ ابرام د سارای سره واده وکړ او ناحور د میلکه سره چې د هاران لور وه، واده وکړ. هاران د یسکا پلار هم ؤ. ٣٠ سارای شنډه وه او ماشومان یې نه درلودل.

٣١ تارح خپل زوی ابرام، خپل لمسی لوط چې د هاران زوی ؤ او د هغه انږور یعنې د ابرام ښځه سارای د ځان سره واخیستل او د کلدانیانو د اور د ښار څخه ووتل چې د کنعان خاورې ته لاړ شي. خو کله چې هغوی حران ته راغلل، نو هلته پاتې شول. ٣٢ تارح د دوه سوه پنځو کالو په عمر په حران کې مړ شو.

خدای ابرام غوره کوي

① څښتن ابرام ته وويل: «خپل وطن، خپلوان او د خپل پلار کور پرېږده او هغه هېواد ته لاړ شه چې زه يې درته ښاييم. ② زه به ستا څخه لوی قوم جوړ کړم او برکت به درکړم. ستا نوم به مشهور کړم او د نورو دپاره به د برکت سبب وگرځي.

③ څوک چې تاته درکوي برکت

زه به ورکړمه هغوی ته برکت

خو څوک چې ووايي په تا باندې لعنت

زه به ووايم هغوی باندې لعنت

او ور به کړم ستا په وسيله برکت

ټولو قومونو د دنيا ته»

④ لکه څنگه چې څښتن ابرام ته ويلي وو، هغه لاړ او لوط هم ورسره لاړ. ابرام د پنځه اويا کالو په عمر ؤ چې د حران څخه روان

شو. ⑤ ابرام خپله بڼڅه سارای، خپل وراره لوط، خپل غلامان او هغه ټوله شتمني چې په حران کې یې پیدا کړې وه، د ځان سره واخیستل او کنعان ته روان شول.

کله چې هلته ورسېدل، ⑥ ابرام په هغې خاوره کې ګرځېده، ترڅو د مور ه سپېڅلې ونې ته چې هغه په شکیم کې یو پاک ځای ؤ، ورسېده. (په هغه وخت کې په هغې خاورې کې کنعانیان اوسېدل.)

⑦ څښتن ابرام ته ښکاره شو او هغه ته یې وویل: «دا هغه وطن دی چې زه غواړم هغه ستا اولادې ته ورکړم.» نو ابرام په هغه ځای کې چې څښتن ورته وربڼکاره شوی ؤ، د قربانۍ ځای جوړ کړ. ⑧ بیا یې هغې غرنۍ سیمې ته کډه وکړه چې د لمر پرېواته خوا څخه بیت ییل او د لمر خاته خوا څخه عای ته رسېږي. ابرام په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او هلته یې د قربانۍ ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت یې وکړ. ⑨ بیا هغه د یو ځای څخه بل ځای ته کډه کوله او د کنعان جنوب خواته لاړ.

ابرام په مصر کې

۱۰ خو په کنعان کې قحطي راغله او هغه دومره سخته شوه چې ابرام مصر ته لاړ چې هلته د لږ وخت دپاره واوسېږي. ۱۱ کله چې هغه د مصر سرحد ته ورنژدې شو، خپلې ښځې سارای ته یې وویل: «ته ښایسته ښځه یې. ۱۲ کله چې مصریان تا وويني، وبه وايي: «دا د هغه ښځه ده.» نو دوی به ما ووژني او تا به ژوندی پرېږدي. ۱۳ هغوی ته ووايه چې ته زما خور یې، نو ستا په خاطر به هغوی زما سره ښه چلند وکړي او ما به ژوندی پرېږدي.» ۱۴ کله چې هغه مصر ته ورننوت، مصریانو ولیدل چې د هغه ښځه ډېره ښایسته وه. ۱۵ کله چې د فرعون درباریانو هغه ولیدله، هغوی د فرعون په مخکې د هغې صفت وکړ او هغه یې د فرعون مایې ته وروستله. ۱۶ فرعون د هغې په خاطر د ابرام سره ښه چلند وکړ او هغه ته یې رمې او پادې، خره او خرې، اوبنان، وینځې او غلامان ورکړل.

۱۷ خو څښتن فرعون او د هغه درباریان د ابرام د ښځې سارای په سبب په خطرناکو ناروغيو باندې اخته کړل. ۱۸ نو فرعون ابرام راوغوښت او د هغه څخه یې پوښتنه وکړه: «زما سره دې څه وکړل؟ ولې دې ماته ونه ویل چې هغه ستا ښځه ده؟» ۱۹ ولې دې وویل چې

هغه ستا خور ده، کېدای شو چې ما د هغې سره واده کړی وای؟
گوره، دا ستا بڼځه ده. هغه واخله او لاړ شه!» (۲۰) فرعون خپلو
کسانو ته حکم وکړ چې ابرام او د هغه بڼځه د هر هغه څه سره چې
درلودل یې، ولېږي.

لوط او ابرام سره بېلېږي

(۱) ابرام د خپلې بڼځې او خپلو ټولو شیانو سره چې درلودل یې
د مصر څخه د کنعان جنوبي خواته لاړ او لوط د هغه سره لاړ. (۲)
ابرام شتمن سړی ؤ او هغه ډېر حیوانات، سره زر او سپین زر
درلودل. (۳) هغه یو ځای او بل ځای ګرځېده او د بیت ییل خوا ته
لاړ او هغه ځای ته ورسېده چې د بیت ییل او عای ترمنځ پروت دی
او ابرام پخوا هلته خپلې خېمې ودرولې وې. (۴) چېرته چې هغه د
قربانۍ ځای جوړ کړی ؤ، هلته هغه د څښتن عبادت وکړ.

(۵) لوط هم چې د ابرام سره ؤ، رمې او پادې او خېمې درلودلې.
(۶) په دې خاطر چې هغوی دواړو ډېر زیات حیوانات درلودل او د

هغوی دپاره په پوره اندازه د خرځایونه نه وو، نو دوی نه شو کولای چې دواړه یوځای سره واوسېږي. (۷) نو د ابرام او لوط د شپنو ترمنځ شخړه رامنځته شوه. په هغه وخت کې کنعانیان او فرزبان هم په دې خاوره کې اوسېدل.

(۸) نو ابرام لوط ته وویل: «زما او ستا، یا زما د شپنو او ستا د شپنو ترمنځ باید شخړه نه وي، ځکه چې مونږ سره خپلوان یو. (۹) نو بیا راجئ چې سره بېل شو. د ځمکې هره برخه چې ته غواړې هغه غوره کړه. ته یو خوا لار شه او زه به بلې خواته لار شم.»

(۱۰) لوط شاوخوا ته وکتل او د اردن ټوله دره یې ولیدله چې د سوغر پورې لکه د خښتن د باغ او مصر په شان شنه وه. دا هغه وخت ؤ چې خښتن لا سدوم او عموره له منځه نه وو وړي. (۱۱) نو لوط د اردن ټوله دره د خپل ځان دپاره خوښه کړه او د لمرخاته خواته یې کډه وکړه. په دې ډول هغوی یو د بل څخه بېل شول. (۱۲) ابرام د کنعان په خاوره کې پاتې شو او لوط د هغو ښارونو په منځ کې چې په دره کې پراته وو، ځای په ځای شو او سدوم ته نژدې یې خپمې ودرولې. (۱۳) د سدوم خلک ډېر بدکاره وو او د خښتن په

وراندې يې ډېر سخت گناهونه كول.

ابرام حبرون ته كډه كوي

۱۴ د ابرام خڅه د لوط له بېلېدلو وروسته خښتن ابرام ته وويل:
«اوس دې خپلې سترگې پورته كړه او د هغه ځای خڅه چې ته په
كې يې، شمال، جنوب، لمرخاته او لمرپرېواته خواته وگوره. ۱۵ دا
ټوله ځمكه چې ته يې وينې زه به يې تا او ستا اولادې ته دركړم او
دا به تر ابدې پورې ستاسو وي. ۱۶ زه به دومره زياته اولاده دركړم
چې د دښتې د شكو په شان وي چې څوك يې نه شي شمارلی. ۱۷
اوس لاړ شه او ټول هېواد وگوره، ځكه چې هغه ټول تاته دركوم.»
۱۸ نو ابرام خپلې خېمې واخيستلې او د ممري لويو ونو ته نژدې
چې په حبرون كې دي ځای په ځای شو او په هغه ځای كې يې د
خښتن دپاره د قربانۍ ځای جوړ كړ.

ابرام لوط ژغوري

① په هغه وخت کې د شنعار پاچا امرافل، د الاسار پاچا اريوک،
 د عيلام پاچا کدرلا عمر او د قويم پاچا تدعال ② لارل چې د نورو
 پنځو پاچاهانو يعنې د سدوم د پاچا بارع، د عموري د پاچا برشاع،
 د ادمه د پاچا شنعب، د زبويم د پاچا شمير او د بالع د پاچا سره
 (بالع هماغه صوغر دی) جنگ وکړي. ③ دغو پنځو پاچاهانو خپل
 ځواکونه د سدیم په دره کې چې اوس د مړې بحيرې په نوم ياديږي
 سره يوځای کړل. ④ هغوی دولس کاله د کدرلا عمر تر لاس لاندې
 وو، خو په ديارلسم کال هغوی ياغي شول. ⑤ په څوارلسم کال
 کدرلا عمر د هغو پاچاهانو سره چې د ده سره ملگري شوي وو، لار
 او رفايانو ته يې په عشتروت قرنين، زوزيانو ته يې په هام او
 ايميانو ته يې په شاوه قيريتايم کې ⑥ او حوريانو ته يې د ادوم په
 غرنۍ سيمه کې تر ايل فاران پورې چې دبنتي ته نژدې دی، ماتې
 ورکړه. ⑦ بيا هغوی بېرته راوگرځېدل او عين مشفاط ته چې
 وروسته د قادش په نوم ياد شو، راغلل او د عماليقيانو ټوله خاوره
 يې فتح کړه او اموريانو ته يې چې په حزران تمار کې اوسېدل،
 ماتې ورکړه.

⑧ په هغه وخت کې د سدوم، عموره، ادمه، زبوييم او د بالع (صوغر) پاچاهان ووتل او د سدیم په دره کې يې خپلې جنگي ليکې جوړې کړې ⑨ ترڅو د عيلام د پاچا کدرلا عمر، د قويم د پاچا تدعال، د شنعار د پاچا امرافل او د الاسار د پاچا اريوک په وړاندې جنگ وکړي، يعنې څلور پاچاهان د پنځو په وړاندې. ⑩ د سدیم په دره کې د قير ډبرې کندی وې. کله چې د سدوم او عموري پاچاهان د جگړې څخه وتښتېدل، هغوی په دې کندو کې وغورځېدل او پاتې پاچاهان غرونو ته وتښتېدل. ⑪ نو څلورو پاچاهانو د سدوم او عموري ټول شيان چې په هغو کې د هغوی خواړه هم شامل وو، واخيستل او لاړل. ⑫ هغوی د ابرام وراره لوط هم د هغه د ټول مال او جايداد سره د ځان سره يووړ، ځکه چې هغه په سدوم کې اوسېده.

⑬ يو کس چې د هغو څخه تښتېدلی ؤ، عبراني ابرام ته خبر ورکړ. په دې وخت کې ابرام هغو لويو ونو ته نژدې چې د اموري ممرې پورې يې اړه درلودله اوسېده. ممری او د هغه وروڼه اشکول او عانر ټول د ابرام سره ملگري وو. ⑭ کله چې ابرام خبر شو چې د

هغه وراره نیول شوی دی، نو هغه خپل درې سوه اتلس جنگي کسان راوغوښتل او تر دان پورې په هغو څلورو پاچاهانو پسې شول.

①۵ د شپې ابرام خپل کسان سره ووېشل چې په دښمن باندې حمله وکړي او هغوی ته یې ماتې ورکړه او تر حوبې پورې چې د دمشق په شمال کې ده، ورپسې شول. ①۶ ابرام هغه ټول سامان چې هغوی لوټ کړی ؤ او د ځان سره یې وړی ؤ، بېرته راوگرځاوه. همدارنگه هغه خپل وراره لوط د هغه د شتمنۍ سره او ښځې او نور بندیان د ځان سره بېرته راوستل.

ملک صدق ابرام ته برکت ورکوي

①۷ کله چې ابرام کدرلا عمر او د هغه سره ملګرو پاچاهانو ته ماتې ورکړه او بېرته راستون شو، د سدوم پاچا د شاوه د درې پورې (چې د پاچا د درې په نوم هم یادېږي) د هغه د لیدلو دپاره راغی. ①۸ ملک صدق چې د سالییم پاچا او د خدای تعالی کاهن ؤ، د ابرام

دپاره ډوډۍ او شراب راوړل. (۱۹) هغه ابرام ته برکت ورکړ او ويي ويل: «خدای تعالی چې د ځمکې او اسمانونو پيدا کوونکی دی، تاته برکت درکړي. (۲۰) د خدای تعالی ثنا دې وي چې ستا دښمنان يې تاته تسليم کړل.» نو ابرام ملک صدق ته د هغو شيانو چې هغه بېرته اخيستي وو، لسمه برخه ورکړه. (۲۱) د سدوم پاچا ابرام ته وويل: «زما ټول خلک بېرته ماته راکړه او شيان دې خپل ځان ته وساته.» (۲۲) ابرام ځواب ورکړ: «زه د څښتن يعنې خدای تعالی په حضور کې چې د ځمکې او اسمانونو پيدا کوونکی دی، په کلکه قسم خورم (۲۳) چې زه به ستا د شيانو څخه هېڅ شی حتی يو تار يا د خپلې تسمه هم وانخلم، هسې نه چې بيا ووايې چې ابرام ما شتمن کړ. (۲۴) زه به د خپل ځان دپاره هېڅ شی وانخلم. يوازېنی شی چې زه به يې قبول کړم دا هغه څه دي چې زما خلکو خوړلي دي او د هغه چا برخه چې زما سره تللي وو يعنې د عانر، اشکول او ممري برخه هغوی ته ورکړه.»

د ابرام سره د خدای لوظ

① څه موده وروسته څښتن په رويا کې ابرام ته وويل: «ای ابرامه مه وپرېره، زه ستا سپر یم او ډېر لوی اجر به درکړم.» ② ابرام وويل: «ای څښتن تعالی، ماته به څه راکړې، ځکه چې زه بې اولاده پاتې شوم. زما یوازېنی وارث دمشقي اليعازر دی. ③ ماته دې اولادونه نه دي راکړي، نو زما د کورنۍ نوکر به زما میراث خور شي.»

④ څښتن په ځواب کې وويل: «دا سړی به ستا میراث خور نه وي، بلکې ستا خپل زوی چې په خپله ستا څخه به پیدا شي، ستا میراث خور وي.» ⑤ څښتن هغه دباندې وويست او ورته ويلي: «اسمان ته وگوره او هڅه وکړه چې ستوري وشماری، نو ستا اولاده به د هغو په شان دومره زیاته وي.» ⑥ ابرام په څښتن باندې ایمان راوړ او د هغه ایمان له امله څښتن هغه عادل وگاڼه.

⑦ بیا څښتن هغه ته وويل: «زه هغه څښتن یم چې ته مې د کلدانیانو د اور د ښار څخه راوويستلې چې دا ځمکه درکړم او ستا ملکیت شي.» ⑧ خو ابرام وويل: «ای څښتن تعالی، زه به څنگه پوه شم چې هغه به زما شي؟»

٩) نو څښتن هغه ته وويل: «ماته يوه درې كلنه غوا، درې كلنه وزه، درې كلن پسه، يوه كوتره او يوه قمري راوړه.» ١٠) ابرام دا ټول هغه ته راوړل او هر يو يې په منځ كې دوه ټوټې كړ او هره نيمه شوې ټوټه يې بلې ټوټې ته مخامخ كېښودله، خو مرغان يې دوه ټوټې نه كړل. ١١) كله چې ټيوسان د دې مړو حيواناتو په تنو باندې رانښكته شول، ابرام هغه وشړل.

١٢) كله چې لمر په پرېوتلو شو، په ابرام باندې ډېر دروند خوب راغی او سخته وپروونكې تياره ورباندې راغله. ١٣) څښتن هغه ته وويل: «په دې پوه شه چې ستا اولاده به په پردی خاوره كې مسافره شي او هغوی به هلته غلامان شي او په دوی باندې به څلور سوه كاله ظلم كيږي. ١٤) خو زه به هغه قوم ته چې دوی يې غلامي كوي، سزا ورکړم او له هغې وروسته به دوی د ډېرې شتمنۍ سره ووځي. ١٥) ته به په پاخه عمر كې په آرامۍ سره مړ شي او ښځ به شي. ١٦) ستا اولاده به له څلورم نسل څخه وروسته بېرته دلته راشي، ځكه زه به تر هغې پورې اموريان ونه شرم، ترڅو پورې چې هغوی دومره بدكاره شي چې بايد سزا ومومي.»

۱۷) کله چې لمر پرېوت او تياره شوه، د لوگي څخه ډک يو تنور
 او بلېدونکي خراغ رابنکاره شول او د دې ټوټو له منځ څخه تېر
 شول. ۱۸) په هماغه ورځ څښتن د ابرام سره لوظ وکړ او ويې ويل:
 «زه ستا اولادې ته دا ټوله خاوره د مصر د سيند څخه نيولې د فرات
 تر لوی سيند پورې ورکوم» ۱۹) يعنې د قينيانو، قنزيانو، قدمونيانو، ۲۰)
 حيتيانو، فرزيانو، رفايانو، ۲۱) اموريانو، کنعانيانو، جرجاشيانو او
 ييوسيانو خاوره.

هاجره او اسماعيل

۱) نو د ابرام بنځه سارای شنه وه او هېڅ اولاد يې نه درلود.
 خو هغې يوه مصري وينځه درلودله چې هاجرې نومېدله. ۲) نو هغې
 ابرام ته وويل: «څښتن زه د اولادونو د راوړلو څخه محرومه کړې
 يم. لاړ شه او زما د وينځې سره يوځای شه، کېدای شي چې هغه
 زما دپاره اولاد وزېږوي.» ابرام د سارای خبره ومنله. ۳) نو د ابرام
 بنځې سارای خپله وينځه هاجرې خپل مېړه ته ورکړه چې د هغه
 بنځه شي. (دا کار هغه وخت وشو چې د کنعان په خاوره کې د ابرام

د اوسپدلو لس کاله شوي و. (۴) ابرام د هاجرې سره يوځای شو او هغه اميدواره شوه او کله چې هاجرې پوه شوه چې اميدواره ده، نو مغروره شوه او سارای ته يې په سپک نظر کتل.

(۵) نو سارای ابرام ته وويل: «دا ستا گناه ده چې دغه وينځه زما سپکاوی کوي. ما په خپله هغه درکړه او له هغه وخت څخه چې هغه پوه شوه چې اميدواره ده، نو زه د هغې په نظر کې سپکه بڼکاره شوم. څښتن دې زما او ستا ترمنځ انصاف وکړي.» (۶) ابرام ځواب ورکړ: «ډېر بڼه، ستا وينځه ستا په لاس کې ده، نو څه چې غواړې د هغې سره يې وکړه.» نو سارای هاجرې دومره وځوروله چې د هغې څخه وتښتېدله.

(۷) د څښتن فرېښته هاجرې ته په دښته کې هغې چينې ته نژدې چې د شور په لاره کې وه، راغله. (۸) فرېښتې وويل: «ای هاجرې د سارای وينځې! له کوم ځای نه راغلې يې او چپرته روانه يې؟» هغې ځواب ورکړ: «زه د خپلې بادارې سارای څخه تښتېدلې يم.» (۹) د څښتن فرېښتې هغې ته وويل: «بېرته خپلې بادارې ته ورشه او د هغې غلامې کوه.» (۱۰) د څښتن فرېښتې زياته کړه: «زه به ستا اولاده

دومره زیاته کړم چې هېڅوک یې ونه شمېرلی شي.» (۱۱) د څښتن
فرښتې هغې ته وویل: «ستا به زوی پیدا شي او په هغه باندې به
اسماعیل نوم کېږدي، ځکه چې څښتن ستا د غم فریاد اورېدلی دی.
(۱۲) ستا زوی به په خپل سر وي. هغه به د ټولو خلکو په ضد وي او
ټول خلک به د هغه په ضد وي او د ټولو خپلو خپلوانو څخه به بېل
اوسېږي.»

(۱۳) هاجري د خپل ځان څخه پوښتنه وکړه: «ایا په رښتیا مې
خدای ولیده او زه تراوسه پورې ژوندی يم؟» نو هغې په څښتن
باندې چې خبرې یې ورسره کړې وې د «هغه خدای چې ما ویني»
نوم کېښود. (۱۴) په دې خاطر خلکو هغه شاه د بئرحي ربي په نوم
یاده کړه چې معنی یې ده «د هغه ژوندي ذات شاه چې ما ویني» او
هغه تراوسه پورې د قادش او بارد په منځ کې ده.

(۱۵) د هاجري څخه د ابرام زوی پیدا شو او ابرام په هغه باندې
اسماعیل نوم کېښود. (۱۶) ابرام د شپږ اتیاو کالو په عمر و چې د
هاجري څخه هغه ته زوی پیدا شو.

سنتول یعنی د لوظ نښه

- ① هغه وخت چې ابرام د نهه نوي کالو په عمر و، څښتن هغه ته ښکاره شو او ویې ویل: «زه مطلق قادر خدای یم. زما منونکی او بې‌گناه اوسه. ② زه به ستا سره یو لوظ وکړم او ډېره اولاده به درکړم.» ③ نو هغه وخت ابرام هغه ته سجده وکړه او خدای هغه ته وویل: ④ «ستا سره دا لوظ کوم چې ته به د ډېرو قومونو پلار شې. ⑤ له دې وروسته به ستا نوم ابرام نه، بلکې ابراهیم وي، ځکه چې ته مې د ډېرو قومونو پلار کړی یې. ⑥ زه به ستا نسل زیات کړم او ستا څخه به قومونه پیدا کړم او د هغوی څخه به ځینې پاچاهان شي. ⑦ زه به خپل لوظ ستا، ستا د اولادې او ستا څخه وروسته ستا د راتلونکي نسل سره ټینګ وساتم او دا به ابدی لوظ وي. زه به ستا خدای یم او ستا څخه وروسته به ستا د اولادې خدای یم. ⑧ زه به د کنعان ټوله خاوره په کومه کې چې ته اوس مسافر یې، ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د ابدی ملکیت په توګه ورکړم او زه به د هغوی خدای یم.»

۹) خدای ابراهیم ته وویل: «ته او ستا څخه وروسته ستا ټوله اولاده باید زما په لوظ باندې ټینگ ودرېږی. ۱۰) ته او ستا اولاده باید سره موافقه وکړی چې ستاسو هر یو نارینه دې سنت شي. ۱۱-۱۲) له همداسو نه تاسو باید هر اته ورځنی هلک سنت کړی. په دې کې هغه غلامان چې ستاسو په کورنیو کې پیدا شوي وي او هغه غلامان چې د پردیو خلکو څخه په بیه اخیستل شوي وي، هم شامل دي. په دې کار سره به دا معلومه شي چې زما او ستاسو ترمنځ یو لوظ شته. ۱۳) هر یو کس باید سنت شي. دا به ستاسو په بدن باندې زما د ابدی لوظ نښه وي. ۱۴) هر یو نارینه چې سنت شوی نه وي باید زما د قوم څخه وشړل شي، ځکه چې هغه زما لوظ مات کړی دی.»

۱۵) خدای ابراهیم ته وویل: «له دې وروسته خپلې ښځې ته سارای مه وایه، د هغې نوم دې له همداسو څخه ساره شي. ۱۶) زه به هغې ته برکت ورکړم او د هغې په وسیله به زوی درکړم. هغه به د قومونو مور شي او د هغې څخه به د قومونو پاچاهان راپیدا شي.»

۱۷) ابراهیم خدای ته سجده وکړه او ویې خندل او د خپل ځان سره

يې وويل: «ايا د سل كلن سړي څخه به زوی پيدا شي؟ ايا ساره به په نوي كلنی کې ماشوم وزېږوي؟» (۱۸) ابراهيم خدای ته وويل: «اسماعيل ولې زما ميراث خور نه شي؟»

(۱۹) خو خدای وويل: «نه، خو ستا بڼه ساره به ستا دپاره زوی راوړي او ته به په هغه باندې اسحاق نوم کېږدي. زه به ستا د زوی اسحاق سره خپل لوظ ټينگ وساتم، ترڅو د هغه څخه وروسته د هغه د نسل دپاره يو ابدي لوظ وي. (۲۰) ما د اسماعيل په هکله ستا غوښتنه واورېدله. نو زه به هغه ته هم برکت ورکړم او هغه ته به زيات ماشومان او ډېره اولاده ورکړم. هغه به د دولسو زامنو پلار وي چې مشران به وي او زه به د هغه د اولادې څخه يو لوی قوم جوړ کړم. (۲۱) خو خپل لوظ به ستا د زوی اسحاق سره چې ساره به يې په راتلونکي کال کې په همدې وخت وزېږوي، ټينگ وساتم.» (۲۲) کله چې خدای د ابراهيم سره خپلې خبرې خلاصې کړې، نو د هغه څخه لاړ.

(۲۳) ابراهيم خپل زوی اسماعيل او نور ټول نارينه چې د هغه په کورنۍ کې وو او هغه غلامان چې د هغه په کورنۍ کې زېږېدلي وو

او هغه غلامان چې په پیسو باندي اخیستل شوي وو لکه څنگه چې
خدای هغه ته ویلي وو، په هماغه ورځ سنت کړل. (۲۴) ابراهیم د نهه
نوي کالو په عمر و چې سنت کړای شو (۲۵) او د هغه زوی اسماعیل
د دیارلسو کالو په عمر و. (۲۶) ابراهیم او د هغه زوی اسماعیل دواړه
په یوه ورځ سنت شول. (۲۷) د ابراهیم د کورنۍ هر نارینه او هغه
غلامان چې د هغوی په کورنۍ کې زېږېدلي وو یا هغوی چې په
پیسو اخیستل شوي وو، د هغه سره یوځای سنت شول.

ابراهیم او ساره ته د زوی ورکولو وعده

۱) څښتن ابراهیم ته د ممرې لویو ونو ته نژدې ښکاره شو. په
هغه وخت کې هغه د ورځې په گرمۍ کې د خېمې د دروازې په
خوله کې ناست و. (۲) ابراهیم پورته وکتل او ویې لیدل چې هلته
درې کسان ولاړ دي او چې څنگه یې هغوی ولیدل، هغه په منډه د
خېمې د دروازې څخه د هغوی د لیدلو دپاره ورغی او د درناوي په
خاطر ورته په ځمکه باندي پرمخې پرېوت. (۳) هغه وویل: «ای
بادارانو! مهرباني وکړئ ودرېږئ او زما د کور څخه مه تېرېږئ. زه

حاضر یم چې ستاسو خدمت وکړم. ④ که اجازه وي، تاسو ته به لږې اوبه راوړم چې خپلې پښې ووينځئ. تاسو کولای شئ چې د دې ونې لاندې ارام وکړئ. ⑤ زه به يو څه خواړه هم راوړم. هغه به تاسو ته قوت درکړي چې خپل سفر ته دوام ورکړئ. تاسو زما کور ته په راتللو سره ماته عزت راکړ. نو اجازه راکړئ چې خدمت مو وکړم. « هغوی ځواب ورکړ: «ډېر ښه، لکه څنگه چې وايي همداسې وکړه.»

⑥ ابراهيم په ډېرې چټکۍ سره خپمې ته ننوت او ساره ته يې وويل: «زر شه او د خپلو ښو اوږو څخه درې پيمانې راواخله او ډوډۍ ورڅخه پخې کړه.» ⑦ بيا ابراهيم په منډه د پادې خواته ورغی او يو ښه ځوان او چاغ خوسى يې ونيوه او خپل نوکر ته يې ورکړ چې هغه ډېر زر پوخ کړي. ⑧ بيا هغه يو څه مستې، شيدې او هغه خوسى چې پوخ کړى يې ؤ، راوړ او د هغوى په مخکې يې کېښودل. کله چې هغوى ډوډۍ خوړله، ابراهيم د هغوى ترڅنگه د يوې ونې لاندې ولاړ ؤ.

⑨ نو هغوى د ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: «ستا ښځه ساره

چېرته ده؟» هغه ځواب ورکړ: «هغه په خپمه کې ده.» (۱۰) د هغو درېو کسانو څخه یو څښتن ؤ، هغه وویل: «زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته راشم او ستا د ښځې ساره به زوی پیدا شي.» ساره د خپمې په دروازه کې د هغه ترشا ولاړه وه او د هغوی خبرو ته یې غوږ نیولی ؤ. (۱۱) ابراهیم او ساره ډېر زړه وو او ساره د اولاد د راوړلو نه وه. (۱۲) نو ساره د خپل ځان سره وخنډل او ویې ویل: «اوس زه زړه یم او د کاره لوېدلې یم، ایا دا کېدای شي چې په ما باندې دا خوشحالي راشي؟ بله دا چې زما مېړه هم زور دی.» (۱۳) بیا څښتن د ابراهیم څخه پوښتنه وکړه: «ساره ولې وخنډل او ویې ویل چې اوس خو زه زړه شوې یم، ایا دا کېدای شي چې زه اوس ماشوم وزېروم؟» (۱۴) ایا داسې کوم کار شته چې د څښتن دپاره گران وي؟ لکه څنګه چې مې وویل، زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته راشم او ساره به زوی ولري.»

(۱۵) ساره ډېره ووېرېدله، نو منکره شوه او ویې ویل: «ما نه دي خنډلي.» خو هغه ورته وویل: «هو، تا وخنډل.»

ابراهيم د سدوم دپاره شفاعت کوي

١٦) بيا هغه خلک پاڅېدل چې لاړ شي. هغوی بنکته د سدوم خواته وکتل او ابراهيم ورسره لاړ چې هغوی رخصت کړي. ١٧) بيا څښتن د خپل ځان سره وويل: «څه چې زه غواړم ويې کړم هغه به د ابراهيم څخه پټ نه کړم. ١٨) په يقين سره به د ابراهيم څخه لوی او زورور قوم جوړ شي او د ځمکې ټول قومونه به د هغه په وسيله برکت ومومي. ١٩) ځکه چې ما هغه غوره کړی دی چې هغه به خپلو ماشومانو او خپلې کورنۍ ته داسې لارښوونه وکړي، ترڅو د هغه څخه وروسته زما اطاعت وکړي او هغه څه وکړي چې سم او عادلانه وي، ترڅو هغه وعده چې ما د ابراهيم سره کړې ده، سرته ورسوم.»

٢٠) بيا څښتن ابراهيم ته وويل: «د سدوم او عموري په ضد زيات تورونه موجود دي او د هغوی گناهونه ډېر زيات شوي دي. ٢١) اوس به زه لاندې رابنکته شم چې دا معلومه کړم چې ايا د هغو تورو په اړه چې ما اورېدلي دي، هغه رښتيا دي يا نه.»

۲۲ هغه دوه کسان روان شول او د سدوم خوا ته لاړل، خو
 خښتن د ابراهيم سره پاتې شو. ۲۳ ابراهيم خښتن ته ورنژدې شو او
 ويې ويل: «ايا نېک خلک به د بدکارانو سره يوځای له منځه وړي؟
 ۲۴ که چېرې په دې ښار کې پنځوس تنه نېک خلک وي ايا هغه
 ښار به په رښتيا له منځه يوسي او هغه ځای به د هغو پنځوسو نېکو
 خلکو په خاطر پرېږدي؟ ۲۵ زه يقين لرم چې ته به نېک خلک د
 بدکارانو سره يوځای نه وژني. دا نه شي کېدای! ته داسې نه شي
 کولای، که تا داسې وکړل، نو نېکو خلکو ته به د بدکارانو سره
 يوځای سزا ورکړای شي. دا نه شي کېدای. د ټولې دنيا قاضي به
 خامخا انصاف کوي.»

۲۶ خښتن ځواب ورکړ: «که چېرې زه په سدوم کې پنځوس تنه
 نېک خلک پيدا کړم، نو زه به د هغوی په خاطر ټول ښار معاف
 کړم.» ۲۷ ابراهيم يوځل بيا وويل: «خښتنه، ما وبخښه چې ستا سره
 په جرات سره خبرې کوم. زه يوازې يو عادي انسان يم او حق نه
 لرم چې څه ووايم. ۲۸ خو که چېرې هلته د پنځوسو تنو په ځای
 يوازې پنځه څلوېښت تنه نېک خلک وي، ايا ټول ښار به د هغو

پنځو تنو په خاطر چې کم دي، له منځه یوسي؟» څښتن ځواب ورکړ: «که چېرې هلته پنځه څلوېښت تنه نېک خلک پیدا کړم، نو زه به ښار له منځه نه وړم.» (۲۹) ابراهیم بیا خبرې وکړې: «کېدای شي چې هلته یوازې څلوېښت تنه وي.» هغه ځواب ورکړ: «زه به د هغو څلوېښتو تنو په خاطر هغه ښار وړان نه کړم.» (۳۰) ابراهیم وویل: «څښتنه، په ما باندې په قهر نه شي، اجازه راکړه چې خبرې وکړم. که چېرې هلته یوازې دېرش تنه وي؟» هغه وویل: «که چېرې هلته دېرش تنه پیدا کړم، زه به هغه ځای له منځه نه وړم.» (۳۱) ابراهیم وویل: «څښتنه، ما وبخښه چې په جرات سره ستا سره خبرې کوم. که یوازې شل تنه هلته پیدا شي؟» هغه وویل: «که چېرې شل تنه پیدا کړم، زه به ښار وړان نه کړم.» (۳۲) ابراهیم وویل: «څښتنه، په ما باندې په قهر نه شي، زه به یوازې یو وار بیا خبرې وکړم. کېدای شي چې لس تنه هلته پیدا شي؟» هغه وویل: «که لس تنه هلته پیدا شي، نو زه به ښار وړان نه کړم.»

(۳۳) له هغې وروسته چې څښتن د ابراهیم سره خبرې خلاصې کړې، هغه لاړ او ابراهیم خپل کور ته ستون شو.

د سدوم د خلکو گناهونه

① کله چې هغه دوه فرښتې د ماښام په وخت کې سدوم ته ورسېدلې، لوط د ښار په دروازه کې ناست ؤ. څنگه چې لوط هغوی ولیدلې، راپاڅېده او د هغوی د هرکلي دپاره ورغی او د درناوي په خاطر یې ورته خپل سر تیت کړ ② او ویې ویل: «ای زما بادارانو، د خپل خدمتگار کور ته راشی. تاسو کولای شی خپلې پښې ووينځی او دلته شپه تېره کړی. سهار وختي پاڅېږی او په خپله لاره روان شی.» خو هغوی ورته په ځواب کې وویل: «نه، مونږ به د ښار په چوک کې شپه تېره کړو.» ③ خو لوط په هغوی باندې ډېر سخت ټینګار وکړ، ترڅو هغوی ورسره د هغه کور ته لاړلې. هغه د هغوی دپاره خوراک تیار کړ او فطیره ډوډی یې ورته پخه کړه او هغوی وخوړله.

④ هغوی لا ویده شوي نه وو چې د سدوم د ښار خلک له هرې خوا د ځوان څخه نیولې تر زاړه پورې ټول د کور څخه راچاپېر شول. ⑤ هغوی لوط ته غږ وکړ: «هغه دوه کسان چې نن شپه ستا

سره راغلي وو، چېرته دي؟ هغوی مونږ له راوباسه چې بد کار ورسره وکړو.» ⑥ لوط دباندې ووت او دروازه یې د ځان پسې بنده کړه ⑦ او هغوی ته یې وویل: «ای ورونو! زه تاسو ته زاري کوم چې داسې بد کار مه کوئ. ⑧ گورئ، زه دوه لورگانې لرم چې تراوسه پورې لا پېغلي دي. هغوی به تاسو ته راوباسم، هرڅه چې غواړئ د هغوی سره یې وکړئ، خو د دې خلکو سره هېڅ مه کوئ، ځکه چې هغوی ماته پناه راوړې ده.»

⑨ هغوی ځواب ورکړ: «زمونږ د لارې څخه لېرې شه» او ویې ویل: «ای پردی سړیه! زمونږ له مخې څخه لېرې شه، ته څوک یې چې مونږ ته وایې چې څه باید وکړو؟ زمونږ د مخې څخه لېرې شه. که نه، نو ستا سره به تر هغوی بد عمل وکړو.» هغوی لوط بېرته تېل واهه او نژدې شول چې دروازه ماته کړي. ⑩ خو هغو دوو کسانو خپل لاسونه دباندې راوویستل او لوط یې د ځان سره کور ته دننه کړ او دروازه یې بنده کړه. ⑪ نو بیا هغوی هغه ټول خلک چې دباندې ولاړ وو پرانده کړل، ترڅو هغوی ونه شي کولای چې دروازه پیدا کړي.

لوټ د سدوم څخه ځي

۱۲ هغو دوه کسانو لوټ ته وويل: «که دلته ستا نور څوک يعنې زامن، لورگانې، زومان او نور خپلوان په دې ښار کې اوسېږي، نو د دې ښار څخه يې وباسه. ۱۳ ځکه چې مونږ غواړو دغه ځای وران کړو. د دې خلکو په ضد څښتن ډېر فریادونه اورېدلي دي او مونږ يې رالېږلي يو چې سدوم له منځه یوسو.»

۱۴ نو لوټ دباندې ووت، د خپلو زومانو سره يې چې د هغه د لورگانو سره يې کوژدنې شوې وې، خبرې وکړې او ويې ويل: «زر پاڅئ او د دې ځای څخه ووځئ. څښتن غواړي چې دا ځای له منځه یوسي.» خو د هغه زومانو فکر کاوه چې هغه ټوکې کوي.

۱۵ سهار وختي فرښتو لوټ وهڅاوه او ورته ويې ويل: «پاڅه! خپله ښځه او دواړه لورگانې دې واخله او ووځه، ترڅو د دې ښار په وړاندېلو سره تاسو خپل ژوند له لاسه ورنه کړئ.» ۱۶ هغه وخت لوټ زړه نازړه کېده، خو بياهم څښتن په هغه باندې مهربانه شو او هغو کسانو د ده او د ده د ښځې او لورگانو لاسونه ونيول او هغوی

یې په امن سره د بنار څخه دباندې وویستل. (۱۷) بیا یوې فرښتې ورته وویل: «د دې دپاره چې ژوندي پاتې شی، نو وتښتئ! شاته مه گورئ او په ټوله دره کې ونه درېږئ. غرونو ته وتښتئ چې ونه وژل شی.»

(۱۸) خو لوط هغوی ته وویل: «نه، ای زما بادارانو په مونږ باندې داسې مه کوئ. (۱۹) تاسو زما سره ډېر لوی احسان کړی دی او زما ژوند مو ژغورلی دی، خو زه نه شم کولای چې غرونو ته وتښتم. نو مخکې له دې چې هغه ځای ته ورسېږم، دا بدبختي به په ما باندې راشي او زه به مړ شم. (۲۰) ایا تاسو هغه وړوکی بنار وینی؟ هغه ډېر نژدې دی، اجازه راکړئ چې هلته لاړ شم. تاسو گورئ چې هغه یو وړوکی ځای دی. زه به هلته په امن کې یم.» (۲۱) هغه ځواب ورکړ: «ډېر ښه، زه به ستا دغه غوښتنه هم پوره کړم. زه به دغه بنار وران نه کړم. (۲۲) زر شه، هلته وتښته. ځکه ترڅو ته هلته رسېدلی نه یې، زه هېڅ کار نه شم کولای.» (په دې خاطر هغه بنار د صوغر په نوم یاد شو.)

د سدوم او عموري وړاندېدل

٢٣) کله چې لوط صوغر ته ورسېده، لمر راوخوت. ٢٤) په هغه وخت کې خښتن د اسمان څخه په سدوم او عموره باندي سوځوونکي گوگر وورول. ٢٥) هغه ښارونه، ټوله دره او د ښارونو ټول اوسېدونکي او د ځمکې نباتات يې په بل مخ واړول. ٢٦) خو د لوط ښځې شاته وکتل او د هغې څخه د مالګې ستنه جوړه شوه.

٢٧) بله ورځ سهار وختي ابراهيم پاڅېده او بېرته هغه ځای ته چې د خښتن په مخکې ودرېدلی ؤ او خبرې يې ورسره کړې وې، لاړ. ٢٨) هغه د سدوم، عموري او د ټولې درې خوا ته وکتل او ويې ليدل چې د ځمکې څخه د يو ډېر لوی تنور د لوګي په شان لوګي پورته کېږي. ٢٩) نو کله چې خدای د درې ښارونه چې لوط په کې اوسېده وړان کړل، نو هغه ابراهيم رايا د کړ او لوط يې د هغه افت څخه خلاص کړ.

د موآبيانو او عمونيانو اصليت

٣٠ لوط وپرېده چې په صوغر کې پاتې شي. هغه د خپلو دواړو لورگانو سره غرونو ته لاړ او په يوې سمخې کې اوسېدل. ٣١ مشرې لور يې خپلې کشرې خور ته وويل: «زمونږ پلار زور شوی دی، دلته په دې شاوخوا کې داسې سړی نه پيدا کېږي چې زمونږ سره واده وکړي لکه څنگه چې په ټوله دنيا کې رواج دی. ٣٢ راحی چې خپل پلار نشه کړو او د هغه سره ځملو، ترڅو د هغه نه اولادونه ولرو او د خپل پلار نسل ژوندی وساتو.» ٣٣ نو په هماغه شپه يې په خپل پلار شراب وڅښل او مشره لور يې د خپل پلار سره ځملاستله او دی د هغې په ځملاستو او پاڅېدلو باندې پوه نه شو.

٣٤ په بله ورځ مشرې لور کشرې ته وويل: «تېره شپه زه د خپل پلار سره ځملاستم، راحی چې نن شپه هم په هغه باندې شراب وڅښو او ته ورسره ځمله. نو مونږ هر يو به د خپل پلار نه اولاد ولرو.» ٣٥ نو هغه شپه يې هم په خپل پلار باندې شراب وڅښل او کشره لور يې لاړه او د خپل پلار سره ځملاستله. هغه بيا هم د هغې په ځملاستو او پاڅېدلو باندې پوه نه شو. ٣٦ په دې ډول د لوط دواړه لورگانې د خپل پلار په وسيله اميدوارې شوې. ٣٧ د مشرې

لور زوی پیدا شو او په هغه باندې یې موآب نوم کېښود او هغه د اوسنیو موآبیانو پلار دی. (۳۸) کشرې لور یې هم زوی راوړ او په هغه باندې یې بن عمي نوم کېښود او هغه د اوسنیو عمونیانو پلار دی.

ابراهیم او ابي ملک

① ابراهیم د ممري څخه د کنعان جنوب خواته کډه وکړه او د قادش او شور په منځ کې یې اوسېده او د یو څه وخت دپاره په جرار کې پاتې شو. ② هلته ابراهیم د خپلې ښځې ساره په هکله وویل: «هغه زما خور ده.» د جرار پاچا ابي ملک په ساره پسې کسان ولېږل او هغه یې راوستله. ③ یوه شپه خدای په خوب کې ابي ملک ته ښکاره شو او ویې ویل: «ته به مړ شې، ځکه هغه ښځه چې تا خپل ځان ته راوستلې ده، هغه واده شوې ښځه ده.»

④ خو ابي ملک لا هغې ته ورنژدې شوی نه ؤ، هغه وویل: «ای څښتنه، ایا ته به بې گناه خلک ووژنې؟» ⑤ ابراهیم په خپله وویل چې هغه زما خور ده او هغې هم همدا خبره وکړه چې دی زما ورور

دی او دا کار ما د پاک وجدان له مخې کړی دی او هېڅ غلطي مې نه ده کړې.»

⑥ خدای په خوب کې هغه ته وویل: «هو، زه پوهېږم چې تا دا کار د پاک وجدان له مخې کړی دی او ته مې د دې څخه وساتلې چې زما په وړاندې کومه گناه وکړې او دې ته مې پرېښودلې چې هغې ته لاس وروړې. ⑦ اوس هغه ښځه بېرته خپل مېرمن ته ورکړه. هغه نبي دی او هغه به ستا دپاره دعا وکړي، ترڅو ژوندی پاتې شې. خو که چېرې هغه بېرته ورنه کړې، په دې پوه شه چې ته او ستا ټول خلک به مړه شی.»

⑧ سبا سهار وختي ابي ملک خپل ټول درباريان راوغوښتل او څه چې پېښ شوي وو هغوی ته يې بيان کړل او هغوی ډېر ووپرېدل. ⑨ بيا ابي ملک ابراهيم راوغوښت او پوښتنه يې ترې وکړه: «زمونږ سره دې څه وکړل؟ ما ستا سره څه بد کړي وو چې داسې لوی مصيبت دې په ما او زما په پاچاهۍ باندې راوست؟ تا زما سره داسې کار وکړ چې د کولو نه و.» ⑩ بيا ابي ملک د ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: «داسې کار دې ولې وکړ؟» ⑪ ابراهيم ځواب

ورکړ: «ما فکر وکړ چې د دې ځای خلک د خدای څخه نه وپریږي او ما به د خپلې بڼې په خاطر ووژني. (۱۲) هغه په رښتیا سره زما خور ده، هغه زما ناسکه خور ده. هغه زما د پلار لور ده، خو زما د مور لور نه ده او ما د هغې سره واده کړی دی. (۱۳) کله چې خدای زه د خپل پلار د کور څخه پردي هېواد ته ولېږلم، ما هغې ته وویل: «دا به زما سره ستا وفاداري وي چې مونږ هرځای ته لاړ شو، زما په هکله به وايې چې هغه زما ورور دی.»»

(۱۴) نو ابي ملک ابراهيم ته پسونه او غويان، غلامان او وينځې ورکړل او د هغه بڼه ساره يې بېرته هغه ته وسپارله. (۱۵) ابي ملک وویل: «زما ټوله ځمکه ستا په مخکې ده، هرځای چې ستا خوښ وي هلته واوسېږه.» (۱۶) هغه ساره ته وویل: «زه ستا ورور ته د سپينو زرو زر سيکې ورکوم، ترڅو هغو ټولو خلکو ته چې ستا سره دي دا ثابته شي چې ته بېگناه يې او هر يو په دې باندې پوه شي چې تا کومه غلطې نه ده کړې.»

(۱۷-۱۸) د هغه څه په خاطر چې د ابراهيم په بڼې ساره باندې شوي وو، څښتن د ابي ملک د کورنۍ ټولې بڼې شنډې کړې وې.

نو ابراهيم د ابي ملك دپاره دعا وكړه او خداى هغه ته شفا وركړه.
هغه همدارنگه د هغه بنځي او د هغه وينځو ته هم شفا وركړه چې
ماشومان وزېروي.

د اسحاق زېږېدنه

- ① لکه څنگه چې څښتن ويلى وو، هغه په ساره باندې مهربانه شو. څښتن هغه وعده سرته ورسوله چې د ساره سره يې كړې وه.
- ② ساره اميدواره شوه او زوى يې پيدا شو. په هغه وخت كې ابراهيم زور و. دا هلک په هماغه وخت كې پيدا شو چې خداى يې وعده كړې وه. ③ ابراهيم د خپل زوى نوم اسحاق كېښود ④ او لکه څنگه چې خداى هغه ته حكم كړى و، اسحاق د اتو ورځو و چې ابراهيم هغه سنت كړ. ⑤ ابراهيم د سلو كالو و چې د هغه زوى اسحاق پيدا شو. ⑥ ساره وويل: «خداى ماته خوشحالي او خداى راكړې ده او هرڅوك چې دا خبره واوري، نو زما سره به وځاندي.» ⑦ هغې وويل: «هېچا فكر نه كاوه چې زه به د دې لايقه شم چې ابراهيم ته اولاد وزېروم. خو سره له دې چې ابراهيم زور دى، ما

هاجره او اسماعیل د کور څخه شړل کېږي

- ⑧ هلک لوی شو او هغه یې د تي څخه بېل کړ. په هماغه ورځ چې اسحاق یې د تي څخه بېل کړ، ابراهیم ډېره لویه مېلمستیا جوړه کړه. ⑨ خو ساره ولیدل چې د مصری هاجرې زوی په اسحاق باندې ملنډې وهي، ⑩ نو هغې ابراهیم ته وویل: «دغه وینځه او د هغې زوی وشړه، ځکه چې د دې وینځې زوی دې زما د زوی اسحاق سره هېڅکله په میراث کې شریک نه شي.» ⑪ ابراهیم په دې خبرې باندې ډېر خفه شو، ځکه چې اسماعیل هم د هغه زوی ؤ. ⑫ خو خدای ابراهیم ته وویل: «د دې هلک او د خپلې وینځې په اړه مه خفه کېږه، هرڅه چې ساره درته وايي هغه واوړه، ځکه چې ستا نسل به د اسحاق څخه حساب شي. ⑬ زه به د وینځې د زوی څخه هم یو قوم جوړ کړم، ځکه چې هغه هم ستا اولاد دی.»
- ⑭ ابراهیم سهار وختي یو څه ډوډۍ او د اوبو ژۍ واخیستل او

هاجرې ته يې ورکړل او د هغې په اوږو يې کېښودل او هغه يې د خپل زوی سره رخصت کړه. هغه لاړله او د بيرشبع په دښته کې سرگردانه گرځېدله. (۱۵) کله چې د ژي اوبه خلاصې شوې، هغې خپل زوی د يو بوټي لاندې پرېښود (۱۶) او شاوخوا د سلو مترو په فاصله د هغه څخه لېرې کېښناستله او د ځان سره يې وويل: «زه دا نه شم زغملی چې د خپل زوی مرگ ووينم.» هغه هلته ناسته وه او سلگۍ يې وهلي.

(۱۷) خدای د هلک ژړا واورېدله او د خدای فرښتې د اسمان څخه په هاجرې باندې غږ وکړ: «ای هاجرې، ولې خفه يې؟ مه وپرېره، خدای د هلک ژړا اورېدلې ده. (۱۸) پاڅه او هلک پورته کړه او هغه ته تسلي ورکړه. زه به د هغه د نسل څخه ډېر لوی قوم جوړ کړم.» (۱۹) بيا خدای د هغې سترگې پرانيستلې او هغې شاه وليدله. هغه لاړله او د اوبو ژي يې ډک کړ او په خپل زوی يې وڅښلې. (۲۰) خدای د هلک سره مل و او هغه غټېده. هغه د فاران په دښته کې اوسېده او يو غشي ويشتونکی شو. (۲۱) کله چې هغه هلته اوسېده، مور يې ورته يوه مصري ښځه وکړه.

د ابراهيم او ابي ملك ترمنځ تړون

٢٢ په هغه وخت کې ابي ملك او د هغه د لښکر مشر فيکول ابراهيم ته وويل: «په هر کار کې چې ته يې کوي خدای درسره مل دی! ٢٣ اوس د خدای په حضور کې ماته قسم وخوره چې زما سره، زما د اولادونو او زما د نسل سره به ټکي نه کوي. لکه څنگه چې زه تاته وفادار وم، نو قسم وخوره چې ته به هم زما سره او د دې هېواد سره چې په کې اوسېږي، وفادار اوسې.» ٢٤ ابراهيم وويل: «زه قسم خورم.»

٢٥ ابراهيم ابي ملك ته د هغې شاه په اړه چې د هغه نوکرانو د ده څخه په زور اخیستې وه، گيله وکړه. ٢٦ ابي ملك وويل: «زه نه پوهېږم چې دا کار چا کړی دی. تا ماته په دې هکله څه نه دي ويلي او دا لومړی ځل دی چې زه دا خبره اورم.» ٢٧ نو ابراهيم خو پسونه او غويان ابي ملك ته ورکړل او دواړو يو د بله سره يو تړون وکړ. ٢٨ ابراهيم د خپلې رمې څخه اووه مېرې بېلې کړې. ٢٩ ابي ملك د ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: «د څه دپاره دي دا اووه

مېرې بېلې کړې؟» ③۰ ابراهيم ځواب ورکړ: «دا اووه مېرې قبولې کړه. په دې کار سره به ته شاهد يې چې دا څاه ما کيندلې ده.» ③۱ په دې سبب هغه ځای د بيرشبع په نوم ياد شو، چې هغو دواړو هلته يو د بل سره قسم خوړلی و.

③۲ په بيرشبع کې د تړون جوړولو څخه وروسته ابي ملک او د هغه د لښکر مشر فيکول بېرته د فلسطينيانو هېواد ته راستانه شول. ③۳ ابراهيم په بيرشبع کې د غز ونه وکرله او هلته يې څښتن يعنې ابدی خدای ته عبادت وکړ. ③۴ ابراهيم د فلسطينيانو په هېواد کې د اوږدې مودې د پاره پاتې شو.

خدای ابراهيم ته امر کوي چې اسحاق قرباني کړي

① څه موده وروسته خدای په ابراهيم باندې ازمېښت وکړ او هغه ته يې وويل: «ای ابراهيمه!» او ابراهيم ځواب ورکړ: «هو، زه حاضر یم!»

② خدای وويل: «خپل زوی اسحاق چې ستا يوازېنی زوی دی

او په تا باندې ډېر گران دی، واخله او د موريا سيمې ته لاړ شه او هغه په هغه غره باندې چې زه يې درته بنايم زما دپاره د سوځېدونکې نذرانې په توگه قرباني کړه.» ③ ابراهيم سهار وختي پاڅېد، د سوځېدونکې نذرانې دپاره يې لرگي مات کړل او هغه يې په خره باندې بار کړل. خپل دوه نوکران او خپل زوی اسحاق يې د ځان سره واخيستل او هغه ځای ته روان شول چې خدای ورته ويلي وو. ④ په درېمه ورځ ابراهيم هغه ځای د لېرې څخه وليده. ⑤ بيا هغه خپلو نوکرانو ته وويل: «تاسو دلته د خره سره پاتې شئ، زه او هلک به هلته لاړ شو. مونږ به هلته عبادت وکړو او بېرته به بيا تاسو ته راشو.»

⑥ ابراهيم د قربانۍ لرگي خپل زوی ته په اوږو باندې کېښودل او خپله يې چاره او د اور بلولو دپاره يې سکاره واخيستل او دواړه يوځای سره روان شول. ⑦ اسحاق خپل پلار ته وويل: «ای پلاره!» هغه ځواب ورکړ: «وايه زما زويه!» هغه وويل: «زه پوهېږم چې ستا سره اور او لرگي شته، خو د سوځېدونکې نذرانې دپاره وری چېرته دی؟» ⑧ ابراهيم ځواب ورکړ: «ای زما زويه، خدای به په خپله د

سوځېدونکې نذرانې دپاره وری تیار کړي.» او دواړه یوځای سره روان شول.

⑨ کله چې هغه ځای ته چې خدای ورته ویلي وو ورسېدل، ابراهیم هلته د قربانۍ ځای جوړ کړ او په هغه باندې یې لرگي په ترتیب سره کېښودل. هغه خپل زوی اسحاق وټاره او د لرگیو دپاسه یې ځملاوه. ⑩ بیا هغه چاره راواخیستله چې خپل زوی حلال کړي. ⑪ خو د څښتن فرښتې د اسمان څخه هغه ته غږ وکړ: «ای ابراهیمه، ای ابراهیمه!» هغه ځواب ورکړ: «زه حاضر یم.» ⑫ هغه وویل: «هلک ژوبل نه کړې او په هغه باندې هېڅ ونه کړې! زه اوس پوه شوم چې ته د خدای څخه وپېرېږې، ځکه چې خپل یوازې زوی دې زما څخه درېغ نه کړ.»

⑬ ابراهیم سترگې پورته کړې او ویې لیدل چې شاته یې یو پسه دی چې ښکرونه یې په بوټي کې نښتي وو. ابراهیم ورغی، هغه یې راوښووه او د خپل زوی په ځای یې د سوځېدونکې نذرانې په توګه قربانې کړ. ⑭ ابراهیم دغه ځای د «څښتن به یې تیاروي» په نوم یاد کړ او حتی تر نن ورځې پورې داسې ویل کېږي: «هغه به د

څښتن په غره کې تيار شي.»

①۵ د څښتن فرښتې د دوهم ځل دپاره د اسمان څخه په ابراهيم باندې غږ وکړ ①۶ او ويې ويل: «څښتن داسې وايي: په دې خاطر چې تا دا کار وکړ او خپل يوازې زوی دې زما څخه درېغ نه کړ، زه په خپل ذات باندې قسم خورم، ①۷ زه به په رښتيا سره برکت درکړم او ستا نسل به لکه د اسمان د ستورو او هغو شگو په شان چې د بحيرې په غاړه پرته دي، زيات کړم. هغوی به خپلو دښمنانو ته ماتې ورکړي او د هغوی ښارونه به ونيسي. ①۸ د ځمکې ټول قومونه به ستا د اولادې په وسيله برکت ومومي، ځکه چې تا زما حکم منلی دی.» ①۹ نو ابراهيم بېرته خپلو نوکرانو ته راستون شو او هغوی ټول يوځای بيرشبع ته لاړل او ابراهيم په بيرشبع کې پاتې شو.

د ناحور اولاده

②۰ څه موده وروسته ابراهيم خبر شو چې د ده د ورور ناحور

بنځه ميلکه هم مور شوه او زامن يې زېږولي دي: (۲۱) د هغه لومړنی اولاد عوص، د هغه ورور بوز، قموييل د آرام پلار، (۲۲) او د هغې نور پنځه زامن دا وو: کاسد، حزو، فلداش، يدلاف او بتوييل. (۲۳) د بتوييل څخه ربکا پيدا شوه. ميلکې د ابراهيم ورور ناحور ته دا اته زامن وزېږول. (۲۴) ريومه د ناحور وينځې هم طابح، جاحم، تاحش او معکه وزېږول.

د ساره مړينه

- ① ساره يوسلو اووه ويشت کاله ژوندی وه. (۲) هغه په قریت اربع (حبرون) کې چې د کنعان په هېواد کې دی، مړه شوه او ابراهيم د ساره دپاره غمجن شو او په هغې پسې يې وژړل.
- ③ بيا ابراهيم د خپلې بنځې د مړي له څنگه پاڅېده او حيتيانو ته ورغی او ويې ويل: (۴) «زه دلته ستاسو په منځ کې پردی او مسافر یم. يو څه ځمکه په ما باندې خرڅه کړی، ترڅو خپله بنځه په کې بنځه کړم.» (۵) هغوی ځواب ورکړ: (۶) «باداره، زمونږ خبره

واوره. مونږ تاته د يو قوي مشر په سترگه گورو. زمونږ په يوه ډېره
 بڼه هديره کې خپل مړی بڼخ کړه. مونږ هر يو به خوشحاله شو چې
 د قبر دپاره ځای درکړو، ترڅو خپله بڼخه په کې بڼخه کړي.» (۷) نو
 ابراهيم پاڅېد او د درناوي په خاطر يې هغوی ته خپل سر ټيټ کړ
 (۸) او ورته ويې ويل: «که ستاسو خوښه وي، نو پرېږدئ چې خپل
 مړی بڼخ کړم. تاسو زما په خاطر د صوحار د زوی عفرون څخه
 وغواړئ (۹) چې د مکفيلې سمخه چې د هغه جايداد دی او د هغه د
 پټي سرته پرته ده، په پوره بيه په ما باندې خرڅه کړي. دا به ستاسو
 په منځ کې زمونږ هديره وي.»

(۱۰) عفرون په خپله د نورو حيتيانو سره د ښار په دروازه کې د
 غونډې په ځای کې ناست ؤ. هغه ابراهيم ته د ټولو حيتيانو په
 مخکې چې هلته حاضر وو ځواب ورکړ، (۱۱) هغه وويل: «نه، زما
 باداره! زما خبره واوره. زه دا پټی او هغه سمخه چې په هغه کې ده د
 خپل قوم په مخکې تاته درکوم، خپل مړی دې په کې بڼخ کړه.» (۱۲)
 ابراهيم يوځل بيا د حيتيانو په وړاندې د درناوي په خاطر سر ټيټ
 کړ. (۱۳) هغه د ټولو په مخکې عفرون ته وويل: «زما خبره واوره. که

چېرې ستا رضا وي، زه به د پټي بيه درکړم. دا زما له خوا قبوله کړه، ترڅو خپل مړی هلته بنځ کړم.» (۱۴) عفرون ځواب ورکړ: (۱۵) «ای زما باداره، زما خبره واوره. د دې ځمکې بيه څلور سوه د سپينو زرو سکې دي، خو دا زما او ستا ترمنځ هېڅ شی نه دی. خپل مړی دې په کې بنځ کړه.» (۱۶) نو ابراهيم د عفرون خبره قبوله کړه او هغه بيه چې عفرون د حيتيانو په مخکې ټاکلې وه، يعنې څلور سوه د سپينو زرو سکې عفرون ته وتللي. دا د هغه وزن سره سم وو چې په هغه وخت کې يې د سوداگرانو په منځ کې رواج درلود.

(۱۷) په دې ډول د عفرون جايداد چې په مکفيله کې د ممري په لمرخاته کې ؤ، هغه د ابراهيم شو. په هغه کې پټی او هغه سمخه چې په هغه پټي کې وه او د هغې ځمکې شاوخوا ټولې ونې شاملې وې. (۱۸) دا ځمکه د ټولو حيتيانو په مخکې چې په هغې غونډې کې حاضر وو، د ابراهيم د جايداد په توگه وپېژندل شوه.

(۱۹) نو ابراهيم خپله بنځه ساره ممري ته نژدې چې په حبرون کې ده، د کنعان په خاوره کې د مکفيله په سمخه کې بنځه کړه. (۲۰) نو هغه پټی او سمخه چې په هغې کې وه، د حيتيانو له خوا ابراهيم ته د

هدیرې دپاره د هغه د ملکیت په توګه ورکړل شول.

د اسحاق دپاره بنځه

① ابراهیم ډېر زوړ شوی ؤ او خښتن هغه ته په هر کار کې برکت ورکاوه. ② ابراهیم خپل ناظر ته چې د هغه په کورنۍ کې د هرڅه واکدار ؤ، وویل: «خپل لاس دې زما د ورون لاندې کېږده. ③ په دې ډول زه د خښتن یعنې د اسمانونو او ځمکې د خدای په نوم قسم درکوم چې زما زوی ته به په دې ځای یعنې د کنعان په خلکو کې بنځه نه کوي، ④ بلکې زما وطن او زما خپلو خپلوانو ته لار شه او هلته زما زوی اسحاق ته بنځه وکړه.»

⑤ ناظر پوښتنه وکړه: «که چېرې انجلۍ ونه غواړي چې خپل کور پرېږدي او زما سره دې وطن ته راشي، نو بیا به څنګه کیږي؟ ایا ستا زوی بېرته هغه وطن ته بوځم چې ته ورڅخه راوتلی یې؟» ⑥ ابراهیم ځواب ورکړ: «پام کوه چې زما زوی به بېرته هلته نه بیايي. ⑦ خښتن د اسمانونو خدای زه د خپل پلار د کور او اصلي

وطن څخه راوويستلم او زما سره يې قسم وخور چې دا وطن به ستا اولادې ته ورکوم. هغه به خپله فربنته ستا څخه مخکې ولېږي، ترڅو ته وکولای شي چې په هغه ځای کې زما زوی ته ښځه وکړي. ^(۸) که چېرې هغه انجلی په دې رضا نه شي چې ستا سره راشي، نو ته به د هغه قسم څخه چې زما سره دې کړی دی، خلاص یې. خو په هېڅ حالت کې به زما زوی هلته نه ورولي. ^(۹) نو ناظر خپل لاس د خپل بادار د ورون لاندې کېښود او قسم یې وخور چې څه چې ابراهیم د هغه څخه غواړي هغه به وکړي.

^(۱۰) ناظر د خپل بادار له اوبنانو څخه لس اوبنان او هر ډول ښه شيان د ځان سره واخيستل او د بين النهرين شمال ته هغه ښار ته لاړ چې ناحور په کې اوسېده. ^(۱۱) هغه مازديگر، يعنې کله چې ښځې د اوبو د راوړلو دپاره راوتلې، هلته ورسېده او خپل اوبنان يې د ښار څخه دباندې د څاه په غاړه گونډه کړل. ^(۱۲) بيا هغه دعا وکړه: «ای خښتنه، زما د بادار ابراهیم خدايه! نن ما بريالی کړه او زما د بادار ابراهیم سره خپله وعده پوره کړه. ^(۱۳) دا دی زه دلته د څاه په څنگ کې ولاړ يم، د ښار نجونې د اوبو وړلو دپاره راځي. ^(۱۴) نو داسې دې

وشي چې كله زه هغې انجلی ته ووايم چې خپل منگی رانښکته کړه چې اوبه وڅښم او هغه ووايي: «وڅښه او ستا اوبنانو ته به هم اوبه ورکړم، نو دا دې هماغه انجلی وي چې د خپل خدمتگار اسحاق دپاره دې غوره کړې ده. نو که چېرې داسې وشول، زه به پوه شم چې تا هغه وعده پوره کړې ده چې زما د بادار سره دې کړې وه.»

①۵ د هغه دعا لا خلاصه شوې نه وه چې ربکا راورسېدله او د اوبو منگی يې په اوږو باندې ايښی ؤ. هغه د بتوييل لور وه او بتوييل د ميلکه زوی ؤ او ملکه د ابراهيم د ورور ناحور ښځه وه. ①۶ هغه يوه ډېره ښکلې انجلی وه او پېغله وه. هغه څاه ته ورښکته شوه، خپل منگی يې د اوبو څخه ډک کړ او بېرته راپورته شوه. ①۷ ناظر د هغې د ليدلو دپاره په منډه ورغی او ويې ويل: «مهرباني وکړه د خپل منگی څخه لږې اوبه ماته راکړه.»

①۸ هغې وويل: «ای زما باداره، وڅښه.» نو زر يې خپل منگی له اوږو څخه رانښکته کړ او هغه ته يې اوبه ورکړې چې ويې څښي. ①۹ کله چې هغه اوبه وڅښلې، هغې وويل: «زه به ستا د اوبنانو دپاره هم اوبه راوباسم، ترڅو هغوی هم په اوبو ماړه شي.» ②۰ هغې زر

خپل منگی په اخور کې خالي کړ او بېرته په منډه د اوبو ویستلو دپاره شاه ته لاره او د ټولو اوبنانو دپاره یې اوبه راوویستلې. (۲۱) سړي په خاموشۍ سره هغې ته کتل چې په دې پوه شي چې څښتن د ده سفر بریالی کړی دی او که نه.

(۲۲) کله چې هغې انجلی خپل کار خلاص کړ، نو هغه سړي د سرو زرو یو قیمتي پېژوان راواخیست او هغې ته یې په پوزه کړ او همدارنگه دوه د سرو زرو غټې کړۍ گانې یې راواخیستلې او هغې ته یې په لاس کړلې. (۲۳) بیا هغه پوښتنه وکړه: «ماته ووايه چې ته د چا لور یې؟ ایا ستا د پلار په کور کې زمونږ دپاره کوم ځای شته چې شپه په کې تېره کړو؟» (۲۴) هغې ځواب ورکړ: «زه د بتوییل لور او د ناحور او میلکې لمسی یم.» (۲۵) هغې زیاته کړه: «زمونږ سره بوس او واښه پرېمانه دي او د شپې د تېرولو دپاره ځای هم شته.»

(۲۶) بیا هغه سړی په سجده پرېوت او د څښتن عبادت یې وکړ، (۲۷) ویې ویل: «تدا دې وي څښتن ته، زما د بادار ابراهیم خدای ته چې هغه وعده یې پوره کړه چې زما د بادار سره یې کړې وه. څښتن ماته په دې سفر کې د خپل بادار د خپلوانو کور ته لارښوونه وکړه.»

۲۸ هغه پېغله په منډه خپل کور ته لاړه او خپلې کورنۍ ته يې ټوله
 کيسه وکړه. ۲۹ نو د ربکا يو ورور ؤ چې لابان نومېده. لابان په منډه
 دباندي ووت او د ابراهيم د ناظر پسې شاه ته ورغی. ۳۰ لابان د
 خپلې خور ربکا په پوزه پېزوان او په لاسونو باندې کړۍ گانې
 وليدلې او د هغې څخه يې هغه خبرې واورېدلې چې هغه سړي ورته
 کړې وې. نو دی ورغی او ويې ليدل چې د ابراهيم ناظر د شاه په
 غاړه د اوبنانو سره ولاړ دی. ۳۱ هغه وويل: «زما سره کور ته راشه.
 ته داسې سړی يې چې څښتن درته برکت درکړی دی. ولې دباندي
 ولاړ يې؟ ما ستا دپاره په خپل کور کې کوټه او ستا د اوبنانو دپاره
 ځای تيار کړی دی.»

۳۲ نو هغه سړی کور ته ننوت او هغوی د اوبنانو څخه بارونه
 رابنکته کړل او اوبنانو ته يې بوس او وانبه ورکړل. بيا لابان د
 ابراهيم ناظر او د هغه کسانو ته اوبه راوړلې چې خپلې پښې
 ووينځي. ۳۳ بيا د ناظر په مخکې ډوډۍ کېښودله شوه، خو هغه
 وويل: «تر هغې پورې به زه ډوډۍ ونه خورم، ترڅو مې خپله خبره
 نه وي کړې.» لابان وويل: «نو بيا ووايه.»

٣٤) نو هغه ويل: «زه د ابراهيم ناظر يم. ٣٥) خښتن زما بادار ته زيات برکت ورکړی دی او هغه شتمن شوی دی او هغه ته يې رمې او پادې، سپين زر او سره زر، غلامان او وينځې، اوبنان او خره ورکړي دي. ٣٦) زما د بادار د ښځې ساره څخه په زوړ عمر کې زوی پيدا شو او هرڅه چې زما بادار درلودل هغه ته يې ورکړل. ٣٧) زما بادار ماته قسم راکړ او ويې ويل چې زما زوی ته به د کنعانيانو د لورگانو څخه چې زه د هغو په منځ کې اوسېرم، ښځه نه کوي. ٣٨) بلکې زما د پلار کورنۍ او زما خپلې قبيلې ته لار شه او زما زوی ته ښځه وکړه. ٣٩) بيا ما د خپل بادار څخه پوښتنه وکړه: «که چېرې انجلۍ زما سره رانه شي، نو بيا څه وکړم؟» ٤٠) هغه ځواب راکړ: «هغه خښتن چې زه يې پيروي کوم هغه به خپله فرښته ستا سره ولېږي او ستا سفر به بريالی کړي، ترڅو ته وکولای شي چې زما زوی ته زما د خپلې قبيلې او زما د پلار د کورنۍ څخه ښځه وکړي. ٤١) کله چې ته زما قبيلې ته ورشي، نو زما د قسم څخه به خلاص شي، حتی که هغوی د انجلۍ د درکولو څخه انکار هم وکړي، ته به زما د قسم څخه خلاص يي.»

٤٢) کله چې نن زه شاه ته راغلم، ما وویل: «ای خښتنه، زما د
 بادار ابراهیم خدایه! که ستا رضا وي، نو ماته په دې سفر کې چې
 راغلی یم بری راکړه. ٤٣) دا دی زه دلته د دې شاه په غاړه ولاړ یم.
 نو داسې دې وشي چې کومه انجلی چې د اوبو د وړلو دپاره راځي،
 نو زه به د هغې څخه وغواړم چې د خپل منگي څخه ماته لږې اوبه
 راکړي. ٤٤) که چېرې هغه راته ووايي چې وڅښه او زه به ستا د
 اوبانو دپاره هم اوبه راوباسم، نو دا دې هماغه انجلی وي چې
 څښتن زما د بادار د زوی دپاره غوره کړې ده. ٤٥) مخکې له دې
 چې زما دعا خلاصه شي، ربکا د خپل منگي سره چې په اوږو یې
 ایښی ؤ، راغله. هغه شاه ته ښکته شوه او اوبه یې راوویستلې او ما
 هغې ته وویل: «لږې اوبه راکړه چې زه یې وڅښم.» ٤٦) هغې زر
 خپل منگي د اوږو څخه رانښکته کړ او ویې ویل: «وڅښه. زه به ستا
 اوبانو ته هم اوبه ورکړم.» نو بیا ما وڅښلې او هغې اوبانو ته هم
 اوبه ورکړې. ٤٧) د هغې څخه مې پوښتنه وکړه: «ته د چا لور یې؟»
 نو هغې وویل: «زه د بتوییل لور یم او د ناحور او میلکه لمسی یم.»
 نو د هغې په پوزه کې مې پېزوان واچاوه او په لاسونو کې مې ورته
 کړۍ گانې واچولې. ٤٨) ما سجده وکړه او د څښتن عبادت مې وکړ او

د خپل بادار ابراهيم څښتن خدای مې وستايه چې ماته يې سمه لاره وښودله چې د خپل بادار د ورور لمسی د هغه زوی ته وکړم. (۴۹) نو اوس که چيرې زما د بادار سره وفاداري او تليپاتي مينه کوي هم راته ووايه او که نه يې کوي هم ماته ووايه، ترڅو زه پرېکړه وکړم چې بل چيرته لاړ شم.»

(۵۰) لابان او بتوييل ځواب ورکړ: «څرنگه چې دا خبره د څښتن له خوا ده، نو مونږ په دې هکله پرېکړه نه شو کولای. (۵۱) دا دی ربکا حاضره ده هغه درسره واخله او ځه. لکه څنگه چې څښتن په خپله ويلي دي، هغه دې ستا د بادار د زوی ښځه شي.» (۵۲) څنگه چې د ابراهيم ناظر دا خبره واورېدله، نو سجده يې وکړه او د څښتن عبادت يې وکړ. (۵۳) بيا ناظر کالي، د سپينو زرو او سرو زرو گانې راوويستل او ربکا ته يې ورکړل او د هغې ورور او مور ته يې هم قيمتي سوغاتونه ورکړل.

(۵۴) بيا د ابراهيم ناظر او د هغه کسانو وخورل او وڅښل او شپه يې هلته تېره کړه. کله چې هغوی سهار پاڅېدل، ناظر وويل: «ما رخصت کړه چې بېرته خپل بادار ته لاړ شم.» (۵۵) خو د ربکا ورور

او مور وويل: «انجلی دې يوه هفته يا لس ورځې زمونږ سره پاتې شي، بيا تاسو کولای شئ چې لاړ شئ.» (٥٦) خو هغه وويل: «مونږ مه ايساروی. څښتن زما سفر بريالی کړی دی، پر پردی چې بېرته خپل بادار ته لاړ شم.» (٥٧) هغوی وويل: «راځئ چې انجلی راوغواړو او په دې هکله د هغې څخه پوښتنه وکړو.» (٥٨) نو هغوی ربکا راوغوښتله او پوښتنه يې ترې وکړه: «ايا د دې سړي سره ځې؟» هغې وويل: «هو، ځم.»

(٥٩) نو هغوی خپله خور ربکا او د هغې زړه نوکره د ابراهيم د ناظر او د هغه د کسانو سره ولېږلې. (٦٠) هغوی د ربکا دپاره برکت وغوښت او ورته يې وويل:

ای زمونږ خورې! ته دې شي مور د ميليونونو اولادونو

فتح دې کړي ښارونه ستا اولاده د دښمنانو خپلو

(٦١) بيا ربکا او د هغې وينځې تيارې شوې او په اوسنانو باندې سپرې شوې او د سړي سره روانې شوې. نو ناظر ربکا د ځان سره

٦٢ په دې وخت کې اسحاق د بئرحي ربيې څخه راغلی ؤ او د کنعان په جنوب کې اوسېده. ٦٣ يو ماښام اسحاق په پټيو کې چکر واهه. څنگه چې هغه خپلې سترگې پورته کړې ويې ليدل چې اوبناب راروان دي. ٦٤ ربکا هم خپلې سترگې پورته کړې او اسحاق يې وليده، نو د اوبناب څخه رانېکته شوه ٦٥ او د ناظر څخه يې پوښتنه وکړه: «هغه سپری څوک دی چې په پټي کې زمونږ خوا ته راروان دی؟» ناظر ځواب ورکړ: «هغه زما بادار دی.» نو هغې خپل څادر راواخيست او خپل ځان يې ورباندې پټ کړ.

٦٦ کوم کارونه چې ناظر کړي وو، هغه ټول يې اسحاق ته بيان کړل. ٦٧ اسحاق ربکا د خپلې مور ساره خپمې ته راوستله او د هغې سره يې واده وکړ. نو ربکا د هغه ښځه شوه او د هغې سره يې مينه کوله او اسحاق د خپلې مور د مړينې څخه وروسته تسلي وموندله.

د ابراهيم نور اولادونه

① ابراهیم بله بنځه وکړه چې نوم یې قطوره ؤ. ② د هغې څخه د ابراهیم زامن زمران، یقشان، مدان، مدیان، یشباق او شوها پیدا شول. ③ یقشان د شيبا او ددان پلار ؤ او آشوریم، لطوشیم او لیومیم د ددان اولاده وه. ④ عیغه، عیفر، حنوک، اییداع او الداعه د مدیان زامن وو. دا ټول د قطوري اولاده وه.

⑤ ابراهیم خپله ټوله شتمني اسحاق ته پرېښودله. ⑥ خو هغه لا ژوندی ؤ چې د خپلو وینځو زامنو ته یې سوغاتونه ورکړل او هغوی یې د خپل زوی اسحاق څخه د ختیځ خواته لېرې ولېږل.

د ابراهیم مړینه

⑦ ابراهیم پوره یوسلو پنځه او یا کاله ژوند وکړ. ⑧ هغه په پاڅه عمر کې مړ شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو. ⑨ د هغه زامنو اسحاق او اسماعیل هغه ممری ته نژدې د حیثي صوحار د زوی عفرون په پټي کې د مکفيله په سمڅه کې ښخ کړ. ⑩ دا هغه پټی ؤ

چې ابراهيم د حيتيانو څخه په بيه اخيستی ؤ. ابراهيم او د هغه ښځه ساره دواړه په هغه کې ښځه کړای شول. (۱۱) د ابراهيم د مرگ څخه وروسته خدای د هغه زوی اسحاق ته برکت ورکړ او اسحاق بئرلحي ربي ته نژدې اوسېده.

د اسماعيل اولاده

(لومړی تواريخ ۲۸:۱-۳۱)

(۱۲) دا د ابراهيم د زوی اسماعيل اولاده ده. دا هغه اسماعيل ؤ چې د ساره د مصري وينځې هاجرې څخه پيدا شوی ؤ. (۱۳) د اسماعيل د زامنو نومونه د هغوی د زېږېدلو د ترتيب له مخې چې په لست کې ليکل شوي دي دا دي: د اسماعيل مشر زوی نبايوت، قيدار، ادبيل، مبسام، (۱۴) مشماع، دومه، مسا، (۱۵) حداد، تيما، يطور، نافيش او قدمه. (۱۶) دا د اسماعيل زامن وو او دا د دولسو قبيلو د مشرانو نومونه وو چې د هغوی د کليو او کمپونو له مخې وو. (۱۷) اسماعيل پوره د يوسلو اووه دېرشو کالو په عمر مړ شو او د خپلو نيکونو سره يوځای شو. (۱۸) د هغه اولاده د شور او حويلې ترمنځ

سيمه کې اوسېدله چې د مصر پولې ته نژدې د آشور په لاره پرته ده. هغوی د خپلو ټولو ورونو سره په دېنمنۍ کې ژوند کاوه.

يعقوب او عيسو

١٩ دا د ابراهيم د زوی اسحاق اولاده ده: د ابراهيم څخه اسحاق پيدا شو. ٢٠ اسحاق د څلوېښتو کالو په عمر و چې د ربکا سره يې واده وکړ. هغه د آرامي بتوييل چې د بين النهرين څخه و، لور او د لابان خور وه. ٢١ اسحاق د خپلې ښځې په خاطر چې شنه وه، څښتن ته دعا وکړه. څښتن د هغه دعا قبوله کړه او د هغه ښځه ربکا اميدواره شوه. ٢٢ مخکې له دې چې ربکا اولاد وزېږوي، هغه پوه شوه چې هغه به غبرگونې وزېږوي، ځکه چې هغې دا احساس کړه چې هغوی د مور په نس کې يو د بل سره جگړه کوي. هغې وويل: «زما سره ولې داسې کېږي؟» نو هغې د څښتن څخه پوښتنه وکړه.

٢٣ څښتن هغې ته وويل:

ستا دواړو زامنو څخه

جوړ به شي دوه رقيب قومونه

هغو دواړو کې به کشر وي قوي

او مشر به وي غلام د هغه

٢٤) کله چې د هغې د اولاد د زېږولو وخت راورسېد، د هغې
څخه غبرګوني پيدا شول. ٢٥) لومړنی زوی چې پيدا شو، هغه سور ؤ
او د هغه ټول بدن لکه د بېرې چپنې په شان ؤ، نو د هغه نوم يې
عیسو کېښود. ٢٦) د هغه څخه وروسته د هغه ورور پيدا شو او هغه د
عیسو پونده په خپل لاس کې کلکه نیولې وه، نو ځکه د هغه نوم
يعقوب شو. اسحاق د شپېتو کالو په عمر ؤ چې دوی پيدا شول.

عیسو خپل د مشرتوب حق خرڅوي

٢٧) هلکان لوی شول. عیسو یو تکړه ښکاري او داسې سپری ؤ
چې صحرا یې خوښېدلې، خو یعقوب یو آرام سپری ؤ او د کور څخه
به نه وت. ٢٨) اسحاق د عیسو سره مینه کوله، ځکه چې هغه د هغو

حيواناتو غوښه خوړله چې عيسو به ښکار کول. خو په ربکا باندې
يعقوب گران ؤ.

٢٩ يوه ورځ يعقوب د قورمې په پخولو باندې بوخت ؤ. عيسو د
ښکار څخه راغی او ډېر وږی ؤ ٣٠ او يعقوب ته يې وويل: «زه د
لوږې له لاسه مړ کېږم، د دې لوبيا له قورمې څخه لږه راکړه!» (په
دې خاطر يې په هغه باندې د ادوم نوم هم کېښود.) ٣١ يعقوب
ځواب ورکړ: «لومړی په ما باندې خپل د مشرتوب حق خرڅ کړه.»

٣٢ عيسو وويل: «گوره، زه مړ کېږم. دا مشرتوب ماته څه گټه
رسوي؟» ٣٣ خو يعقوب وويل: «لومړی ماته قسم وخوره.» نو هغه
قسم وخور او خپل د مشرتوب حق يې په يعقوب باندې خرڅ کړ.
٣٤ بيا يعقوب عيسو ته لږه ډوډی او قورمه ورکړه. هغه خوراک او
څښاک وکړ، بيا پاڅېده او لاړ. نو عيسو د خپل مشرتوب حق ته په
سپکه سترگه وکتل.

اسحاق او ابی ملک

① په هغه وطن کې برسېره په هغې قحطۍ باندې چې پخوا د ابراهيم په وخت کې راغلې وه، بله قحطۍ هم راغله. اسحاق د فلسطينيانو پاچا ابي ملک ته چې په جرار کې ؤ، ورغی. ② څښتن اسحاق ته ښکاره شو او ويې ويل: «مصر ته مه ځه. په همدې وطن کې په هغه ځای کې چې زه يې درته وایم، اوسېره. ③ همدلته اوسېره. زه به ستا سره مل يم او برکت به درکړم. زه به تا او ستا اولادې ته دا ټوله سيمه درکړم او په هغې وعدې باندې به ټينگ ولاړ يم چې ستا د پلار ابراهيم سره مې کړې وه. ④ ستا اولاده به د اسمان د ستورو په شان زياته کړم او هغوی ته به دا ټوله سيمه ورکړم. ستا د اولادې په وسيله به د ځمکې په مخ ټول قومونه برکت ومومي، ⑤ ځکه چې ابراهيم زما اطاعت کړی دی او زما په ټولو حکمونو او قوانينو باندې يې عمل کړی دی.»

⑥ نو اسحاق په جرار کې پاتې شو. ⑦ کله چې د هغه ځای خلکو د اسحاق څخه د ربکا په اړه پوښتنه وکړه، هغه وويل: «هغه زما خور ده.» ځکه هغه وپېرېده چې داسې ووايي چې هغه زما ښځه ده. هغه فکر کاوه چې د هغه ځای خلک به هغه د ربکا په خاطر

ووژني، ځكه چې هغه ډېره بڼكلې وه. ^۸ څرنګه چې اسحاق هلته زيات وخت تېر كړ، نو ابي ملك د فلسطينيانو پاچا د كړكۍ څخه لاندې وكتل او ويې ليدل چې اسحاق خپله بڼځه ربكا په غېږ كې نيولې وه او هغه يې بڼكلوله. ^۹ نو ابي ملك اسحاق راوغوښت او ورته ويې ويل: «هغه په رښتيا سره ستا بڼځه ده! نو ولې دې وويل چې هغه ستا خور ده؟» اسحاق ځواب وركړ: «ما فكر وكړ چې كېدای شي د هغې په خاطر ووژل شم.» ^{۱۰} ابي ملك وويل: «تا زمونږ سره څه وكړل؟ كېدای شو چې زما د كسانو څخه كوم يو ستا د بڼځې سره ځملاستلی وای او مونږ به دې گناهكار كړي وای.» ^{۱۱} ابي ملك ټولو خلكو ته خبردارۍ وركړ: «كه هرڅوك د دې سړي يا دې بڼځې سره بد چلند وكړي هغه به ووژل شي.»

^{۱۲} اسحاق په هغې ځمكې كې فصل وکاره او په هغه كال يې چې څه كرلي وو د هغې څخه يې يو په سل حاصل واخيست، ځكه چې څښتن هغه ته برکت وركړ. ^{۱۳} اسحاق ورځ په ورځ نېكمرغه كېده او هغه ډېر شتمن سړی شو. ^{۱۴} هغه دومره زياتې رمې، پادې او غلامان درلودل چې فلسطينيانو ورباندې بخيلي كوله. ^{۱۵} نو هغه

ټولې څاگانې چې د هغه د پلار ابراهیم غلامانو د هغه د پلار په وخت کې کیندلې وې، فلسطینیانو هغه د خاورو څخه ډکې کړلې.

۱۶ نو بیا ابي ملک اسحاق ته وویل: «ته زمونږ څخه ډېر قوي

شوی یې، نو زمونږ د وطن څخه لاړ شه.» ۱۷ نو اسحاق د هغه ځای څخه لاړ او د جرار په دره کې یې خېمې ودرولې او هلته پاتې شو. ۱۸ اسحاق هغه څاگانې چې د هغه د پلار ابراهیم په وخت کې کیندل شوي وې او فلسطینیانو هغه د ابراهیم د مرگ څخه وروسته بندې کړې وې، بېرته وکیندلې او هماغه نومونه یې ورباندې کېښودل چې پلار یې ورباندې ایښي وو.

۱۹ د اسحاق غلامانو په دې دره کې یوه څاه وکیندله چې تازه اوبه یې درلودلې. ۲۰ خو د جرار شپږو د اسحاق د شپږو سره دعوه پیل کړه او ویې ویل: «دا زمونږ اوبه دي!» نو اسحاق هغه څاه د عشق یعنی دعوي په نوم یاده کړه.

۲۱ د اسحاق غلامانو بله څاه وکیندله او په هغې باندې یې هم دعوه وکړه او هغه یې د سیتنه په نوم یاده کړه. ۲۲ او له هغه ځای

څخه يې كډه وكړه او بله څاه يې وكيندله، خو په هغې باندي چا دعوه ونه كړه او هغه يې د رحوبوت په نوم ياده كړه او ويې ويل: «اوس څښتن مونږ ته ځای راکړی دی او په دې خاوره کې به نېکمرغه شو.»

٢٣) اسحاق له هغه ځای څخه بیرشبع ته لاړ. ٢٤) په هماغه شپه څښتن هغه ته ښکاره شو او ورته ويې ويل: «زه ستا د پلار ابراهيم خدای یم. مه وپرېره، ځکه چې زه ستا سره مل یم او برکت به درکړم او ستا اولاده به د خپل خدمتگار ابراهيم په خاطر زیاته کړم.» ٢٥) اسحاق هلته د قربانی ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت يې وکړ. بیا يې په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او د هغه غلامانو هلته یوه بله څاه وکيندله.

د اسحاق او ابی ملک ترمنځ د روغې جوړې تړون

٢٦) یوه ورځ ابی ملک د خپل مشاور احوزات او د خپلو لښکرو د مشر فیکول سره د جرار څخه د اسحاق د لیدلو دپاره راغی. ٢٧)

اسحاق د هغوی څخه پوښتنه وکړه: «تاسو خو زما سره دښمني کوله او زه مو د خپل وطن څخه وشړلم. نو اوس ولې زما د لیدلو دپاره راغلي یی؟» (۲۸) هغوی ځواب ورکړ: «مونږ ولیدل چې څښتن په رښتیا ستا سره مل دی، نو مونږ وویل چې زموږ او ستاسو ترمنځ دې داسې یو قوي تړون وي (۲۹) چې مونږ ته زیان راونه رسوی، لکه څنگه چې مونږ زیان نه دی دررسولی، بلکې ستا سره مو ښه چلند کړی دی او ته مو په سلامتی سره لېږلی یې. اوس څښتن برکت درکړی دی.» (۳۰) اسحاق د هغوی دپاره مېلمستیا تیاره کړه او هغوی وخورل او وڅښل. (۳۱) سهار وختي هغوی پاڅېدل او یو بل ته یې قسم ورکړ. اسحاق هغوی رخصت کړل او په سلامتی سره د هغه څخه لاړل.

(۳۲) په هماغه ورځ د اسحاق غلامان راغلل او هغه ته یې د هغې شاه په اړه خبر ورکړ چې دوی کیندلې وه. هغوی وویل: «مونږ اوبه وموندلې.» (۳۳) نو هغه یې د شبع په نوم یاده کړه. تر نن ورځې پورې هغه ښار د بیرشبع په نوم یادېږي.

د عيسو بنځې

٣٤) كله چې عيسو خلو پښت كلن شو، د بيري حيتي د لور يوديه او د ايلون حيتي لور بسمې سره يې واده وكړ. ٣٥) خو هغوى د اسحاق او ربكا ژوند تريخ كړ.

يعقوب د اسحاق څخه برکت اخلي

١) كله چې اسحاق زور شو، نو د هغه سترگې دومره كمزورې شوې چې نور يې څه شى نه شو ليدلى. هغه خپل مشر زوى عيسو راوغوښت او هغه ته يې وويل: «اى زما زويه!» هغه ځواب وركړ: «څه وايي؟» ٢) اسحاق وويل: «زه اوس زور شوى يم او مرگ ته نژدې شوى يم. ٣) نو اوس خپله لينده او غشي واخله، صحرا ته لاړ شه او زما دپاره بنكار وكړه. ٤) زما دپاره داسې خوندور خوراك چې زه يې خوښوم تيار كړه او ماته يې راوړه چې ويې خورم، ترڅو د خپل مرگ څخه مخكې برکت دركړم.»

⑤ کله چې اسحاق د خپل زوی عيسو سره خبرې کولې، ربکا هغه واورېدلې. نو عيسو د بنکار دپاره صحرا ته لاړ. ⑥ ربکا خپل زوی يعقوب ته وويل: «گوره، ما واورېدل چې ستا پلار ستا ورور عيسو ته وويل: ⑦ «زما دپاره د بنکار غوښه راوړه او خوندور خوراک ورڅخه تيار کړه چې ويې خورم او د خپل مرگ څخه مخکې د څښتن په حضور کې برکت درکړم.» ⑧ نو اوس ای زما زويه، په غور سره واوره او څه چې درته وایم هماغسې وکړه. ⑨ رمې ته ورشه او دوه ډېر ښه سپرلي راته راوله، ترڅو ستا د پلار دپاره داسې خوندور خوراک تيار کړم چې هغه يې خوښوي. ⑩ بيا هغه دې پلار ته يوسه چې ويې خوري، ترڅو د خپل مرگ څخه مخکې برکت درکړي.»

⑪ يعقوب خپلې مور ربکا ته وويل: «خو زما ورور عيسو بير سړی دی او زه ښويه پوستکی لرم. ⑫ که پلار مې په ما باندې لاس ووهي، نو بيا به څه کېږي؟ دی به پوه شي چې زه هغه غولوم، نو د برکت په ځای به په ځان باندې لعنت راولم.» ⑬ مور يې ځواب ورکړ: «ای زما زويه! ستا لعنت دې په ما باندې وي، ته يوازې هغه

څه وکړه چې زه يې درته وایم. لار شه او ماته سپرلي راوله.» (۱۴) نو یعقوب لار او هغه يې خپلې مور ته راوستل او هغې داسې خوندور خوراک تیار کړ چې د هغه د پلار خوښېده. (۱۵) بیا ربکا د خپل مشر زوی عيسو تر ټولو ښه کالي چې د هغې سره په کور کې وو، راواخيستل او خپل کشر زوی یعقوب ته يې واغوستل. (۱۶) همدارنگه هغې د سپرلي په پوستکي باندې د هغه لاسونه او د ورمپر هغه ځای پټ کړ چې ويښتان يې نه درلودل. (۱۷) هغې هغه خوندور خوراک او ډوډی چې پخه کړې يې وه، خپل زوی یعقوب ته ورکړل.

(۱۸) هغه خپل پلار ته ورغی او ويې ويل: «ای زما پلاره!» هغه ځواب ورکړ: «څه وايې، ای زما زویه؟ ته څوک يې؟» (۱۹) یعقوب خپل پلار ته وويل: «زه ستا مشر زوی عيسو یم، تا چې څنگه راته ويلي وو، ما هماغسې وکړل. کښپنه او زما د ښکار غوښه وخوره، ترڅو ماته خپل برکت راکړي.» (۲۰) اسحاق د خپل زوی څخه پوښتنه وکړه: «ای زما زویه، دومره زر دې څنگه پیدا کړه؟» یعقوب ځواب ورکړ: «ستا څښتن خدای زما سره مرسته وکړه او هغه مې پیدا کړه.»

٢١) بيا اسحاق يعقوب ته وويل: «ای زما زويه، رانژدې شه چې لاس درباندي ووهم، ترخو پوه شم چې ته رنبتيا زما زوی عيسو يې که نه.» ٢٢) يعقوب خپل پلار اسحاق ته ورنژدې شو او پلار يې په هغه باندي لاس وواهه او ويې ويل: «اواز دې د يعقوب د اواز په شان دی، خو لاسونه دې د عيسو د لاسونو په شان دي.» ٢٣) اسحاق هغه ونه پېژانده، ځکه چې د هغه لاسونه د عيسو د لاسونو په شان بېر وو، نو ورنژدې شو چې هغه ته برکت ورکړي. ٢٤) هغه پوښتنه وکړه: «ايا ته په رنبتيا سره زما زوی عيسو يې؟» يعقوب ځواب ورکړ: «هو، زه يم.»

٢٥) اسحاق وويل: «ماته ستا د ښکار غوښه راوړه چې ويې خورم، ترخو خپل برکت درکړم.» يعقوب هغه اسحاق ته راوړله او هغه وخورله او يو څه شراب يې هم راوړل او هغه وڅښل. ٢٦) بيا د هغه پلار اسحاق ورته وويل: «ای زما زويه، رانژدې شه او ما ښکل کړه.» ٢٧) نو يعقوب ورنژدې شو او هغه يې ښکل کړ. نو کله چې اسحاق د هغه کالي بوی کړل، نو ده ته يې برکت ورکړ او ويې ويل: «زما د زوی خور بوی د هغې صحرا د بوی په شان دی چې څښتن

هغې ته برکت ورکړی دی. (۲۸) خدای دې تاته د اسمان نه پرڅه درکړي او ستا ځمکه دې حاصلخېزه کړي! او پرېمانه غلې دانې او شراب دې درکړي. (۲۹) قومونه دې ستا غلامان شي او تاته دې د درناوي په خاطر سر ټیټوي او ته دې په خپلو خپلوانو باندې حکم چلوي او ستا د مور اولاده دې تاته سر ټیټوي. څوک چې په تا باندې لعنت ووايي، په هغه باندې دې لعنت وي او څوک چې برکت درکوي، په هغه دې برکت وي.»

عیسو د اسحاق څخه برکت غواړي

(۳۰) سمدلاسه وروسته له دې چې هغه له برکت ورکولو څخه وزگار شو او یعقوب لار، د یعقوب ورور عیسو د ښکار څخه راغی. (۳۱) هغه هم خوندور خوراک تیار کړ او خپل پلار ته یې راوړ او ویې ویل: «ای پلاره، راپاڅپړه او زما د ښکار لږه غوښه وخوره، ترڅو ماته برکت راکړي.»

(۳۲) اسحاق د هغه څخه پوښتنه وکړه: «ته څوک یې؟» هغه

خواب ورکړ: «زه ستا زوی یم، ستا مشر زوی عیسو.» (۳۳) اسحاق سخت ولړزېده او ویې ویل: «نو بیا هغه څوک ؤ چې ښکار یې کړی ؤ او غوښه یې ماته راوړې وه؟ او همداوس ستا د راتللو څخه مخکې مې هغه وخورله او هغه ته مې برکت ورکړ او هغه بېرته نه اخیستل کېږي.»

(۳۴) کله چې عیسو د خپل پلار خبرې واورېدلې، هغه په لور او سخت اواز سره چیغې ووهلې او خپل پلار ته یې وویل: «ای زما پلاره، ماته هم برکت راکړه.» (۳۵) اسحاق خواب ورکړ: «ستا ورور دلته راغی، زه یې وغولولم او ستا برکت یې واخیست.»

(۳۶) عیسو وویل: «ایا په هغه باندې یې د یعقوب نوم په حقه نه دی ایښی؟ ځکه چې هغه زه دوه وارې وغولولم. لومړی یې زما څخه د مشرتوب حق واخیست او اوس یې زما برکت واخیست.» نو هغه پوښتنه وکړه: «ایا ماته دې کوم برکت نه دی ساتلی؟»

(۳۷) اسحاق عیسو ته په خواب کې وویل: «هغه مې په تا باندې بادار کړی دی او د هغه ټول خپلوان مې د هغه غلامان کړل او هغه

ته مې غلې دانې او شراب ورکړي دي. نو ای زویه! اوس زه ستا
دپاره څه وکړم؟»

٣٨ عيسو بيا خپل پلار ته وويل: «ای زما پلاره، ایا ستا سره
یوازې یو برکت ؤ؟ ماته هم برکت راکړه!» بیا عيسو په لوړ اواز سره
وژړل.

٣٩ اسحاق هغه ته وويل:

پرڅه به نه وي له اسمانه ستا دپاره

نه به ځمکه حاصلخېزه وي د ستا

٤٠ ژوند به کړې په خپله توره

بې غلام به د خپل ورور

خو چې ته کله یاغي شي

کړې به مات د هغه جغ

له خپلې غاړې څخه

يعقوب لابان ته تښتي

٤١ عيسو د يعقوب سره د هغه برکت له امله چې پلار يې يعقوب ته ورکړی ؤ، کينه پيدا کړه. هغه د خپل ځان سره وويل: «زما پلار مرگ ته نژدې دی او هغه به مړ شي، بيا به خپل ورور يعقوب ووژنم.»

٤٢ کله چې ربکا د خپل مشر زوی عيسو د پلان څخه خبره شوه، هغې خپل کشر زوی يعقوب راوغوښت او ورته ويلي و: «غوږ ونيسه، ستا ورور عيسو تاته دسيسه جوړوي چې ستا څخه د هغو کارونو بدل واخلي چې تا کړي دي او تا ووژني. ٤٣ نو اوس ای زما زويه، هغه کار وکړه چې زه يې درته وایم. سمدلاسه زما ورور لابان ته چې په حران کې دی، وتښته. ٤٤ د هغه سره د لږ وخت دپاره پاتې شه، ترڅو ستا د ورور قهر سوړ شي ٤٥ او هغه څه چې تا ورسره کړي دي، هغه هېر کړي. نو بيا به خبر درولېرم

چې له هغه ځای څخه بېرته راشي. تاسو دواړه ولې په یوه ورځ کې
له لاسه ورکړم؟»

اسحاق یعقوب لابان ته ورلېږي

④ ربکا اسحاق ته وویل: «د دې حیټي بنځو له لاسه د خپل
ژوند څخه بېزاره شوې یم. که چېرې یعقوب د دې حیټي بنځو څخه
د کوي حیټي انجلی سره واده وکړي، نو د دې ژوند څخه به ماته
مرگ ښه وي.»

① اسحاق یعقوب راوغوښت، هغه ته یې برکت ورکړ او حکم یې
ورته وکړ: «د کنعانی انجلی سره واده ونه کړې. ② همداوس
بین النهرین ته د خپل نیکه بتوییل کور ته لاړ شه او هلته د خپل ماما
لابان د لورگانو څخه خپل ځان ته ښځه وکړه. ③ مطلق قادر خدای
دې برکت درکړي او ډېر اولادونه دې درکړي، ترڅو ستا څخه ډېر
قومونه پیدا شي. ④ هغه دې تا او ستا اولادې ته د ابراهیم په شان
برکت درکړي او د هغې ځمکې خاوند شي چې خدای ابراهیم ته

ورکړې ده او ته په کې اوس د یو پردې په شان اوسېږې.» ⑤ نو اسحاق یعقوب ولېږه او هغه بین النهرین ته د بتوییل آرامي زوی د یعقوب او عیسو د مور ربکا ورور لابان ته ورغی.

عیسو بله ښځه کوي

⑥ عیسو پوه شو چې اسحاق یعقوب ته برکت ورکړ او هغه یې بین النهرین ته ولېږه چې په هغه ځای کې ځان ته ښځه وکړي. هغه په دې هم پوه شو چې کله اسحاق هغه ته برکت ورکاوه، هغه ته یې حکم وکړ چې د کنعانی انجلی سره به واده نه کوي. ⑦ هغه خبر شو چې یعقوب د خپل مور او پلار اطاعت وکړ او بین النهرین ته لاړ. ⑧ عیسو په دې پوهېده چې د هغه پلار اسحاق کنعانی ښځې نه خوښوي. ⑨ نو هغه د ابراهیم زوی اسماعیل ته لاړ او سره له دې چې نورې ښځې یې هم درلودلې، د اسماعیل د لور محلت سره یې چې د نبایوت خور وه، واده وکړ.

په بیت ییل کې د یعقوب خوب لیدل

١٠) يعقوب د بيرشبع څخه حران ته روان شو. ١١) كله چې

نوموړی يو ځای ته ورسېده، لمر پرېوتی ؤ. هغه د شپې هلته پاتې شو او يوه تېره يې راواخيستله، د خپل سر لاندې يې کېښودله او په هغه ځای کې ویده شو. ١٢) هغه په خوب کې يوه زينه وليدله چې په ځمکه باندې ولاړه وه او سر يې اسمان ته رسېده او د خدای فرښتې په هغې باندې ښکته او پورته تللې. ١٣) څښتن د يعقوب په څنگ کې ولاړ ؤ او ويې ويل: «زه څښتن يم، ستا د نيکه ابراهيم خدای او د اسحاق خدای يم. دغه ځمکه چې ته ورباندې پروت يې، تا او ستا اولادې ته به يې ورکړم. ١٤) ستا اولاده به د دښتې د شگو په شان زياته کړم او تاسو به د خپل هېواد لمر پرېواته، لمر خاته، شمال او جنوب خواته خپاره شئ او د دنيا ټول قومونه به ستا او ستا د اولادې په وسيله برکت مومي. ١٥) زه به ستا سره مل يم او هرچېرته چې ځي، زه به تا ساتم او بېرته به دې دې وطن ته راولم. تر هغې پورې به زه تا پرېږدم، ترڅو مې هغه ټول کارونه نه وي کړي چې ستا سره مې وعده کړې وه.»

١٦) كله چې يعقوب له خوبه راويښ شو، ويې ويل: «څښتن په

دې ځای کې دی، خو زه په دې پوه نه وم.» (۱۷) هغه ووپرېده او وپې ویل: «دا څومره وپروونکی ځای دی. په رښتیا سره دا د خدای کور دی او دا د اسمان دروازه ده.»

(۱۸) سهار وختي يعقوب هغه تیره چې هغه د خپل سر لاندې ایښې وه، راواخیستله او د یادگار په توګه یې ودروله او د هغې په سر یې د زیتونو تېل واچول. (۱۹) هغه دا ځای د بیت ییل په نوم یاد کړ. خو پخوا د هغه ښار نوم لوز و. (۲۰) بیا یعقوب نذر کېښود، وپې ویل: «که چېرې خدای زما سره مل وي او په دې سفر کې چې زه روان یم ما وساتي او ډوډی او کالي راته راکړي، (۲۱) ترڅو په خیر سره بېرته د خپل پلار کور ته ورستون شم، نو بیا به ته زما خدای یې. (۲۲) او دغه تیره چې ما د یادگار په توګه ودرولې ده، هغه به د خدای کور شي او هرڅه چې ماته یې راکوې، د هغو لسمه برخه به تاته درکوم.»

يعقوب د لابان کور ته رسېږي

① نو یعقوب خپل سفر ته دوام ورکړ او د مشرق د خلکو خاورې ته راغی. ② هغه په صحرا کې یوه شاه ولیدله چې د پسونو درې رمې یې په څنگ کې پندې وې. له دې شاه څخه به رمو اوبه څښلې او د شاه خولې ته یوه لویه تیره ایښې وه. ③ کله چې به ټولې رمې هلته راټولې شوې، نو شپږو به دغه تیره د شاه د خولې څخه لېرې کوله او رمو ته به یې اوبه ورکولې. بیا به یې تیره بېرته د شاه خولې ته ایښودله.

④ یعقوب د شپږو څخه پوښتنه وکړه: «ای زما ورونو، تاسو د کوم ځای یی؟» هغوی ځواب ورکړ: «مونږ د حران یو.» ⑤ هغه پوښتنه وکړه: «تاسو د ناحور لمسی لابان پېژنئ؟» هغوی ځواب ورکړ: «هو، مونږ هغه پېژنو.» ⑥ هغه پوښتنه وکړه: «هغه ښه دی؟» هغوی ځواب ورکړ: «هغه ښه دی. وگوره، دا د هغه لور راحیل ده چې د خپلې رمې سره راروانه ده.»

⑦ یعقوب وویل: «تراوسه پورې لا لمر جگ ولاړ دی او د رمو د راټولېدلو وخت نه دی. پسونو ته اوبه ورکړئ او هغه بېرته څرخای ته بوځئ.» ⑧ هغوی وویل: «دا کار مونږ نه شو کولای.»

کله چې ټولې رمې راټولې شي او د شاه د خولې څخه تېره لېرې
کړای شي، بیا به پسونو ته اوبه ورکړو.»

⑨ یعقوب لا د هغوی سره خبرې کولې چې راحیل د رمې سره
راغله، ځکه چې هغه شپونکی وه. ⑩ کله چې یعقوب راحیل ولیدله
چې د هغه د ماما لابان رمه ورسره وه، هغه شاه ته ورغی او تېره یې
د شاه د خولې څخه لېرې کړه او د لابان پسونو ته یې اوبه ورکړې.
⑪ بیا یعقوب راحیل ښکل کړه او په لوړ اواز سره یې وژړل. ⑫
یعقوب راحیل ته وویل: «زه ستا د پلار د خپلوانو څخه یم او د
ربکا زوی یم.»

هغه په منډه لاره او خپل پلار یې خبر کړ. ⑬ څنگه چې لابان د
خپل خور یې یعقوب خبر واورېد، نو په منډه د هغه لیدلو ته ورغی.
هغه یې په غېږ کې ونیوه، ښکل یې کړ او خپل کور ته یې راوست.
بیا هرڅه چې پېښ شوي وو، یعقوب لابان ته بیان کړل. ⑭ لابان
هغه ته وویل: «په رښتیا سره ته زما خپله وینه او خپل هډوکي یې.»
یعقوب پوره یوه میاشت د هغه سره پاتې شو.

يعقوب د ليه او راحيل سره واده کوي

١٥ لابان يعقوب ته وويل: «ايا په دې خاطر چې ته زما خپل يې، نو ماته به وړيا خدمت کوي؟ ووايه چې ته څومره مزدوري غواړې؟» ١٦ لابان دوه لورگاني درلودلې، د مشرې نوم ليه او د کشرې نوم راحيل ؤ. ١٧ د ليه سترگې ښکلې وې، خو راحيل ښايسته وه او ښکلې اندام يې درلود. ١٨ يعقوب په راحيل باندې مين شوی ؤ او ويې ويل: «که چېرې خپله کشره لور ماته راکړې، نو زه به اووه کاله ستا خدمت وکړم.»

١٩ لابان وويل: «دا به ښه وي چې هغه تاته درکړم، نه کوم بل چاته. زما سره دلته پاتې شه.» ٢٠ نو يعقوب د راحيل دپاره اووه کاله خدمت وکړ، خو دا کلونه هغه ته لکه د ډېرو لږو ورځو په شان ښکاره شول، ځکه چې هغه د راحيل سره ډېره مينه درلودله.

٢١ نو يعقوب لابان ته وويل: «هغه موده پوره شوې ده، نو اجازه راکړه چې ستا د لور سره واده وکړم.» ٢٢ نو لابان د هغه ځای ټول خلک راټول کړل او مېلمستيا يې ورکړه. ٢٣ خو کله چې شپه شوه،

هغه د راحیل په ځای لیه یعقوب ته وروستله او یعقوب د هغې سره یوځای شو. (۲۴) لابان خپله وینځه زلفه خپلې لور لیه ته د نوکړې په توگه ورکړه. (۲۵) کله چې سهار شو، یعقوب ته معلومه شوه چې هغه لیه وه. هغه لابان ته ورغی او ورته ویې ویل: «زما سره دې ولې داسې وکړل؟ ما د دې دپاره کار کاوه چې راحیل ماته راکړې، زه دې ولې وغولولم؟» (۲۶) لابان ځواب ورکړ: «دلته زمونږ په ځای کې داسې رواج نه دی چې کشره لور دې د مشرې څخه مخکې واده کړي. (۲۷) صبر وکړه چې د لیه د واده اوومه ورځ پوره شي بیا به راحیل هم درکړم، خو ته به اووه کاله نور هم زما خدمت کوي.»

(۲۸) یعقوب قبوله کړه او د لیه سره یې د واده اوومه ورځ پوره کړه او لابان خپله لور راحیل هم هغه ته ورکړه. (۲۹) لابان خپله وینځه بله خپلې لور راحیل ته د نوکړې په توگه ورکړه. (۳۰) یعقوب د راحیل سره هم یوځای شو. په هغه باندې د لیه څخه راحیل ډېره گرانه وه. هغه لابان ته اووه کاله نور خدمت وکړ.

د یعقوب اولادونه

٣١ کله چې خښتن وليدل چې يعقوب د ليه سره ډېره مينه نه کوي، خدای هغې ته اولادونه ورکړل، خو راحيل شندې وه. ٣٢ ليه اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه او په هغه باندې يې روپين نوم کېښود، ځکه هغې وويل: «خښتن زما سختي ليدلې ده. اوس به مې مېره راسره مينه کوي.» ٣٣ هغه بيا اميدواره شوه، زوی يې وزېراوه او ويې ويل: «دا ځکه چې خښتن پوهېږي چې يعقوب زما سره مينه نه کوي، نو دا يې هم راکړ.» نو په هغه باندې يې شمعون نوم کېښود. ٣٤ هغه بيا اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه، ويې ويل: «اوس به د خپل مېره زړه ته ورنژدې شم، ځکه چې درې زامن مې ورته وزېرول.» نو په دې خاطر يې په هغه باندې لوي نوم کېښود. ٣٥ هغه بيا اميدواره شوه او کله چې د هغې زوی پيدا شو، هغې وويل: «دا ځل به زه د خښتن ستاينه وکړم.» نو هغې په هغه باندې يهودا نوم کېښود. وروسته له هغې څخه ليه د اولاد د زېرولو څخه ولوېدله.

١ کله چې راحيل وليدل چې د هغې څخه د يعقوب هېڅ اولاد پيدا نه شو، نو په خپلې خور باندې يې بخيلي وکړه او يعقوب ته يې وويل: «ماته اولاد راکړه او که نه، نو زه به مړه شم.»

② یعقوب په راحیل باندې په قهر شو او ویې ویل: «زه خو

خدای نه یم چې ته یې د اولاد راوړلو څخه بې برخې کړې یې.»

③ نو هغې وویل: «دا زما وینځه بله ده. د هغې سره یوځای

شه، ترڅو هغه زما دپاره اولاد وزېږوي. په دې ډول به زه هم

وکولای شم چې د هغې په وسیله مور شم.» ④ نو خپله وینځه بله

یې ورکړه چې د هغه بڼځه شي او یعقوب د هغې سره یوځای شو.

⑤ بله امیدواره شوه او یعقوب ته یې زوی وزېږاوه. ⑥ نو راحیل

ووویل: «خدای زما په حق کې انصاف وکړ، هغه زما دعا قبوله کړه او

ماته یې زوی راکړ.» په دې خاطر یې په هغه باندې دان نوم کېښود.

⑦ بله د راحیل وینځه بیا امیدواره شوه او د هغې څخه د یعقوب

دوهم زوی پیدا شو. ⑧ راحیل وویل: «د خپلې خور سره مې سخته

شخړه وکړه او زه بريالی شوی یم.» نو ځکه یې په هغه باندې نفتالي

نوم کېښود.

⑨ کله چې لیه پوه شوه چې د اولاد راوړلو څخه ولوېدله، نو

خپله وینځه زلفه یې یعقوب ته ورکړه چې د هغه بڼځه شي. ⑩ د لیه

د وینځې زلفې څخه د یعقوب زوی پیدا شو. ⑪ لیه وویل: «زه

بختوره يم. « نو حكه يې په هغه باندي جاد نوم كېښود. (۱۲) د ليه د وينځي زلفي خخه د يعقوب بل زوى پيدا شو. (۱۳) ليه وويل: «زه خومره خوشحاله يم! ټولې ښځې به ماته خوشحاله وايي.» نو په هغه باندي يې اشير نوم كېښود.

(۱۴) د غنمو د لو كولو په وخت كې روبين پټيو ته لار او هلته يې مړه غونې يې وموندلې. هغه يې خپلې مور ليه ته راوړلې. راحيل ليه ته وويل: «د خپل زوى د مړه غونو خخه يو څه ماته راكړه.»

(۱۵) خو ليه هغې ته حواب وركړ: «ايا دا دې بس نه دى چې مېړه دې راخخه واخيست؟ اوس غواړې چې زما د زوى مړه غونې هم راخخه واخلي؟»

راحيل وويل: «ډېر ښه، هغه به نن شپه ستا د زوى د مړه غونو په بدل كې ستا سره ځملي.»

(۱۶) نو كله چې ماښام يعقوب د پټيو خخه راغى، ليه د هغه مخې ته ورووتله. هغه ته يې وويل: «ته بايد نن شپه زما سره ځملي، حكه

چې د خپل زوی د مړه غونو په بدل کې مې اخیستی یې.» نو یعقوب په هغه شپه له سره ځملاست.

۱۷) خدای د لیه دعا قبوله کړه او هغه امیدواره شوه او د هغې څخه د یعقوب پنځم زوی پیدا شو. ۱۸) لیه وویل: «په دې خاطر چې ما خپله وینځه خپل مېړه ته ورکړه، خدای ماته اجر راکړ.» نو په هغه باندې یې یساکار نوم کېښود. ۱۹) لیه بیا امیدواره شوه او یعقوب ته یې شپږم زوی وزېراوه. ۲۰) هغې وویل: «خدای ماته ښه قیمتي سوغات راکړ. اوس به مې مېړه عزت کوي، ځکه چې شپږ زامن مې ورته زېږولي دي.» نو په هغه باندې یې زبولون نوم کېښود. ۲۱) وروسته له هغه یې لور پیدا شوه او په هغې یې دینه نوم کېښود.

۲۲) بیا خدای راحیل رایاده کړه، د هغې دعا یې قبوله کړه او هغې ته یې اولاد ورکړ. ۲۳) هغه امیدواره شوه او زوی یې وزېراوه. هغې وویل: «خدای زما رسوایي لېرې کړه.» ۲۴) نو په هغه باندې یې یوسف نوم کېښود او ویې ویل: «څښتن دې بل زوی راته راکړي.»

د یعقوب رمې زیاتیري

٢٥) وروسته له هغې چې راحیل یوسف وزپراوه، یعقوب لابان ته وویل: «ما رخصت کړه چې بېرته خپل وطن ته لاړ شم. ٢٦) زما نبځې او زما اولادونه چې د هغوی دپاره مې ستا خدمت کړی دی ماته راکړه چې لاړ شم، ځکه ته پوهېږې چې څومره کار مې درته کړی دی.»

٢٧) خو لابان هغه ته وویل: «که ته زما څخه خوشحاله یې، مهرباني وکړه پاتې شه. زه د فال په وسیله پوه شوم چې څښتن ستا په خاطر ماته برکت راکړی دی. ٢٨) خپله مزدوري دې ووايه، زه به یې درکړم.»

٢٩) یعقوب هغه ته وویل: «ته پوهېږې چې څنګه مې درته کار کړی دی او څنګه مې ستا رمې او پادې ساتلې دي. ٣٠) زما د راتللو څخه مخکې تالېر څه درلودل، خو کوم کارونه چې ما ستا دپاره کړي دي څښتن په هغو کې برکت اچولی دی او ستا شتمني ډېره زیاته شوې ده. اوس د دې وخت رارسېدلی چې د خپلې کورنۍ

دپاره یو څه وکړم.»

۳۱) لابان پوښتنه وکړه: «څه درکړم؟»

يعقوب ځواب ورکړ: «ماته هېڅ شی مه راکوه. که دا کار زما دپاره وکړې زه به ستا د رمو ساتلو او روزلو ته دوام ورکړم. ۳۲) اجازه راکړه چې نن ستا د ټولو رمو په منځ کې وگرځم او د مېړو څخه هره یوه خالداره مېړه او هر توربخن وری او د وزو څخه هره خالداره وزه بېله کړم، نو دا به زما مزدوري وي. ۳۳) کله چې راشې او هغه مزدوري چې ماته یې راکوې وگورې، نو په اسانۍ سره به درته معلومه شي چې زه صادق یم. که چېرې زما سره کومه وزه چې خالداره نه وي یا یو وری چې توربخن نه وي، نو ته به پوه شې چې هغه غلا شوی دی.»

۳۴) لابان وویل: «زما خوښه ده، لکه څنګه چې تا وویل همداسې دې وي.» ۳۵) په هماغه ورځ لابان ټول خطداره او خالداره سپرلي او ټولې برگې او خالداره وزې یا هغه وزې چې سپین رنگ یې درلود او ټول توربخن وری بېل کړل او هغه یې خپلو زامنو ته

وسپارل. ٣٦) بيا لابان د خپلې رمې سره د يعقوب څخه د درې ورځو په فاصله لېرې لار او يعقوب د لابان پاتې رمې ساتلې.

٣٧) يعقوب د چنار، بادام او سپېدار شنې خانگې راواخيستلې او د هغوی څخه يې پوستکي لېرې کړل او سپينې سپينې ليکې په کې رابنکاره شوې. ٣٨) نو هغه دا سپينې شوې خانگې د رمو په مخامخ د هغوی د اوبو په لگنونو کې کېښودلې، ځکه چې کله به رمې د اوبو څښلو دپاره راتللې، نو يو د بل سره به جوړه کېدلې. ٣٩) او د خانگو په مخکې به يو د بله سره يوځای کېدلې او خطداره يا برگ او خالداره بچي به يې زېږول.

٤٠) يعقوب پسونه او مېرې د وزو څخه بېل کړل او د هغو مخونه يې د لابان د رمو خطدارو او توربخنو حيواناتو خواته کړل. نو په دې ډول هغه د خپلو رمو خاوند شو او هغه يې د لابان د رمو څخه بېل کړلې.

٤١) کله به چې قوي بنځينه حيوانات د نرو حيواناتو سره يوځای کېدل، نو يعقوب به د اوبو په لگنونو کې د حيواناتو مخې ته هغه

خانگې ايسنودلې چې د خانگو په منځ کې يو د بله سره يوځای شي.
④۲ خو که حيوانات به کمزوري وو، نو خانگې به يې هلته نه ايسنودلې. نو کمزورې به د لابان او قوي به د يعقوب شول. ④۳ په دې ډول يعقوب ډېر شتمن شو او د ډېرو رمو، وينځو، غلامانو، اوبنانو او خرو خاوند شو.

يعقوب د لابان څخه تبتي

① يعقوب واورېدل چې د لابان زامنو ويلي دي چې «هرڅه چې زموږ د پلار سره وو، هغه يعقوب واخيستل او دا ټوله شتمني يې زموږ د پلار د شتمنۍ څخه لاسته راوړه.» ② هغه وليدل چې د لابان چلند د هغه سره د پخوا په شان دوستانه نه دی. ③ بيا څښتن يعقوب ته وويل: «بېرته خپل پلرني وطن او خپلو خپلوانو ته لاړ شه. زه به ستا سره مل يم.»

④ نو يعقوب راحيل او ليې ته خبر ولېږه چې صحرا ته يعنې هغه ځای ته راشي چې د هغه رمې په کې وې. ⑤ يعقوب هغوی ته

وويل: «زه وينم چې ستاسو د پلار چلند زما سره د پخوا په شان دوستانه نه دی، خو زما د پلار خدای زما سره مل دی. ⑥ تاسې دواړه پوهېږئ چې ما په خپل ټول قوت سره ستاسو د پلار خدمت کړی دی. ⑦ سره له دې چې ستاسو پلار زما سره ټکي کړې ده او لس ځله يې زما مزدوري بدله کړه، خو خدای هغه پرېښود چې ماته زيان راوړسوي. ⑧ کله چې به لابان وويل: «خالداره وزې دې ستا مزدوري وي، نو ټولو رمو به خالداره بچي زېږول او چې کله به يې وويل: «خطداره دې ستا وي، نو ټولو رمو به خطداره بچي زېږول. ⑨ نو خدای ستاسو د پلار څخه رمې واخيستلې او ماته يې راکړې.»

⑩ د بچيو د زېږولو په موسم کې ما يو خوب وليده. سترگې مې پورته کړې او ومې ليدل هغه سپرلي چې د وزو سره جوړه کېدل خطداره او خالداره وو. ⑪ د خدای فرښتې په خوب کې راته وويل: «ای يعقوبه! ما ځواب ورکړ: «زه حاضر يم.» ⑫ هغه وويل: «سترگې پورته کړه او وگوره. هغه ټول سپرلي چې د وزو سره جوړه کېږي ټول خالداره او خطداره دي، ځکه هرڅه چې لابان ستا سره

کړي دي، هغه مې ليدلي دي. (۱۳) زه هماغه خدای يم چې په بيت ييل کې دربنکاره شوم. په هغه ځای کې چې تا په هغې تيرې باندي د زيتونو تپل واچول او زما دپاره دې نذر ورکړ. اوس دا خاوره پرېږده او هغه وطن ته لاړ شه چې ته په کې پيدا شوی يې.»

(۱۴) راحيل او ليه يعقوب ته په ځواب کې وويل: «مونږ ته د خپل پلار څخه هېڅ شى په ميراث کې راپاتې نه دی. (۱۵) هغه زمونږ سره د پرديو په شان چلند کوي. هغه مونږ خرڅې کړې يو او هغه پيسې چې زمونږ دپاره هغه ته ورکړل شوې وې، ټولې يې مصرف کړي دي. (۱۶) هغه ټول مال او دولت چې خدای زمونږ د پلار څخه اخيستی دی، هغه زمونږ او زمونږ د اولادونو دی. نو هرڅه چې خدای درته ويلي دي، هماغسې وکړه.»

(۱۷) نو يعقوب خپل اولادونه او خپلې بنځې په اوبنانو باندي سپرې کړې. (۱۸) هغه خپل ټول حيوانات مخکې کړل او هغه څه چې په بين النهرين کې يې گټلي وو ټول واخيستل، ترڅو خپل پلار اسحاق ته چې په کنعان کې ؤ، لاړ شي. (۱۹) په هغه وخت کې چې لابان د خپلو پسونو د سکولولو دپاره تللی ؤ، راحيل د خپل پلار د

کورنی بتان غلا کړل. (۲۰) یعقوب لابان وغولاوله، ځکه چې هغه یې په دې باندې خبر نه کړ چې دی د تللو نیت لري. (۲۱) هرڅه چې هغه درلودل هغه یې واخیستل او وتښتېده. هغوی د فرات د سیند څخه تېر شول او د جلعاد د غرنۍ سیمې په لور روان شول.

لابان یعقوب تعقیبوي

(۲۲) په درېمه ورځ لابان ته خبر ورسېده چې یعقوب تښتېدلی دی. (۲۳) هغه خپل خپلوان د ځان سره واخیستل او اووه ورځې یې په هغه پسې لاره ووهله او د جلعاد په غرنۍ سیمه کې هغه ته ورورسېد. (۲۴) خو خدای د شپې په خوب کې لابان ته ښکاره شو او هغه ته یې وویل: «پام کوه چې یعقوب ته هېڅ ونه وایې. نه ورته ښه ووايې او نه بد.» (۲۵) یعقوب د جلعاد په غرنۍ سیمه کې خپلې خېمې ودرولې وې چې لابان ورورسېد او هغه هم د خپلو خپلوانو سره په هغه ځای کې خېمې ودرولې.

(۲۶) لابان یعقوب ته وویل: «څه دې وکړل؟ زه دې وغولولم او

زما لورگاني دې د جنګي اسيرانو په شان بوتللي. (۲۷) ولې دې زه
 وغولولم او په پټه وتښتېدلې؟ ولې دې زه خبر نه کړم چې تاسو مې
 په خوشحالي، په سندرو او د چمبو او رباب په ساز سره رخصت
 کړي وای. (۲۸) زه دې پرېښودم چې خپل لمسيان او لورگاني ښکل
 کړم او خدای پاماني ورسره وکړم. بې عقله کار دې وکړ. (۲۹) زه دا
 توان لرم چې زیان درورسوم، خو ستا د پلار خدای تېره شپه ماته
 وویل چې پام کوه چې یعقوب ته هېڅ ونه وایې. نه ورته ښه ووايې
 او نه بد. (۳۰) اوس ته روان یې، ځکه چې تا دا ارمان درلود چې
 بېرته د خپل پلار کور ته لاړ شې، نو زما بتان دې ولې غلا کړي
 دي؟»

(۳۱) یعقوب لابان ته په ځواب کې وویل: «زه ووپرېدم، ځکه چې
 ما فکر وکړ چې خپلې لورگاني به په زور زما څخه واخلي. (۳۲) خو
 که د هرچا سره دې خپل بتان پیدا کړل، هغه دې ووژل شي. زمونږ د
 خپلوانو په مخکې یې وگوره. که چېرې ستا کوم شی زمونږ سره وي،
 خپل ځان ته یې واخله.» خو یعقوب په دې باندي نه پوهېده چې
 راحیل هغه بتان غلا کړي وو.

٣٣ نو لابان د يعقوب خېمې ته ننوت او هغه يې ولټوله. بيا د ليه خېمې ته او د دواړو وينځو خېمو ته ننوت او هېڅ يې پيدا نه کړل. بيا هغه د راحيل خېمې ته ننوت. ٣٤ راحيل بتان د اوبن د زين لاندې ايښي وو او ورباندې ناسته وه. لابان ټوله خېمه ولټوله، هېڅ يې ونه موندل. ٣٥ راحيل خپل پلار ته وويل: «پلاره، خفه نه شې. زه ستا په مخکې نه شم پاڅېدلی، ځکه چې په ما باندې مياشتينی ناروغي راغلې ده.» لابان خېمه ولټوله، خو بتان يې پيدا نه کړل.

٣٦ يعقوب په قهر شو او د لابان سره يې شخړه وکړه او د هغه خڅه يې پوښتنه وکړه: «ما څه جرم کړی دی؟ او کومه خطا مې کړې ده چې راپسې يې؟» ٣٧ اوس چې تا زما ټول سامان ولټاوه که د خپل کور سامان دې موندلی وي، دلته يې زما د خپلوانو او ستا د خپلوانو په مخکې کېږده او پرېږده چې هغوی دا پرېکړه وکړي چې زمونږ دواړو خڅه کوم يو په حقه دی. ٣٨ شل کاله کېږي چې زه ستا سره وم. ستا مېړو او وزو بچي زيان نه کړل او ستا د رمو خڅه مې يو پسه هم نه دی خوړلی. ٣٩ هغه حيوانات چې وحشي ځناورو به دارلي وو، هغه مې نه دي راوړي. د هغوی تاوان مې په خپل ځان

منلی دی او هغه چې د ورځې یا به د شپې غلا شوي وو، د هغو بیه به دې زما څخه غوښتله. (۴۰) دا زما حال ؤ چې د ورځې په گرمۍ او د شپې په یخنی کې به ځورېدلې او خوب مې نه شو کولای. (۴۱) په دې ډول زه شل کاله ستا په کور کې وم. څوارلس کاله مې ستا د لورگانو په خاطر ستا خدمت وکړ او شپږ کاله مې ستا د رمو دپاره. لس ځلې دې زما مزدوري بدله کړه. (۴۲) که چېرې زما د نیکونو خدای، د ابراهیم او د اسحاق خدای زما سره مل نه وای، نو زه به دې په یقین سره تش لاس لېرلی وای. خو خدای زما سختی او د لاسونو خواري ولیدله او تېره شپه یې ملامته کړې.»

د یعقوب او لابان ترمنځ تړون

(۴۳) لابان یعقوب ته ځواب ورکړ: «دا ښځې زما لورگانې دي. د هغوی اولادونه زما اولادونه دي او دا رمې زما رمې دي او دا هرڅه چې دلته وینې زما دي. خو زه ستا څخه خپلې لورگانې او د هغوی اولادونه نه شم اخیستلی. (۴۴) زه تیار یم چې ستا سره یو تړون وکړم. راضی چې د تیرو یوه ډېری جوړه کړو چې مونږ ته به زمونږ تړون

٤٥) نو يعقوب تيره راواخيستله او هغه يې د يادگار په توگه ودروله. ٤٦) هغه خپلو خپلوانو ته وويل چې تيرې راټولې كړي. نو هغوى تيرې راواخيستلې او ډېرى يې كړې. بيا يعقوب او لابان د هغې ډېرى په څنگ كې سره ډوډى وخورله. ٤٧) لابان په هغه باندي يجر سهدوتا نوم كېښود. خو يعقوب هغه د جلعيد په نوم ياد كړ. ٤٨) لابان وويل: «دا د تيرو ډېرى به زمونږ دواړو دپاره يو يادگار وي.» په دې خاطر هغه د جلعيد په نوم ياده شوه. ٤٩) همدارنگه هغه د مصفه په نوم هم ياده شوه، ځكه چې لابان وويل: «كله چې مونږ يو د بل څخه بېل شو، نو څښتن دې زمونږ دواړو ناظر اوسي. ٥٠) كه ته زما د لورگانو سره بد چلند وكړې او يا نورې ښځې وكړې، حتى كه زه له دې څخه خبر هم نه شم، نو ياد ساته چې خداى زما او ستا ترمنځ شاهد دى.»

٥١) همدارنگه لابان يعقوب ته وويل: «دا هغه ډېرى او هغه يادگاري تيره ده چې زما او ستا ترمنځ مې ودرولې ده. ٥٢) دا ډېرى او دا تيره دواړه زمونږ دپاره د يادگار په توگه دي. زه به د دې ډېرى

څخه ستا خواته نه درتېرېرم چې حمله درباندي وکړم او ته به د دې
 ډېرې او د دې تېرې څخه نه راتېرېرې چې حمله راباندي وکړې.
 ٥٣ د ابراهيم او د ناحور خدای به زمونږ ترمنځ قضاوت کوي. «بيا
 يعقوب د هغه خدای په نوم چې د هغه پلار اسحاق ورته عبادت
 کاوه، سخت قسم وخور چې په دې وعدي باندي به ودرېرې. ٥٤
 يعقوب هلته په هغې غرنۍ سيمه کې قرباني وکړه او خپل خپلوان
 يې ډوډۍ خوړلو ته راوبلل. د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته هغوی
 هلته شپه تېره کړه. ٥٥ لابان سهار وختي پاڅېد، خپل لمسيان او
 لورگانې يې ښکل کړل، خدای پاماني يې ورسره وکړه او بېرته خپل
 کور ته روان شو.

يعقوب د عيسو سره د مخامخ کېدلو دپاره تياری

نيسي

١ يعقوب هم په خپله مخه لار او د خدای فرښتې ورسره
 مخامخ شوې. ٢ کله چې يعقوب هغوی وليدلې، ويې ويل: «دا د
 خدای کمپ دی.» نو د هغه ځای نوم يې محنايم کېښود.

③ یعقوب د خان خخه مخکې خپل ورور عيسو ته چې د ادوم په خاوره کې اوسېده، استازي ولېږل. ④ هغوی ته يې وويل: «زما بادار عيسو ته ووايئ چې ستا غلام يعقوب داسې وايي: «زه د لابان سره اوسېدم او تراوسه پورې هلته پاتې وم. ⑤ زه د پادو، خرو، پسونو، وزو، غلامانو او وينځو خاوند شوی يم. اوس مې خپل بادار ته دغه پيغام ولېږه چې په ما باندې مهرباني وکړي.»

⑥ کله چې استازي بېرته يعقوب ته راستانه شول، هغوی وويل: «مونږ ستا ورور عيسو ته لارو او هغه د څلور سوه کسانو سره ستا د ليدلو دپاره راروان دی.» ⑦ نو يعقوب ډېر ووېرېد او پرېشانه شو. هغه خپل خلک او رمې، پادې او اوبنان په دوه ډلو باندې ووېشل. ⑧ هغه فکر وکړ: «که چېرې عيسو په لومړنۍ ډلې باندې حمله وکړي، نو بله ډله به وکولای شي چې وتښتي.»

⑨ بيا يعقوب دعا وکړه: «ای زما د پلار ابراهيم خدايه او زما د پلار اسحاق خدايه، ای څښتنه چې ماته دې وويل خپل وطن او خپلو خپلوانو ته بېرته لار شه، زه به تا نېکمرغه کړم. ⑩ زه د هغو ټولو مهربانيو او وفاداريو وړ نه يم چې د خپل غلام سره دې کړي

دي. كله چې زه د اردن د سيند څخه تېرېدم، نو زما سره يوازې يوه
امسا وه. او اوس زه د دوو لويو ډلو خاوند يم. (۱۱) اوس سوال كوم
چې ما د خپل ورور عيسو له لاسه وژغوره، ځكه زه وپرېرم چې
هغه به راشي او په مونږ به حمله وكړي او مونږ به د بنځو او
ماشومانو سره له منځه يوسي. (۱۲) بلکې هغه وعده راياده كړه چې تا
زما سره كړې وه چې ما سره به بڼه كوي او زما اولاده به د بحيري د
شكو په شان دومره زياتوي چې ونه شمېرل شي.»

(۱۳) هغه هلته شپه تېره كړه او هرڅه چې يې درلودل د هغو څخه
يې د خپل ورور عيسو دپاره سوغات غوره كړ: (۱۴) دوه سوه وزې او
شل سپرلي، دوه سوه مېرې او شل پسونه، (۱۵) دېرش اوښي د هغو د
بچيو سره، څلوېښت غواگانې او لس غويان، شل خري او لس خره.
(۱۶) هغوی يې په دوه ډلو ووېشل او خپلو غلامانو ته يې وسپارل او
هغوی ته يې وويل: «زما څخه مخکې ځئ او د ډلو ترمنځ فاصله
پرېردئ.» (۱۷) يعقوب هغه غلام ته چې مخکې روان ؤ، حکم وکړ:
«كله چې زما ورور عيسو ستا سره مخامخ شي او پوښتنه وكړي چې
ستاسو بادار څوك دى؟ تاسو چېرې ځئ؟ او ستاسو په مخکې دا

حيوانات د چا دي؟ (۱۸) بايد ووايي: «دا ستا د غلام يعقوب دي او هغه يې د سوغات په توگه خپل بادار عيسو دپاره لپرلي دي او په خپله يعقوب هم مونږ پسې راروان دی.» (۱۹) همدارنگه هغه دوهم، درېم او ټولو پادوانانو ته امر وکړ: «کله چې د عيسو سره مخامخ شئ، نو همداسې به ورته وايئ. (۲۰) خامخا ووايي چې ستا غلام يعقوب مونږ پسې راروان دی.» ځکه هغه فکر کاوه چې د دې سوغاتونو په وسيله به چې مخکې مې لپرلي دي د هغه قهر سوړ کړم او چې کله د هغه سره مخامخ شم، کېدای شي چې هغه ما وبخښي. (۲۱) نو د يعقوب سوغاتونه له هغه څخه مخکې لاپل، خو هغه شپه په کمپ کې تېره کړه.

يعقوب په فنييل کې غېره نيسي

(۲۲) په هماغه شپه يعقوب پاڅېد او خپلې دوه ښځې، دوه وينځې او خپل يوولس زامن يې واخيستل او د ييوق د سيند په گودر باندې پورې وتل. (۲۳) وروسته له دې چې هغوی يې د سيند څخه پورې ويستل، هغه خپل مال او شتمني هم ولپرله. (۲۴) نو يعقوب يوازې

پاتې شو او يو كس راغی او د هغه سره يې د سهار تر رڼايې پورې
 غېره ونيوله. (۲۵) نو كله چې هغه كس وليدل چې په يعقوب باندې
 بری نه شي موندلی، نو د يعقوب په ورون باندې يې گوزار وكړ او د
 هغه ورون له بنده وخوت. (۲۶) نو بيا هغه سړي وويل: «ما پرېږده
 چې لاړ شم، ځكه چې لمر په راختلو دی.» خو يعقوب ځواب
 وركړ: «ترڅو چې ماته برکت رانه كړې، تا نه پرېږدم چې لاړ شي.»
 (۲۷) هغه كس د هغه څخه پوښتنه وكړه: «ستا نوم څه دی؟» هغه
 ځواب وركړ: «يعقوب.» (۲۸) هغه كس وويل: «له دې وروسته به نور
 ستا نوم يعقوب نه وي، بلکې اسراييل به وي، ځكه چې تا د خدای
 او انسان سره غېره ونيوله او بريالی شوي.» (۲۹) يعقوب وويل: «خپل
 نوم دې ماته ووايه.» خو هغه ځواب وركړ: «ولې زما د نوم پوښتنه
 كوي؟» نو په هغه ځای کې يې يعقوب ته برکت وركړ.

(۳۰) نو يعقوب وويل: «خدای مې مخامخ وليده او لا تراوسه هم
 ژوندی پاتې يم.» نو يعقوب هغه ځای د فنييل په نوم ياد كړ. (۳۱) د
 لمرخاته په وخت کې هغه د فنييل څخه تېر شو او د خپل ورون په
 سبب يې گوډ، گوډ تگ كاوه. (۳۲) په همدې خاطر اسراييليان تر نن

ورځې پورې هغه پله چې د ورون د بنده پورې نښتې ده نه خوري،
ځکه چې د يعقوب د ورون همدې برخې گوزار خوړلی ؤ.

يعقوب د عيسو سره مخامخ کيږي

① يعقوب وليدل چې عيسو د خپلو څلور سوه کسانو سره
راروان دی. نو هغه خپل اولادونه په راحيل او ليه او دوه وينځو
باندي ووبشل. ② وينځې او د هغوی اولادونه يې مخکې کړل. ليه
او د هغې اولادونه يې ورپسې کړل او راحيل او يوسف يې شاته
کړل. ③ په خپله يعقوب د هغوی څخه مخکې روان ؤ. څنگه چې
خپل ورور ته ورنژدې شو، اووه ځلې هغه ته د درناوي په خاطر په
ځمکه باندي پرمخې پرېوت. ④ خو عيسو په منډه د يعقوب هرکلي
ته ورغی او هغه يې په غېږ کې ونيوه. خپل لاسونه يې د هغه د
غاړې څخه راتاو کړل او ښکل يې کړ او دواړو وژړل. ⑤ بيا عيسو
شاوخوا وکتل او ښځې او ماشومان يې وليدل. هغه پوښتنه وکړه: «دا
درسه څوک دي؟» يعقوب ځواب ورکړ: «دا زما اولادونه دي چې
خدای په خپل فضل ماته راکړي دي.» ⑥ بيا وينځې د خپلو

اولادونو سره راغلي او د درناوي په خاطر يې خپل سرونه ټيټ
کړل. (٧) بيا ليه او د هغې اولادونه راغلل او د ټولو څخه وروسته
يوسف او راحيل راغلل او ټولو خپل سرونه د درناوي په خاطر ټيټ
کړل.

(٨) عيسو پوښتنه وکړه: «دا ټول حيوانات چې ماته دې رالېږلي
دي، د هغو څخه ستا مقصد څه دی؟» يعقوب ځواب ورکړ: «ای
باداره، دا د دې دپاره دي چې تاسو راباندې مهرباني وکړئ.» (٩)
خو عيسو وويل: «ای زما وروره، زما سره هرڅه ډېر دي. ستا سره
چې هرڅه دي، خپل ځان ته يې وساته.»

(١٠) يعقوب ځواب ورکړ: «نه! که په ما باندې مهربانه شوی يې، نو
زما سوغات قبول کړه. ځکه چې ستا د مخ ليدل زما دپاره لکه د
خدای د مخ د ليدلو په شان دي، په دې خاطر چې زه دې په
مهرباني سره قبول کړم. (١١) نو د مهرباني له مخې دا سوغاتونه چې
ستا دپاره مې راوړي دي قبول کړه، ځکه چې خدای په ما باندې
فضل کړی دی او هرڅه ته چې زه اړتيا لرم، هغه ټول يې ماته
راکړي دي.» يعقوب دومره ټينگار وکړ، تر هغې چې عيسو هغه قبول

١٢ عيسو وويل: «راځئ چې لاړ شو. زه به تاسو بدرگه کړم.»
١٣ خو يعقوب هغه ته وويل: «زما بادار پوهيږي چې اولادونه مې کمزوري دي او زه بايد په دې مېړو او غواگانو باندې چې لنګې دي، پام وکړم. که چېرې هغه په يوه ورځ کې سختې وځغلولې شي، نو ټول به مړه شي.» ١٤ نو زما بادار دې زما څخه مخکې لاړ شي او زه به ورو، ورو د اولادونو او حيواناتو په قدم درځم، ترڅو د خپل بادار سره په اډوم کې يوځای شم.»

١٥ عيسو وويل: «نو بيا اجازه راکړه چې د خپلو کسانو څخه يو څو تنه ستا سره پرېږدم.» يعقوب ځواب ورکړ: «د دې اړتيا نشته، ځکه زه يوازې دا غواړم چې خپل بادار راباندې مهرباني وکړي.» ١٦ په هماغه ورځ عيسو په خپله لاره روان شو او بېرته اډوم ته ستون شو. ١٧ خو يعقوب سوکوت ته لاړ او هلته يې د خپل ځان دپاره کور جوړ کړ او د خپلو حيواناتو دپاره يې څپرې جوړې کړې. نو ځکه هغه ځای د سوکوت په نوم ياد کړای شو.

١٨ نو يعقوب د بين النهرين څخه په سلامتی سره د شكيم ښار ته چې په کنعان کې دی، راغی او ښار ته نژدې يې په يو ځای کې خپمې ودرولې. ١٩ هغه ځمکه چې په هغې کې يې خپمې ودرولې وې، هغه يې د شكيم د پلار حمور د اولادونو څخه د سپينو زرو په سلو سكو واخيستله. ٢٠ هلته هغه د قربانۍ ځای جوړ کړ او هغه يې د ايل الوهي اسراييل په نوم ياد کړ.

د دينه بې عزته کېدل

١ يوه ورځ د يعقوب او ليه لور دينه د ځينو کنعاني ښځو د ليدلو دپاره لاړه. ٢ حمور حوي د هغې سيمې مشر ؤ. د هغه زوی شكيم دينه وليدله، هغه يې راوښوله او بې عزته يې کړه. ٣ د هغه زړه د يعقوب لور دينه يووړ او په هغې باندې مين شو. هغه هڅه کوله چې د هغې زړه لاسته راوړي. ٤ شكيم خپل پلار حمور ته وويل: «دا انجلۍ ماته وکړه.»

٥ يعقوب خبر شو چې د هغه لور دينه بې عزته شوې ده. خو

څرنګه چې د هغه زامن د خپلو پادو سره په صحرا کې وو، نو د هغوی تر راتللو پورې یې هېڅ ونه کړل. ⑥ د شکیم پلار حمور راغی چې د یعقوب سره خبرې وکړي. ⑦ د یعقوب زامن له صحرا څخه راغلل او څنګه چې هغوی واورېدل چې څه پېښه شوې ده نو ډېر خواشینی او سخت په قهر شول، ځکه چې شکیم داسې کار کړی ؤ چې د کولو نه ؤ. هغه د یعقوب د لور په بې عزته کولو سره د اسراییلو د قوم سپکاوی کړی ؤ. ⑧ حمور هغه ته وویل: «زما زوی شکیم ستا په لور باندې مین شوی دی. اجازه ورکړئ چې د هغې سره واده وکړي. ⑨ زمونږ سره خپلوي وکړئ. خپلې لورګانې مونږ ته راکړئ او زمونږ لورګانې خپلو ځانونو ته وکړئ. ⑩ تاسو کولای شئ چې دلته په دې وطن کې زمونږ سره واوسېږئ او په هرځای کې چې وغواړئ هلته اوسېدلی شئ. ازاد کاروبار په کې وکړئ او د جايداد خاوندان شئ.»

⑪ بیا شکیم د دینه پلار او ورونو ته وویل: «په ما باندې دا مهرباني وکړئ او تاسو چې هرڅه وغواړئ زه به یې درکړم. ⑫ ماته ووايئ چې کوم سوغاتونه تاسو غواړئ او هرڅومره زیات مهر چې

غواړئ هماغه شان يې وټاکئ او تاسو چې هرڅه زما څخه وغواړئ
زه به يې درکړم. يوازې دا اجازه راکړئ چې د هغې سره واده
وکړم.»

۱۳ د يعقوب زامنو د شکيم او د هغه د پلار حمور په ځواب کې
په مکر سره خبرې وکړې، ځکه چې د هغوی خور دینه يې بې عزته
کړې وه. ۱۴ هغوی ته يې وويل: «مونږ داسې کار نه شو کولای.
مونږ نه شو کولای خپله خور هغه چاته ورکړو چې سنت شوی نه
وي، ځکه چې دا زمونږ دپاره شرم دی. ۱۵ مونږ په يو شرط تاسو
سره جوړه کوو چې ستاسو ټول نارينه دې زمونږ په شان سنت شي.
۱۶ هغه وخت به خپلې لورگانې تاسو ته درکړو او ستاسو لورگانې به
خپلو ځانونو ته وکړو او تاسو سره به يوځای واوسېږو او يو قوم به
شو. ۱۷ خو که چېرې زمونږ خبره قبوله نه کړئ او سنت نه شی،
مونږ به خپله خور واخلو او لاړ به شو.»

۱۸ دا شرط حمور او د هغه زوی شکيم ته مناسب ښکاره شو.
۱۹ هغه ځوان د دې کار په سرته رسولو کې ځنډ ونه کړ، ځکه چې
هغه د يعقوب په لور باندي مين ؤ. هغه د خپل پلار په کورنۍ کې تر

ټولو عزتمن سړی ؤ.

٢٠ حمور او د هغه زوی شکیم د بنار دروازي ته چې د غونډې
ځای ؤ، لاړل او د بنار د خلکو سره يې خبرې وکړې. ٢١ هغوی
وويل: «دا خلک زمونږ دوستان دي. پرېږدئ چې زمونږ په خاوره
کې واوسېږي او کاروبار په کې وکړي. د هغوی دپاره ځمکه پراخه
ده. مونږ کولای شو چې د دوی د لورگانو سره ودونه وکړو او دوی
کولای شي چې زمونږ د لورگانو سره ودونه وکړي. ٢٢ نو هغوی
زمونږ سره يوازې په دې شرط جوړه کوي چې زمونږ سره واوسېږي
او راسره يو قوم شي، چې زمونږ ټول نارينه د دوی په شان سنت
شي. ٢٣ ايا د هغوی ټولې رمې او پادې او شتمني او د هغوی نور
شيان به زمونږ نه شي؟ نو راحئ چې د دوی سره موافقه وکړو چې
زمونږ سره واوسېږي.» ٢٤ ټولو بناريانو د حمور او د هغه د زوی
شکیم وړانديز قبول کړ او د بنار ټول نارينه سنت شول.

٢٥ په درېمه ورځ چې ټول خلک لا د سنت کېدلو له امله په درد
کې وو، د يعقوب دوه زامنو يعنې د دينه ورونو شمعون او لاوي
خپلې تورې واخيستلې او بې له دې چې څوک ورباندې پوه شي،

ښار ته ننوتل او ټول نارینه یې ووژل، (۲۶) چې په هغو کې حمور او د هغه زوی شکیم هم شامل وو. هغوی دینه د شکیم د کور څخه واخیستله او لاړل. (۲۷) د یعقوب نور زامن په مرو باندې راوختل او ښار یې لوټ کړ، ځکه چې د هغوی خور هلته بې عزته شوې وه. (۲۸) د هغوی رمې، پادې او خره او هرڅه چې په ښار او پټیو کې وو، هغه یې واخیستل. (۲۹) د هغوی ټوله شتمني یې واخیستله او اولادونه او ښځې یې اسیران کړل او هرڅه چې په کورونو کې وو هغه یې لوټ کړل.

(۳۰) یعقوب شمعون او لاوي ته وویل: «تاسو زه د تکلیف سره مخامخ کړم. اوس به کنعانیان، فرزیان او همدارنگه د دې خاورې نور اوسېدونکي زما څخه کرکه کوي. زه ډېر کسان نه لرم او که چېرې هغوی زما په ضد راټول شي او په ما باندې حمله وکړي، زموږ ټوله کورنۍ به له منځه لاړه شي.»

(۳۱) خو هغوی ځواب ورکړ: «ایا دا لازمه وه چې هغه دې زموږ د خور سره د یوې بدلمنې په شان چلند وکړي؟»

يعقوب بيت ييل ته راستنيري

- ① خدای يعقوب ته وويل: «پاخه او بيت ييل ته لار شه او هلته اوسپره. ما يعني خپل خدای ته چې په هغه وخت کې چې د خپل ورور عيسو څخه تښتېدلی درښکاره شو، د قربانۍ ځای جوړ کړه.»
- ② نو يعقوب خپلې کورنۍ او هغو ټولو خلکو ته چې د هغه سره وو، وويل: «هغه بتان چې تاسو سره دي، هغه لپرې وغورځوئ. خپل ځانونه پاک کړئ او پاک کالي واغوندي. ③ راضي چې بيت ييل ته لار شو او هلته د هغه خدای دپاره د قربانۍ ځای جوړ کړو چې زما سره يې د سختۍ په وخت کې مرسته کړې وه او هرچېرته چې زه تللی يم زما سره مل و.» ④ نو هغوی ټول بتان او همدارنگه هغه غوړوالۍ چې د هغوی په غوړونو کې وې يعقوب ته ورکړې او يعقوب هغه په شکيم کې د خپرې د ونې لاندې ښخ کړل.
- ⑤ هغوی روان شول او په شاوخوا ښارونو باندې د خدای وېره راغله. نو ځکه هېڅوک په هغوی پسې نه شول. ⑥ يعقوب د خپلو ټولو خلکو سره لوز ته چې د بيت ييل په نوم مشهور دی او د کنعان

په خاوره کې دى، راغى. (٧) هلته هغه د قربانى ځاى جوړ کړ او هغه ځاى يې د بيت ييل د خداى په نوم ياد کړ، ځکه په هغه ځاى کې چې کله يعقوب د خپل ورور عيسو څخه تښتېده، خداى خپل ځان هغه ته ښکاره کړى و. (٨) د ربکا دا يې د بوره مړه شوه او د بيت ييل څخه ښکته د خپرې د ونې لاندې يې ښخه کړه. نو هغه ونه د ژړا د خپرې د ونې په نوم ياده شوه.

(٩) کله چې يعقوب د بين النهرين څخه بېرته راستون شو، نو خداى يو ځل بيا هغه ته ښکاره شو او برکت يې ورته ورکړ. (١٠) خداى هغه ته وويل: «ستا نوم يعقوب دى. خو له دې وروسته دې ستا نوم يعقوب نه وي، بلکې ستا نوم دې اسراييل وي.» نو د هغه نوم يې اسراييل کېښود. (١١) خداى هغه ته وويل: «زه مطلق قادر خداى يم. ته دې د زياتو اولادونو خاوند شې. ستا څخه به قومونه پيدا شي او ستا د نسل څخه به پاچاهان پيدا شي. (١٢) هغه ځمکه چې ابراهيم او اسحاق ته مې ورکړې وه، هغه به تاته درکړم او ستا څخه وروسته به يې ستا اولادې ته ورکړم.» (١٣) نو خداى له هغه ځاى څخه چې د هغه سره يې خبرې وکړې، پورته وخوت. (١٤)

يعقوب په هغه ځای کې چې خدای ورسره خبرې کړې وې، يوه یادگاري تيره ودروله او په هغې باندې يې د څښلو نذرانه او د زيتونو تېل واچول. (۱۵) يعقوب د هغه ځای نوم چې هلته خدای ورسره خبرې کړې وې، بيت ييل کېښود.

د راحيل مړينه

(۱۶) نو بيا هغوی د بيت ييل څخه کډه وکړه. افراطي ته يو څه فاصله پاتې وه چې د راحيل د ماشوم د زېږولو وخت راوړسېد او د هغې تکليف زيات شو. (۱۷) څرنگه چې د ماشوم د زېږولو په وخت کې هغه په ډېر سخت تکليف کې وه، نو د هغې دا يې ورته وويل: «راحيل، مه وپرېږه، دا دې بل زوی دی.» (۱۸) خو هغه د مړينې په حال کې وه او د ساه ورکولو په وخت کې يې د هغه نوم بن اوني کېښود، خو يعقوب هغه بنيامين وباله.

(۱۹) نو راحيل مړه شوه او هغه يې د افراطي لارې ته نژدې چې اوس د بيت لحم په نوم يادېږي، ښخه کړه. (۲۰) يعقوب د هغې په قبر

باندي يادگاري تيره ودروله او تر نن ورځې پورې هغه د راحيل د قبر نښه ده. (۲۱) نو يعقوب بيا کډه وکړه او د عيدر د برج بلې خواته يې خپلې خپمې ودرولې.

د يعقوب زامن

(لومړی تواريخ ۲: ۱-۲)

(۲۲) هغه وخت چې يعقوب په هغې سيمه کې اوسېده، روبين لار او د خپل پلار د وينځې بلهې سره يې زنا وکړه او يعقوب د دې څخه خبر شو.

يعقوب دولس زامن درلودل. (۲۳) د ليه زامن: روبين د يعقوب مشر زوی، شمعون، لاوي، يهودا، يساکار او زبولون. (۲۴) د راحيل زامن: يوسف او بنيامين. (۲۵) د راحيل د وينځې بله زامن: دان او نفتالي. (۲۶) د ليه د وينځې زلفه زامن: جاد او اشير. دا د يعقوب زامن وو چې په بين النهرين کې زېږېدلي وو.

د اسحاق مړینه

②۷ یعقوب خپل پلار اسحاق ته چې قریت اربع (حبرون) ته نژدې په ممرې کې ؤ یعنی هغه ځای ته چې ابراهیم او اسحاق په کې اوسېدل، راغی. ②۸ اسحاق یوسلو اتیا کاله ژوند وکړ. ②۹ هغه په پاڅه عمر کې مړ شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو. د هغه زامنو عیسو او یعقوب هغه بنځ کړ.

د عیسو اولاده

(لومړی تواریخ ۱: ۳۴-۳۷)

① دا د عیسو اولاده ده (عیسو د ادوم په نوم هم یادېده). ② عیسو د کنعاني بنځو سره ودونه وکړل: عاده د حیثي ایلون لور، اهوئیبامه چې د عنه لور او د حوي صبعون لمسی وه ③ او بسمه چې د اسماعیل لور او د نبايوت خور وه. ④ عادي الیفاز وزېراوه او بسمې رعوییل وزېراوه. ⑤ اهوئیبامه یعوش، یعلام او قورح وزېرول. دا د عیسو زامن وو چې په کنعان کې زېرېدلي وو.

⑥ عيسو خپلې بنځې، زامن، لورگانې او د خپلې کورنۍ ټول غړي او همدارنگه خپلې ټولې رمې او پادې او خپله ټوله شتمني چې په کنعان کې يې لاسته راوړي وو، واخيستل او د خپل ورور يعقوب څخه لږ څه لږې يې بلې سيمې ته کډه وکړه. ⑦ هغه لاړ، ځکه هغه ځمکه چې يعقوب او هغه په کې اوسېدل، دومره زياته نه وه چې دواړه سره يوځای واوسېږي، په دې خاطر چې هغوی زياتې رمې او پادې درلودلې. ⑧ نو عيسو د ادوم په غرنۍ سيمه کې اوسېده.

⑨ دا د ادوم په غرنۍ سيمه کې د ادوميانو د نيکه عيسو اولاده ده. ⑩ د عيسو د زامنو نومونه دا دي: اليغاز د عيسو د بنځې عاده زوی او رعوييل د عيسو د بنځې بسمې زوی. ⑪ د اليغاز زامن: تيمان، اومار، صفو، جعتام او قناز. ⑫ تمناع د عيسو د زوی اليغاز وينځه وه او د هغې څخه د هغه زوی عماليق پيدا شو. دا د عيسو د بنځې عادي لمسيان وو. ⑬ د رعوييل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا د عيسو د بنځې بسمې لمسيان وو.

⑭ اهوئيبامه د عنه لور او د صبعون لمسی وه چې د هغې څخه د

عیسو زامن یعوش، یعلام او قورح پیدا شول.

①۵ د عیسو په اولادې کې دغه قبیلوي مشران وو: د عیسو د مشر زوی الیفاز زامن: تیمان، اومار، صفو، قناز، ①۶ قورح، جعتام او عمالیق. دا په ادوم کې هغه قبیلوي مشران وو چې د الیفاز د اولادې څخه دي او دوی د عادي لمسیان وو.

①۷ د عیسو د زوی رعوییل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا په ادوم کې هغه قبیلوي مشران وو چې د رعوییل د اولادې څخه دي. دا د عیسو د بنځې بسمې لمسیان وو.

①۸ د عیسو د بنځې اهوالبامه زامن: یعوش، یعلام او قورح. دا هغه قبیلوي مشران وو چې د عنه د لور یعنی د عیسو د بنځې اهوالبامه د اولادې څخه دي. ①۹ دا ټولې قبیلې د عیسو د اولادې څخه وې.

د سعیر اولاده

(لومړی تواریخ ۱: ۳۸-۴۲)

٢٠) دا د سعير حوري زامن وو چې په هغې سيمه کې اوسېدل:
لوتان، شوبال، صبعون، عنه، ٢١) ديشون، ايصر او ديشان. دا په ادوم
کې د سعير زامن او د حوريانو مشران وو.

٢٢) د لوتان زامن: حوري او هومام. (تمناع د لوتان خور وه.)

٢٣) د شوبال زامن: علوان، مناحت، عيبال، شفو او اونام.

٢٤) د صبعون زامن: ايه او عنه. (دا هماغه عنه دی، کله چې هغه
د خپل پلار صبعون خره خرول، نو په دښته کې يې د تودو اوبو
چينې وموندلې.) ٢٥) د عنه اولادونه: ديشون او اهو لييامه د عنه لور.
٢٦) د ديشون زامن: حمدان، اشبان، يتران او کران.

٢٧) د ايصر زامن: بلهان، زعوان او عقان. ٢٨) د ديشان زامن:
عوص او اران.

٢٩) دا د حوريانو مشران وو: لوتان، شوبال، صبعون، عنه، ٣٠)
ديشون، ايصر او ديشان. دا د حوريانو قبيلې وې چې د ادوم په
خاوره کې اوسېدلې.

د ادوم پاچاهان

(لومړی تواریخ ۱: ۴۳-۵۴)

له دې څخه مخکې چا په اسراییلو باندې پاچاهي نه وه کړې، لاندې ذکر شویو پاچاهانو په ترتیب سره د ادوم په هېواد باندې پاچاهي وکړه:

- بالع د بعور زوی چې د دینهابه څخه ؤ،
- یوباب د زارح زوی چې د بزري څخه ؤ،
- حوشام چې د تیمان د سیمې څخه ؤ.
- حداد د بداد زوی چې د عویت څخه ؤ (هغه مدیانیانو ته د موآب په خاوره کې په جگره کې ماتې ورکړه).
- سمله چې د مسریقه څخه ؤ.
- شاوول چې د رحوبوت د بنار څخه ؤ او دا بنار د سیند په غاړه پروت دی.
- بعل حانان چې د عکبور زوی ؤ.

- حداد چې د فاعو څخه ؤ. (د هغه د بنځې نوم مهيتبيل ؤ چې د مطرد لور وه او د ميذاهب لمسی وه.)

٤٠-٤٣ دا د هغو قبيلوي مشرانو نومونه دي چې د عيسو د اولادې څخه دي: تمناع، علوه، يتيت، اهوليبامه، ايله، فينون، قناز، تيمان، مبصار، مجدليل او عيرام. هغه سيمه چې دا هره قبيله په کې اوسېدله، د هماغې قبيلې په نوم يادېدله.

د يوسف خوبونه

١ يعقوب په کنعان کې په هغه ځای کې ژوند کاوه چېرته چې د هغه پلار اوسېدلی ؤ. ٢ دا د يعقوب د کورنۍ كيسه ده.

يوسف او ولس کلن ځوان ؤ او د خپلو ناسکه ورونو سره يې چې د بلهې او زلفې زامن وو رمې ساتلې. يوسف به خپل پلار د خپلو ورونو د بدو کارونو څخه خبراوه. ٣ يعقوب د يوسف سره د خپلو نورو ټولو زامنو څخه زياته مينه کوله، ځکه چې هغه ورته په زوروالي کې پيدا شوی ؤ. د هغه دپاره يې ښکلې چينه جوړه کړه

چې اوږده لستونې يې درلودل. ④ کله چې د هغه ورونه په دې پوه شول چې د هغوی پلار د يوسف سره د هغوی څخه زیاته مینه کوي، نو د يوسف څخه يې ډېره کرکه کوله او په نرمه ژبه يې ورسره خبرې نه کولې.

⑤ یوه شپه يوسف خوب ولیده او هغه يې خپلو ورونو ته بیان کړ، نو د يوسف سره د هغوی کینه نوره هم زیاته شوه. ⑥ هغوی ته يې وویل: «ما چې کوم خوب لیدلی دی هغه ته غوږ ونیسئ. ⑦ مونږ په پټي کې د غلو دانو گېډی تړلې او ناڅاپه زما گېډی پورته شوه او نېغه ودرېدله او ستاسو گېډی زما د گېډی په شاوخوا باندې راټولې شوې او زما گېډی ته يې د درناوي په خاطر سرونه ټیټ کړل.» ⑧ د هغه ورونو پوښتنه وکړه: «ایا ته غواړې چې پاچا شي او په مونږ باندې حکومت وکړې؟» نو د يوسف د خوبونو په سبب او د هغو شيانو له امله چې د هغوی په اړه يې وویل د هغه د ورونو کینه نوره هم زیاته شوه.

⑨ بیا يوسف بل خوب ولیده او خپلو ورونو ته يې بیان کړ: «ما بل خوب ولیده چې په هغه کې لمر، سپوږمۍ او یوولس ستورو د

درناوي په خاطر ماته خپل سرونه ټيټ کړل.» ⑩ هغه دا خوب خپل پلار ته هم بيان کړ. د هغه پلار هغه ورتلو او ويې ويل: «دا څه ډول خوب دی چې تا ليدلی دی؟ ايا په رښتيا سره به زه، ستا مور او ستا وروڼه تاته راځو او تاته به د درناوي سرونه ټيټوو؟» ⑪ د يوسف وروڼو د هغه سره کينه درلودله، خو د هغه پلار دا موضوع په خپل ذهن کې وساتله.

يوسف د خپلو وروڼو له خوا خرڅيږي

⑫ يوه ورځ د يوسف وروڼه د رمو د څرولو دپاره شکيم ته لاړل. ⑬ يعقوب يوسف ته وويل: «ستا وروڼه شکيم ته نژدې رمې څروي. زه غواړم چې تا هغوی ته ورولېږم.» هغه ځواب ورکړ: «ډېره بڼه ده.»

⑭ د هغه پلار وويل: «لاړ شه او وگوره چې ستا وروڼه روغ رمټ دي او رمې روغې جوړې دي که نه، ماته بېرته خبر راوړه.» نو هغه يې د حبرون له درې څخه ولېږه. يوسف شکيم ته ورسېده ⑮

او په صحرا کې شاوخوا سرگردانه ګرځېده. يو سړي هغه وليده او پوښتنه يې ترې وکړه: «خه شی لټوې؟» (۱۶) هغه ځواب ورکړ: «زه خپل ورونه لټوم. ايا ماته ويلی شې چې هغوی چپرته خپلې رمې خروي؟» (۱۷) هغه سړي ځواب ورکړ: «هغوی پخوا له دې ځای نه تللي دي. د هغوی خخه مې واورېدل چې ويل يې، راحئ چې دوتان ته لاړ شو.» نو يوسف خپلو ورونو پسې لاړ او په دوتان کې يې هغوی پيدا کړل.

(۱۸) هغوی يوسف د لېرې نه وليده او مخکې له دې چې يوسف دوی ته ورورسېږي، هغوی ورته دسيسه جوړه کړه چې ويې وژني. (۱۹) هغوی يو بل ته سره وويل: «هغه دی، خوب ليدونکی راروان دی.» (۲۰) راحئ چې هغه ووژنو او په يوې وچې څاه کې يې وغورځوو او وبه وايو چې هغه يو دارونکي ځناور وخور. بيا به وگورو چې د هغه خوبونه څنگه کيږي.»

(۲۱) کله چې روبين دا خبره واورېدله، هخه يې وکړه چې هغه د خپلو ورونو د لاسونو خخه خلاص کړي، نو هغه وويل: «هغه به نه وژنو.» (۲۲) روبين هغوی ته وويل: «وينه مه تويوئ. هغه په دې څاه

کې چې دلته په دې دښته کې ده وغورځوی، خو لاس ورته مه اچوی.» هغه دا خبره د دې دپاره وکړه چې یوسف د دوی څخه خلاص کړي او بېرته یې خپل پلار ته بوځي. (۲۳) نو کله چې یوسف خپلو ورونو ته راغی، هغوی ورڅخه هغه ښکلې چینه چې اوږده لستونې یې درلودل، وویستله. (۲۴) هغه یې ونيوه او په څاه کې یې وغورځاوه. څاه وچه وه او اوبه په کې نه وې.

(۲۵) په هغه وخت کې چې دوی ډوډۍ خوړله، ناڅاپه یې ولیدل چې د اسماعیلیانو کاروان د جلعاد څخه راروان دی او د هغوی اوبنان په مسالو، ملهمو او د مر کنډ باندې بار وو چې هغه مصر ته یوسي. (۲۶) یهودا خپلو ورونو ته وویل: «د خپل ورور د وژلو او د هغه د قتل د پټولو څخه به مونږ ته څه گټه راوړسیري؟» (۲۷) راځئ چې هغه په اسماعیلیانو باندې خرڅ کړو. مونږ به هغه ته زیان نه رسوو، ځکه چې هغه زمونږ ورور او زمونږ خپله وینه او خپل هډوکي دی.» د هغه ورونه په دې رضا شول. (۲۸) نو کله چې سوداگران تېرېدل، د هغه ورونو یوسف له څاه څخه راوویست او هغه یې په اسماعیلیانو باندې سپینو زرو په شلو سکو خرڅ کړ.

هغوی یوسف مصر ته یووړ.

٢٩ کله چې روبین بېرته شاه ته راغی او ویې لیدل چې یوسف هلته نشته، نو له غمه یې خپل کالي وشکول. ٣٠ هغه بېرته خپلو ورونو ته ورغی او ویې ویل: «هلک هلته نشته، څه وکړم؟»

٣١ بیا هغوی یو سپرلی حلال کړ او د یوسف چپنه یې د هغه په وینه کې غوټه کړه. ٣٢ هغوی هغه چپنه بېرته خپل پلار ته یووړله او ویې ویل: «دا مونږ وموندله. وگوره چې دا ستا د زوی ده که نه؟» ٣٣ یعقوب هغه وپېژندله او ویې ویل: «دا زما د زوی چپنه ده! کوم داړونکي ځناور هغه خوړلی دی او په رښتیا سره یوسف ټوټې ټوټې شوی دی.» ٣٤ نو یعقوب له خفګانه خپل کالي وشکول. د ویر کالي یې واغوستل او ډېرې ورځې د خپل زوی دپاره غمجن و. ٣٥ د هغه ټول زامن او لورګانې راغلې چې هغه ته تسلي ورکړي، خو هغه دا تسلي ونه منله او ویې ویل: «د خپل زوی دپاره به زه د دې غم سره قبر ته ځم.» نو پلار یې د هغه دپاره وژړل.

٣٦ په هغه وخت کې سوډاګرانو یوسف په مصر کې په فوطیفار

باندي چې د فرعون د درباريانو څخه ؤ او د دربار د ساتونكو قوماندان ؤ، خرڅ كړ.

يهودا او تامار

① داسې وشول چې په هغه وخت كې يهودا خپل ورونه پرېښودل او د حيره په نوم يو سړي سره چې د عدولام د ښار څخه ؤ، پاتې شو. ② هلته يهودا د شوعه په نوم د يو كنعاني د لور سره مخامخ شو. يهودا د هغې سره واده وكړ او ورسره يوځای شو. ③ هغه اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه او په هغه باندي يې غير نوم كېښود. ④ هغه بيا اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه. په هغه باندي يې اونان نوم كېښود. ⑤ هغې بل زوی وزېراوه او په هغه باندي يې شيله نوم كېښود. يهودا په كزيب كې ؤ چې هلک پيدا شو.

⑥ يهودا خپل مشر زوی ته ښځه وكړه او د هغې نوم تامار ؤ. ⑦ د غير چلند د څښتن په نظر كې بد ؤ. نو څښتن هغه مړ كړ. ⑧ هغه وخت يهودا د غير ورور اونان ته وويل: «لار شه او د خپل

ورور د کونډې سره یوځای شه او د هغې د مېړه د ورور په توگه دې خپل مسوولیت ترسره کړه، ترڅو ستا ورور هم اولادونه ولري.» ⑨

خو اونان په دې پوهېده چې دا به د ده اولادونه نه وي. نو کله به چې هغه د خپلې کونډې وربندارې سره ځملاست، خپل ځان به یې په ځمکه باندې انزال کاوه او نه یې غوښتل چې د خپل ورور دپاره اولاد راوړي. ⑩ څه چې هغه کول هغه د څښتن په نظر کې بد ښکاره کېدل. نو څښتن هغه هم وواژه. ⑪ نو یهودا خپلې انږور تامار ته وویل: «د خپل پلار په کور کې د کونډې په توگه اوسېږه، تر هغې پورې چې زما زوی شيله لوی شي.» ځکه هغه وپرېده چې شيله به هم د خپلو ورونو په شان مړ شي. نو تامار لاړه چې د خپل پلار په کور کې واوسېږي.

⑫ څه موده وروسته د یهودا ښځه یعنې د شوعه لور مړه شوه. کله چې د غم وخت تېر شو، نو یهودا د خپل دوست حیره عدولامي سره د تمنه ښار ته چې هلته د هغه پسونه سکولول کېدل، لاړ. ⑬

کله چې تامار خبره شوه چې د هغې خسر د خپلو پسونو د سکولولو دپاره تمنې ته روان دی، ⑭ نو هغې خپل د کونډتوب کالي

وويستل، خپل مخ يې په خادر کې پټ کړ او د عينايم په دروازه کې چې د تمنې په لاره کې وه، کښېناستله. هغې دا کار په دې خاطر وکړ چې د يهودا کشر زوی لوی شوی ؤ، خو يهودا دا پلان نه درلود چې تامار ورته په نکاح کړي. ^(۱۵) کله چې يهودا هغه وليدله، په هغې يې د بدلمنې گومان وکړ، ځکه چې مخ يې پټ ؤ. ^(۱۶) هغه پوه نه شو چې هغه د ده انږور ده. هغه د لارې په غاړه باندي هغې ته ورغی او ويې ويل: «راشه، چې درسره خلمم.» هغې پوښتنه وکړه: «ماته به څه راکړې چې درسره خلمم؟» ^(۱۷) هغه وويل: «زه به د خپلې رمې څخه تاته يو سپرلی درولېرم.» هغې پوښتنه وکړه: «تر هغې پورې چې ته هغه رالېږې، ماته به څه شی د ضمانت په توگه پرېږدې؟» ^(۱۸) هغه وويل: «څه شی درته د ضمانت په توگه درکړم؟» هغې ځواب ورکړ: «مهر، د هغه مزی او دا امسا چې ستا په لاس کې ده.» نو هغه دا هرڅه هغې ته ورکړل او ورسره ځملاست او تامار د هغه څخه اميدواره شوه. ^(۱۹) تامار کور ته لاړه. خپل خادر يې لېږې کړ او خپل د کونډتوب کالي يې واغوستل.

^(۲۰) نو يهودا د خپل عدولامي دوست په لاس سپرلی ورولېږه،

ترخو د هغې بنځې څخه د ضمانت شيان بېرته واخلي. خو هغه يې پيدا نه كړه. (۲۱) ده د عنايم له خلكو څخه پوښتنه وكړه: «هغه بدلمنه چې دلته په لاره كې ناسته وه، چېرته ده؟» هغوى وويل: «دلته هېڅ وخت بدلمنه بنځه نه وه.» (۲۲) هغه بېرته يهودا ته ورغى او ويې ويل: «ما هغه پيدا نه كړه. برسېره پردې د هغه ځاى خلكو وويل چې دلته هېڅ بدلمنه بنځه نه وه.» (۲۳) نو يهودا وويل: «پرېرته چې هغه شيان خپل ځانته وساتي. مونږ نه غواړو چې د خلكو د خدا شو. دا دى ما هغې ته دغه سپرلى ورولېږه، خو تا هغه پيدا نه كړه.»

(۲۴) درې مياشتې وروسته يهودا ته خبر ورسېده: «ستا انږور تamar د يوې بدلمنې په شان عمل كړى دى او هغه اوس اميدواره ده.» يهودا وويل: «هغه دباندي راوباسئ او ويې سوځوى چې مړه شي.» (۲۵) څنگه يې چې هغه دباندي راوويستله، خپل خسر ته يې پيغام ورولېږه ويې ويل: «زه د هغه سړي څخه اميدواره شوې يم چې د دې شيانو خاوند دى.» هغې زياته كړه: «وگوره. دا مهر، د هغه مزى او دا امسا وپېژنه چې د چا دي.» (۲۶) يهودا هغه وپېژندل او ويې ويل: «هغه په حقه ده. زه د هغې سره په خپل لوظ كې ناکام شوم. ما

بايد هغه خپل زوی شيله ته واده کړې وای. «يهودا بيا د هغې سره
يوځای نه شو.

٢٧) کله چې د تمار د اولاد د زېږولو وخت راوړسېد، نو د هغې
په گېډه کې غبرگوني وو. ٢٨) د زېږولو په وخت کې د هغو څخه يو
خپل لاس راوويست، نو دايي يو سور مزی واخيست او د هغه په
مړوند باندې يې وتاړه او ويې ويل: «دا لومړی راووت.» ٢٩) خو کله
چې هغه خپل لاس بېرته کش کړ د هغه ورور راووت او هغې وويل:
«ته څرنګه راووتلې!» او په هغه باندې يې فارص نوم کېښود. ٣٠) له
هغې وروسته د هغه ورور چې په مړوند باندې يې سور مزی ؤ،
راووت او هغه يې د زارح په نوم ياد کړ.

يوسف او د فوطيفار ښځه

١) اسماعيليانو يوسف مصر ته يووړ او په فوطيفار باندې يې
خرخ کړ چې نوموړی د فرعون د درباريانو څخه ؤ او د دربار د
ساتونکو قوماندان ؤ. ٢) څښتن د يوسف سره مل ؤ او هغه يې

بريالی کړ. هغه د خپل مصري بادر په کور کې اوسېده. ③ بادر يې وليدل چې خښتن د يوسف سره مل دی او په هر کار کې هغه ته بری ورکوي. ④ فوطيفار د هغه څخه خوشحاله ؤ او هغه يې خپل شخصي نوکر ونيوه او هرڅه يې چې خپل کور کې درلودل، ټول يې هغه ته وسپارل. ⑤ د هماغه وخت څخه خښتن د يوسف له سببه د دې مصري خاندان ته برکت ورکړ او د هغه په ټولو شيانو باندې که د هغه په کور کې وو او که د هغه ځمکه وه، د خښتن برکت ؤ. ⑥ فوطيفار چې هرڅه درلودل هغه يې يوسف ته وسپارل چې څارنه يې وکړي. هغه له خوراک څخه پرته نور د هېڅ شي سره کار نه درلود.

يوسف ډېر ښايسته ؤ او ښکلی اندام يې درلود. ⑦ څه موده وروسته د يوسف سره د فوطيفار د ښځې مينه پيدا شوه او ورته ويې ويل: «راشه، زما سره ځمله.» ⑧ خو هغه انکار وکړ او هغې ته يې وويل: «گوره، هرڅه چې زما د بادر په کور کې دي د هغو په اړه هغه اندېښنه نه لري، ځکه چې زه دلته يم. هرڅه چې هغه يې لري ماته يې راسپارلي دي. ⑨ زه په دې کور کې داسې اختيار لرم لکه

څنگه چې هغه يې لري او زما بادار پرته له ستا چې د هغه بنځه يې، نور هېڅ شی زما څخه نه دی سپمولی. نو بيا زه څنگه کولای شم چې داسې بد کار وکړم او د خدای په وړاندې گناه وکړم؟» (۱۰) که څه هم هغې به هره ورځ ټينگار کاوه، خو يوسف د هغې خبرې نه منله چې ورسره ځملي يا ورنژدې شي.

(۱۱) خو يوه ورځ کله چې يوسف کور ته ننوت چې خپل کار وکړي، د کور د نوکرانو له جملې څخه هلته هېڅ څوک نه ؤ. (۱۲) هغې يوسف له چينې څخه ونيوه او ورته ويې ويل: «زما سره ځمله.» خو هغه خپله چينه د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور څخه دباندې وتښتېد. (۱۳) کله چې هغې وليدل چې هغه خپله چينه د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور څخه وتښتېد، (۱۴) نو د خپل کور نوکرانو ته يې غږ وکړ او ويې ويل: «وگورئ! دغه عبرانی سړی چې زما مېړه کور ته راوستلی دی، غواړي زموږ بې عزتي وکړي. هغه زما کوټې ته راننوت چې ماته لاس راواچوي، خو ما په لوړ اواز سره چينې ووهلې. (۱۵) کله چې هغه زما چينې واورېدلې، نو وتښتېد او خپله چينه يې زما سره پرېښودله.» (۱۶) هغې د يوسف

چپنه د حان سره وساتله، تر هغې پورې چې مېړه يې کور ته راغی.
①۷ بيا هغې فوطيفار ته دا کيسه بيان کړه: «هغه عبرانی غلام چې
مونږ ته دې راوستلی دی، زما کوټې ته رانوت چې ما بې عزته کړي.
①۸ خو څنگه چې ما د مرستې دپاره چيغې ووهلې، خپله چپنه يې
زما سره پرېښودله او د کور څخه وتښتېد.»

①۹ کله چې د يوسف بادار دغه کيسه واورېدله چې د هغه ښځې
ورته بيان کړه، هغه د قهره سور شو. ②۰ د يوسف بادار هغه ونيوه او
په هغه زندان کې يې واچاوه چې د پاچا بنديان به په کې ساتل کېدل
او هغه هلته پاتې شو. ②۱ خو څښتن د يوسف سره مل ؤ. هغه ته يې
برکت ورکړ، نو د زندان مشر د هغه څخه خوشحاله ؤ. ②۲ هغه
يوسف د نورو ټولو بنديانو مشر وټاکه او هغه ته يې د هغو ټولو
کارونو مسووليت ور په غاړه کړ چې په زندان کې به کېدل. ②۳ د
زندان مشر د هغو شيانو په هکله چې يوسف ته سپارل شوي وو
اندېښنه نه درلودله، ځکه چې څښتن د يوسف سره مل ؤ او کوم
کارونه چې هغه کول څښتن ورته په هغو ټولو کې بری ورکاوه.

يوسف د بنديانو خوبونه تعبيروي

① څه موده وروسته د مصر د پاچا يعني فرعون د ساقيانو او نانوایانو د مشرانو څخه د پاچا په وړاندې غلطي وشوه. ② فرعون په دې دواړو درباريانو باندې په قهر شو ③ او هغوی يې په هغه زندان کې واچول چې د دربار د ساتونکو د قوماندان په کور کې ؤ يعني په هماغه زندان کې چې يوسف په کې بندي ؤ. ④ هغوی زيات وخت په زندان کې تېر کړ او د ساتونکو قوماندان هغوی يوسف ته وسپارل او هغه د دوی خدمت کاوه.

⑤ د ساقيانو او نانوایانو مشرانو چې په زندان کې وو، په يوه شپه دواړو خوب وليده او هر يو خوب خپله معنی درلودله. ⑥ کله چې سهار يوسف هغوی ته ورغی، ويې ليدل چې هغوی خفه وو. ⑦ نو هغه ورڅخه پوښتنه وکړه: «تاسو نن ولې دومره خفه يئ؟» ⑧ هغوی ځواب ورکړ: «مونږ دواړو خوبونه ليدلي دي، خو څوک نشته چې هغه تعبير کړي.» يوسف هغوی ته وويل: «د خوبونو تعبيرو د خدای کار دی. خپل خوبونه ماته ووايئ.»

⑨ نو د ساقیانو مشر خپل خوب یوسف ته بیان کړ. هغه ته یې وویل: «په خوب کې مې خپلې مخې ته د انگورو تاک ولیده. ⑩ په تاک کې درې خانګې وې. څنګه چې غوټې یې وکړې، نو هغه وغوړېدلې او د انگورو وړې پاخه شول. ⑪ د فرعون پیاله مې په لاس کې وه. نو انگور مې واخیستل او په پیاله کې مې وزبېنل او پیاله مې د فرعون په لاس کې ورکړه.» ⑫ یوسف وویل: «د هغه تعبیر دا دی: درې خانګې درې ورځې دي. ⑬ په دې درې ورځو کې به فرعون تا ازاد کړي او وبه دې بخښي او بېرته به دې په خپل کار باندې مقرر کړي. ته به د پخوا په شان لکه څنګه چې د هغه ساقی وې، د فرعون پیاله به د هغه په لاس کې ورکوي. ⑭ خو کله چې داسې وشي، ما در په یاد کړه او زما سره احسان وکړه. فرعون ته زما په اړه یادونه وکړه او له دې زندان څخه مې وباسه. ⑮ ځکه چې زه د عبرانیانو د وطن څخه په زور تښتول شوی یم او دلته مې هم هېڅ داسې کار نه دی کړی چې ما دې په زندان کې واچوي.»

⑯ کله چې د نانوایانو مشر ولیدل چې ښه تعبیر دی، نو یوسف ته یې وویل: «ما هم خوب ولیده چې د ډوډیو درې ټوکری مې په

سر وي. (۱۷) په پاسنی ټوکری کې د فرعون دپاره هر ډول ډوډی وي او مرغانو به هغه د دې ټوکری څخه خوړلي. (۱۸) یوسف په ځواب کې وویل: «د دې تعبیر دا دی: درې ټوکری درې ورځې دي. (۱۹) په دې درې ورځو کې به فرعون ستا سر پرې کړي او تا به په ونه کې ځوړند کړي او مرغان به ستا غوښه وځوري.»

(۲۰) په درېمه ورځ د فرعون د زېږېدلو کالیزه وه. هغه خپلو درباریانو ته مېلمستیا ورکړه او د ساقیانو او نانوایانو مشران یې ازاد کړل او د خپلو درباریانو په مخکې یې حاضر کړل. (۲۱) هغه د ساقیانو مشر په خپل پخواني کار باندې مقرر کړ او پیاله یې یوځل بیا د فرعون په لاس کې ورکړه. (۲۲) خو د نانوایانو مشر یې په دار وڅپړاوه، لکه څنګه چې یوسف هغوی ته تعبیر کړی ؤ. (۲۳) خو د ساقیانو مشر یوسف رایاد نه کړ او هغه یې بیخي هېر کړ.

یوسف د فرعون خوبونه تعبیروي

(۱) پوره دوه کاله تېر شوي وو چې فرعون خوب ولیده چې د

نیل د سیند په غاړه ولاړ ؤ. ② ناخاپه اووه بڼې او چاغې غواگانې د
 سیند څخه راووتلې او په لوخو کې څرېدلې. ③ د هغو څخه
 وروسته نورې اووه غواگانې چې بدرنگې او ډنگرې وې، راووتلې او
 د سیند په غاړه د هغو ترڅنګه ودرېدلې. ④ بدرنگو او ډنگرو
 غواگانو هغه بڼې او چاغې غواگانې وخوړلې. بیا فرعون راوینس شو.
 ⑤ هغه بیا ویده شو او بل خوب یې ولیده چې د غلو دانو اووه ډک
 او پاخه وږي په یوه ډنډر کې راشنه شول. ⑥ له هغو څخه وروسته
 د غلو دانو نور اووه نري او د دښتې باد سوځولي وږي راشنه شول.
 ⑦ د غلو دانو اوو نریو وږو هغه ډک او پاخه وږي روغ تېر کړل. بیا
 فرعون راوینس شو او پوه شو چې هغه خوب لیدلی دی. ⑧ په سهار
 کې د هغه فکر پرېشانه ؤ. هغه د مصر ټول جادوګران او حکیمان
 راوغوښتل. هغه خپل خوبونه هغوی ته بیان کړل، خو هېڅ یو ونه
 شو کولای چې هغه فرعون ته تعبیر کړي.

⑨ په دې وخت کې د ساقیانو مشر فرعون ته وویل: «نن راته
 رایاد شول چې زما څخه خطا شوې ده. ⑩ یوځل فرعون په خپلو
 نوکرانو باندې په قهر شوی ؤ او زه او د ناناویانو مشر یې د دربار د

ساتونکو د قوماندان په کور کې په زندان کې واچولو. (۱۱) مونږ دواړو په يوه شپه خوب وليده او هر يو خوب ځانته خپله معنی درلودله. (۱۲) په هغه ځای کې يو عبرانی ځوان چې د دربار د ساتونکو د قوماندان غلام ؤ، زمونږ سره ؤ. مونږ خپل خوبونه هغه ته بيان کړل او هغه زمونږ خوبونه زمونږ دپاره تعبیر کړل. (۱۳) لکه څنگه چې هغه تعبیر کړی ؤ، کټ مټ هماغسې وشول. زه بېرته په خپل ځای مقرر شوم او هغه بل سړی په دار وځړول شو.»

(۱۴) نو فرعون يوسف راوغوښت او هغه يې ډېر زر د زندان څخه راوويست. يوسف خپل سر او ږيره وخرایله، خپل کالي يې بدل کړل او د فرعون حضور ته راغی. (۱۵) فرعون يوسف ته وويل: «ما خوب ليدلی او څوک نشته چې هغه تعبیر کړي. خو ما ستا په هکله اورېدلي دي چې کله خوب واورې، نو تعبیر يې کولای شي.» (۱۶) يوسف فرعون ته په ځواب کې وويل: «اعلیحضرته، زه يې نه شم کولای، خو خدای به ښه تعبیر درکړي.» (۱۷) فرعون يوسف ته وويل: «ما خوب وليده چې زه د نیل د سیند په غاړه ولاړ وم، (۱۸) په دې وخت کې اووه چاغې او ښې غواگانې د سیند څخه راووتلې او په

لوخو کې څرېدلې. (۱۹) د هغوی څخه وروسته نورې اووه غواگانې راووتلې چې داسې ډنگرې او بدشکله وې چې ما د مصر په ټول هېواد کې هېڅکله نه وې لیدلې. (۲۰) ډنگرو او بدشکله غواگانو هغه لومړنۍ چاغې غواگانې وخوړلې. (۲۱) خو د خوړلو څخه وروسته هم څوک نه پوهېدل چې دوی به څه خوړلي وي، ځکه چې هغوی د پخوا په شان ډنگرې بڼکاره کېدلې. نو په دې وخت کې زه راویښ شوم. (۲۲) همدارنگه ما په خوب کې ولیدل چې د غلو دانو اووه ډک او پاخه وږي په یوه ډنډر کې راشنه شول. (۲۳) د هغو څخه وروسته نور اووه نري او د دښتې باد سوځولي وږي راشنه شول. (۲۴) اووه نریو وږو هغه ډک وږي روغ تېر کړل. نو ما خپل خوب جادوگرانو ته وویل، خو هېچا ونه شو کولای چې هغه ماته تعبیر کړي.»

(۲۵) نو یوسف فرعون ته وویل: «د دواړو خوبونو معنی یوه ده. څه چې خدای غواړي ویې کړي، هغه یې تاسو ته څرگند کړل. (۲۶) اووه بڼې غواگانې اووه کاله دي او د غلو دانو اووه ډک وږي هم اووه کاله دي، هغوی یوشان معنی لري. (۲۷) اووه ډنگرې او بدرنگه غواگانې چې د هغو څخه وروسته راووتلې او د غلو دانو اووه نري

او د دښتې باد سوځولي وږي د قحطۍ اووه کاله دي. (۲۸) دا هماغه
 څه دي چې تاسو ته مې وويل. څه چې خدای غواړي ويې کړي،
 تاسو ته يې څرگند کړي دي. (۲۹) اووه کاله به د مصر په ټول هېواد
 کې ډېره پرېماني راشي. (۳۰) خو له هغې وروسته به د اوو کالو دپاره
 داسې قحطي راشي چې د مصر په ملک کې به هغه ټوله پرېماني
 هېره شي، ځکه چې قحطي به هېواد تباه کړي (۳۱) او پرېماني به په
 هېواد کې بيخي هېره شي، ځکه چې هغه قحطي چې په هغې پسې
 راځي، هغه به ډېره سخته وي. (۳۲) دا چې تاسو دوه خوبونه ليدلي
 دي، د هغو معنی دا ده چې دا د خدای پرېکړه ده چې دا کار وکړي
 او هغه به زر داسې وکړي.

(۳۳) اوس بايد تاسو يو پوه او د حکمت لرونکی سپری پيدا کړئ
 او هغه د مصر د هېواد دوهم واکمن وټاکئ. (۳۴) تاسو بايد په ټول
 هېواد کې مامورين وټاکئ چې د اوو کالو پرېماني په موده کې د
 مصر د حاصلاتو څخه پنځمه برخه راټوله کړي. (۳۵) هغوی ته امر
 وکړئ چې د پرېماني په کلونو کې غله راټوله کړي او هغوی ته
 اختيار ورکړئ چې هغه په ښارونو کې ذخيره کړي او هغه وساتي.

٣٦ هغه بايد د هېواد دپاره ذخيره شي چې د اووه كالو د قحطۍ په موده كې چې په مصر باندې راتلونكې ده ورڅخه كار واخيستل شي، ترڅو هېواد د قحطۍ له امله وران نه شي.»

٣٧ دغه وړانديز د فرعون او د هغه د ټولو درباريانو په نظر كې بڼه ښكاره شو. ٣٨ نو فرعون د هغوى څخه پوښتنه وكړه: «ايا كولاى شو چې د يوسف په شان يو څوك راپيدا كړو چې د خداى روح په كې دى؟» ٣٩ نو فرعون يوسف ته وويل: «څرنگه چې خداى دا هرڅه تاته ښودلي دي، نو ستا په شان د حكمت خاوند او پوه سپرى نشته. ٤٠ زه به تا د خپل هېواد دوهم واكمن كړم او زما ټول قوم به ستا حكومونه مني او په واک كې به ته زما څخه وروسته دوهم كس يې.»

يوسف د مصر دوهم مشر

٤١ نو فرعون يوسف ته وويل: «په دې ډول مې ته د مصر د ټول هېواد دوهم واكمن وټاكلې.» ٤٢ فرعون د خپلې گوتې څخه هغه

ګوته راوويستله چې په هغې کې د پاچاهۍ مهر لګېدلی ؤ او هغه يې
 يوسف ته ور په ګوته کړه. هغه يوسف ته د ډېر بڼه کتان څخه يوه
 چپنه ورواغوستله او د سرو زرو زنجير يې د هغه په غاړه کې
 واچاوه. (۴۳) فرعون هغه ته خپله دوهمه شاهي ګاډۍ ورکړه چې په
 کې سپور شي او خلکو د هغه په مخکې نارې وهلې: «لاره پرېږدئ!
 لاره پرېږدئ!» په دې ډول يې يوسف د مصر د ټول هېواد دوهم
 مشر وټاکه. (۴۴) فرعون يوسف ته وويل: «زه فرعون يم، خو هېڅوک
 به ستا له اجازې څخه پرته په ټول مصر کې هېڅ نه شي کولای.»
 (۴۵) فرعون په يوسف باندې صفات فغنيح نوم کېښود او د اون د
 کاهن فوطي فارع لور اسنات يې هغه ته په نکاح ورکړه. نو په دې
 ډول يوسف د مصر په ټول هېواد باندې واک ترلاسه کړ. (۴۶) يوسف
 دېرش کلن ؤ چې د مصر د پاچا يعنې فرعون په خدمت کولو يې
 پيل وکړ. يوسف د فرعون د حضور څخه لار او په ټول مصر کې
 وګرځېد. (۴۷) د اووه کالو پرېمانۍ په موده کې ځمکې ډېر زيات
 حاصلات ورکړل. (۴۸) په دې موده کې يوسف په مصر کې ټول
 خوراکي مواد راټول کړل او هغه يې په بنارونو کې ذخيره کړل او د
 هر بنار د شاوخوا ځمکو خوراکي مواد يې په هماغه بنار کې ذخيره

کړل. ٤٩ یوسف لکه د بحیرې د شگو په شان ډېره زیاته غله ذخیره کړه او هغه دومره زیاته وه چې د حساب څخه وتلې وه.

٥٠ د قحطی د کلونو د راتللو څخه مخکې د اون د کاهن فوطي فارع لور اسنات یوسف ته دوه زامن وزېږول. ٥١ یوسف د خپل مشر زوی نوم منسي کېښود، نو ځکه یې وویل: «خدای زما ټولې سختی او زما د پلار ټوله کورنی زما څخه هېره کړه.» ٥٢ او بیا د دوهم زوی نوم یې افرایم کېښود او ویې ویل: «دا ځکه چې خدای ماته په هغه وطن کې اولادونه راکړل چې زه په کې په تکلیف وم.»

٥٣ نو هغه پرېماني چې د اووه کالو دپاره په مصر کې وه، پای ته ورسېدله. ٥٤ لکه څنګه چې یوسف ویلي وو، د قحطی اووه کاله پیل شول. په نورو ټولو هېوادونو کې قحطی وه، خو په ټول مصر کې غله وه. ٥٥ کله چې مصریان وږي شول، نو د ډوډی دپاره یې فرعون ته فریاد وکړ. نو فرعون ټولو مصریانو ته وویل: «یوسف ته ورشئ او هر څه چې تاسو ته وایي هغه وکړئ.» ٥٦ قحطی ډېره سخته شوه او په ټول هېواد کې خپره شوه، نو یوسف ګودامونه پرانیستل او په مصریانو باندې یې غله خرڅوله. ٥٧ د ټولو هېوادونو خلک مصر ته

راتل چي د يوسف خخه غله واخلي، خكه چي په ټوله دنيا كې
سخته قحطي وه.

د يوسف ورونه د غلو دانو اخیستلو دپاره مصر ته

خي

① كله چي يعقوب خبر شو چي په مصر كې غلې دانې شته، نو
هغه خپلو زامنو ته وويل: «تاسو ولې هسې ناست يئ او يو بل ته
گورئ؟» ② ما اورېدلي دي چي په مصر كې غلې دانې شته. هلته لاړ
شئ او زموږ دپاره يو خه واخلي چي له لوږې خخه مړه نه شو.»
③ نو د يوسف لس ورونه د غلو دانو د اخیستلو دپاره مصر ته
لاړل. ④ خو يعقوب د يوسف ورور بنيامين د هغوی سره ونه لېږه،
خكه چي هغه وپړېده چي كوم زيان ورته ونه رسېږي.

⑤ نو د يعقوب زامن هم د هغو كنعانيانو په ډله كې وو چي د
غلې د اخیستلو دپاره راغلي وو، خكه چي په كنعان كې هم قحطي
وه. ⑥ يوسف د مصر د دوهم مشر په توگه د ټولې دنيا په خلكو

باندي غله خرخوله، نو كله چې د يوسف ورونه راوړسېدل، هغه ته يې د درناوي په خاطر خپل سرونه ټيټ كړل. (۷) څنگه چې يوسف خپل ورونه وليدل هغوی يې وپېژندل، خو ځان يې هغوی ته لکه د يو پردي په شان وښود او د هغوی سره يې په سخته لهجه خبرې وکړې. هغه پوښتنه ورڅخه وکړه: «له کوم ځای څخه راغلي یی؟» هغوی ځواب ورکړ: «مونږ د کنعان څخه راغلي یو چې یو څه غله واخلو.»

(۸) که څه هم يوسف خپل ورونه وپېژندل، خو هغوی يوسف ونه پېژانده. (۹) په دې وخت کې يوسف خپل هغه خوبونه راياډ کړل چې د هغوی په اړه يې ليدلي وو او هغوی ته يې وويل: «تاسو جاسوسان یی! تاسو د دې دپاره راغلي یی چې وگورئ زمونږ په هېواد کې د کوم ځای امنیت کمزوری دی.» (۱۰) هغوی ځواب ورکړ: «نه زما باداره، ستا غلامان د غلې د اخیستلو دپاره راغلي دي.» (۱۱) مونږ ټول ورونه یو. مونږ جاسوسان نه یو، مونږ صادق خلک یو.» (۱۲) يوسف هغوی ته وويل: «نه! تاسو د دې دپاره راغلي یی چې وگورئ زمونږ په هېواد کې د کوم ځای امنیت کمزوری دی.» (۱۳) هغوی ځواب

ورکړ: «ستا غلامان دولس ورونه د يو سپري زامن يو چې هغه د کنعان په خاوره کې اوسېږي. يو ورور مو مړ شوی دی او کشر ورور اوس زمونږ د پلار سره دی.» ۱۴ يوسف هغوی ته وويل: «دا همدا خبره ده لکه څنگه چې ما درته ويلي وو. تاسو جاسوسان یئ. ۱۵ اوس به تاسو په دې ډول وازمایلی شی. زه د فرعون په ژوندون باندې قسم خورم چې تاسو به هېڅکله له دې ځای نه لاړ نه شی، تر هغې پورې چې ستاسو کشر ورور دلته رانه شي. ۱۶ ستاسو څخه دې يو تن لاړ شي چې ستاسو ورور راولي او پاتې به په زندان کې وساتل شي، ترڅو ستاسو خبره وازمایلی شي چې تاسو رښتیا وایئ او که نه. که داسې نه وي، نو د فرعون په نامه باندې قسم خورم چې تاسو جاسوسان یئ.» ۱۷ بیا یې هغوی درې ورځې په زندان کې وساتل.

۱۸ په درېمه ورځ يوسف هغوی ته وويل: «زه له خدایه وپېرېم. زه به تاسو په يو شرط ژوندي پرېږدم، ۱۹ که چېرې تاسو صادقان یئ، نو ستاسو د ورونو څخه دې يو کس په زندان کې پاتې شي او نور کولای شي چې لاړ شي او خپلو وږيو کورنيو ته غله يوسي. ۲۰

خو تاسو خامخا خپل کشر ورور ماته راولئ، نو ستاسو خبره به
ثابته شي چې رښتيا وايئ او تاسو به مړه نه شئ.» هغوی رضا شول
(۲۱) او يو بل ته يې وويل: «اوس مونږ دغه تکليف د هغه کار په
نتيجه کې وينو چې د خپل ورور سره مو کړی دی. مونږ وليدل چې
هغه په لوی مصيبت کې ؤ او مونږ ته يې د خپل ژوند دپاره زاري
کوله، خو مونږ قبوله نه کړه. په همدې سبب دغه مصيبت په مونږ
باندي راغلی دی.»

(۲۲) روښن ځواب ورکړ: «ايا تاسو ته مې ونه ويل چې د دې
هلک په وړاندي گناه مه کوی؟ خو تاسو زما خبره ونه منله! اوس به
مونږ د هغه د وينې حساب ورکوو.» (۲۳) هغوی ته معلومه نه وه چې
يوسف د هغوی په خبرو باندي پوهيږي، ځکه چې دوی د هغه سره
د ترجمان په وسيله خبرې کولې. (۲۴) يوسف د هغوی څخه لپرې لار
او په ژړا شو. خو بېرته دوی ته راستون شو او بيا يې د هغوی سره
خبرې وکړې. د هغوی څخه يې شمعون ونيوه او د هغوی په مخکې
يې وتاړه.

د يوسف ورونه کنعان ته ورستنیري

٢٥) يوسف امر وکړ چې د هغوی بوجی دې د غلو دانو څخه ډکې شي او د هر کس پیسې دې بېرته د هغه په بوجی کې کېښودلې شي او هغوی ته دې د سفر دپاره خواړه ورکړای شي. نو همداسې یې ورسره وکړل. ٢٦) هغوی غله په خپلو خړو باندي بار کړه او روان شول. ٢٧) په هغه ځای کې چې هغوی د شپې تېرولو دپاره پاتې شول، یو تن خپله بوجی خلاصه کړه چې خپل خره ته خوراک ورکړي، نو خپلې پیسې یې ولیدلې چې د بوجی په خوله کې وې. ٢٨) هغه خپلو ورونو ته وویل: «زما پیسې یې بېرته ماته راکړې دي او دلته زما په بوجی کې دي.» د هغوی زړونه ولوېدل او په رپېدلو یې یو بل ته مخ وپاړاوه او ویې ویل: «دا څه دي چې خدای زموږ سره وکړل؟»

٢٩) کله چې هغوی خپل پلار یعقوب ته د کنعان خاورې ته راغلل، نو هغه څه چې په هغوی باندي تېر شوي وو، هغه ته یې بیان کړل او ویې ویل: ٣٠) «د مصر دوهم مشر زموږ سره په سخته لهجه

خبرې وکړې او په مونږ باندې يې دا تور ولگاوه چې مونږ د هغه په خاوره کې جاسوسي کوو. (٣١) خو مونږ هغه ته وويل چې مونږ صادق خلک يو، مونږ جاسوسان نه يو. (٣٢) مونږ دولس وروڼه او د يو پلار زامن يو. زمونږ يو ورور مړ شوی دی او کشر ورور مو په کنعان کې زمونږ د پلار سره دی. (٣٣) د مصر دوهم مشر په حُواب کې وويل: «هغه وخت به زه پوه شم چې تاسو صادقان يئ چې د خپلو وروڼو څخه يو دلته زما سره پرېږدئ او د خپلو وريو کورنيو دپاره غله واخلي او لاړ شئ. (٣٤) خو خپل کشر ورور ماته راولئ، نو زه به پوه شم چې تاسو جاسوسان نه يئ، بلکې صادقان يئ. بيا به هغه وخت تاسو ته خپل ورور بېرته درکړم او تاسو به وکولای شئ چې دلته پاتې شئ او سوداگري وکړئ.»

(٣٥) نو څنگه چې هغوی خپلې بوجی خالي کړې، د هر کس په بوجی کې د هغه د پيسو کڅوړه وه. کله چې هغوی او د هغوی پلار د پيسو کڅوړې وليدلې، نو ووپرېدل. (٣٦) د هغوی پلار يعقوب هغوی ته وويل: «تاسو زه د خپلو اولادونو څخه بې برخې کړم، يوسف نور نشته او شمعون هم نور نشته. اوس غواړئ چې بنيامين بوځئ. دا

هرڅه زما سره کيږي!»

٣٧ په دې وخت کې روبين خپل پلار ته وويل: «که بنيامين مې بېرته تاته رانه ووست، زما دواړه زامن ووژنه. هغه ماته وسپاره زه به يې بېرته راولم.» ٣٨ خو يعقوب وويل: «زما زوی به تاسو سره هلته نه ځي. د هغه ورور مړ شوی دی او هغه يوازې پاتې دی. که چپرې په لاره کې په هغه باندي څه پېښه وشي، نو زه زور سپری يم، له غمه به مړ شم او تاسو ټول به ملامته شئ.»

مصر ته دوهم سفر

١ په کنعان کې قحطي نوره هم سخته شوه. ٢ نو کله چې هغوی هغه ټوله غله چې د مصر څخه يې راوړې وه وخوړله، نو يعقوب خپلو زامنو ته وويل: «بېرته لاړ شئ او لږه نوره غله زمونږ دپاره واخلي.» ٣ خو يهودا هغه ته وويل: «هغه سپري مونږ ته په ټينگه خبرداری راکړی دی چې ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي، زما مخ به بيا ونه وينی.» ٤ که زمونږ ورور دې

زمونږ سره ولپږه، نو مونږ به لار شو او ستا دپاره به خواږه واخلو.
⑤ خو که هغه دې ونه لپږه نو مونږ نه ځو، ځکه چې هغه سږي
مونږ ته وويل چې ترڅو پورې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي، نو
نور به زما مخ ونه وينئ.»

⑥ يعقوب وويل: «زه مو ولې د داسې سخت تکليف سره مخامخ
کړم چې هغه سږي ته مو وويل چې ستاسو بل ورور هم شته؟» ⑦
هغوی ځواب ورکړ: «هغه سږي په ډېر غور سره زمونږ او زمونږ د
کورنۍ په اړه زمونږ څخه پوښتنې وکړې ويې ويل: «ايا ستاسو پلار
تراوسه پورې ژوندی دی؟ ستاسو بل ورور شته؟» مونږ يوازې د هغه
پوښتنو ته ځواب ورکړی دی. مونږ څه پوهېدلو چې هغه به مونږ ته
ووايي چې خپل ورور دلته راوئ.»

⑧ يهودا خپل پلار يعقوب ته وويل: «هلک زما سره ولپږه. مونږ
به سمدلاسه لار شو چې مونږ او تاسو او زمونږ ماشومان ژوندي
پاتې شو او له لوږې څخه مړه نه شو. ⑨ زه په خپله د هغه د
سلامتيا ضمانت کوم. ته کولای شې چې د هغه مسووليت زما په
غاړه واچوې. که چېرې هغه تاته رانه ولم او ستا په مخکې يې

حاضر نه کړم، زه به تاته د تل دپاره ملامت یم. (۱۰) که چېرې مونږ
ځنډ نه وای کړی، نو تراوسه پورې به مونږ دوه ځلې تللي او بېرته
به راغلي وای.»

(۱۱) بیا د هغوی پلار یعقوب هغوی ته وویل: «که داسې وي، نو دا
کار وکړئ. د خپل هېواد د ډېرو بنو پیداوارو څخه یو څه واخلي او
په خپلو بوجیو کې یې واچوئ او لږ څه ملهم، شات، مساله، د مر
کنډ، پسته او بادام هغه سړي ته د سوغات په توګه یوسی. (۱۲) دوه
چنده پیسې د ځان سره واخلي، ځکه هغه پیسې چې بېرته ستاسو د
بوجیو په خولو کې ایښودل شوې وې، باید بېرته ورکړئ. کېدای شي
چې د هغوی څخه سهوه شوې وي. (۱۳) خپل ورور هم واخلي او
سمدلاسه بېرته هغه سړي ته ورشئ. (۱۴) مطلق قادر خدای دې هغه
سړی په تاسو باندې مهربانه کړي، ترڅو هغه بنیامین او ستاسو بل
ورور بېرته تاسو ته درکړي. که چېرې زه بې اولاده کېرم، نو بې اولاده
دې شم.»

(۱۵) نو هغو ورونو سوغاتونه او دوه چنده پیسې واخیستلې او د
بنیامین سره مصر ته روان شول او هغوی خپل ځانونه یوسف ته

ورحاضر کړل. ١٦ کله چې يوسف د هغوی سره بنيامين وليده، نو د خپل کور ناظر ته يې وويل: «دا خلک زما کور ته بوځه او يو حيوان حلال کړه او تيار يې کړه چې دوی به غرمه زما سره ډوډۍ خوري.» ١٧ لکه څنگه چې يوسف امر کړی و، هغه سړي هماغه شان وکړل او هغه خلک يې د يوسف کور ته راوستل.

١٨ کله چې هغوی د يوسف کور ته راوستل شول، نو ووپرېدل. دوی فکر کاوه: «مونږ د هغو پيسو په سبب چې په لومړي ځل زمونږ په بوجيو کې بېرته اېښودل شوي وې، دلته راوستل شوي يو. هغه غواړي چې مونږ بنديان کړي، مونږ خپل غلامان کړي او زمونږ څخه خره واخلي.» ١٩ نو هغوی د يوسف ناظر ته ورغلل او د کور په دروازه کې يې د هغه سره خبرې وکړې. ٢٠ هغوی وويل: «ای باداره! مونږ دلته يوځل مخکې د غلو دانو د اخیستلو دپاره راغلي وو، ٢١ خو کله چې په يو ځای کې د شپې تېرولو دپاره ودرېدلو، مونږ خپلې بوجي پرانیستلې او هر يو خپلې پيسې په هماغه خپله اندازه د خپلو بوجيو په خولو کې وموندلې. نو مونږ هغه بېرته د خپل ځان سره راوړې دي.» ٢٢ همدارنگه مونږ نورې پيسې هم د ځان

سره راوړې دي چې نوره غله واخلو. مونږ نه پوهېږو چې چا زمونږ په بوجيو کې هغه پيسې ايښې وې.» (۲۳) ناظر وويل: «اندېښنه مه کوئ او مه وپرېږئ. ستاسو او ستاسو د پلار خدای ستاسو په بوجيو کې تاسو ته خزانه ايښې ده. ستاسو پيسې ماته راوړسېدلې.» نو شمعون يې هغوی ته راوست. (۲۴) ناظر د يوسف ورونه د هغه کور ته دننه بوتل او هغوی ته يې اوبه ورکړې چې خپلې پښې ووينځي او د هغوی خړو ته يې واښه ورکړل. (۲۵) هغوی سوغاتونه تيار کړل چې يوسف به غرمې ته راشي، ځکه چې دوی ته ويل شوي وو چې ډوډۍ به هلته وخوري.

(۲۶) کله چې يوسف کور ته راغی، نو دوی هغه سوغاتونه چې کور ته يې راوړي وو، هغه ته وړاندې کړل او هغه ته يې د درناوي په خاطر خپل سرونه ټيټ کړل. (۲۷) هغه د دوی د روغتيا په هکله پوښتنه وکړه او بيا يې وويل: «ستاسو زور پلار چې تاسو د هغه په اړه ويلي وو، څنگه دی؟ ايا هغه تراوسه پورې ژوندی دی؟» (۲۸) هغوی وويل: «ستا غلام يعنې زمونږ پلار تراوسه پورې ژوندی دی او ښه دی.» دوی د هغه په وړاندې د درناوي په خاطر خپل سرونه

ټیټ کرل او پرمخې پر بوتل.

٢٩ کله چې یوسف خپل سکه ورور بنیامین ولیده، هغه پوښتنه وکړه: «ایا ستاسو کشر ورور چې تاسو ماته د هغه په اړه ویلي وو دا دی؟ ای زما زویه! خدای دې تاته برکت درکړي.» ٣٠ یوسف سمدلاسه لاړ، ځکه چې د خپل ورور په لیدلو باندې ډېر احساساتي شو او د ژړا ځای یې لټاوه. هغه خپلې شخصي کوټې ته ننوت او هلته یې وژړل. ٣١ وروسته له هغې چې خپل مخ یې ووینځه، دباندې راووت. خپل ځان یې کنترول کړ او ویې ویل: «ډوډی راوړئ.» ٣٢ یوسف ته یې په یو دسترخوان باندې ډوډی ورکړه او د هغه ورونو ته یې په بل دسترخوان باندې. مصریانو ته یې چې هلته یې ډوډی خوړله بېله کېښودله، ځکه چې هغوی به د عبرانیانو سره ډوډی نه خوړله. مصریانو د عبرانیانو سره ډوډی خوړل حرام ګڼل. ٣٣ د هغه ورونه د هغوی د عمر له مخې د مشر څخه تر کشره پورې د یوسف په مخکې کېښول شول او هغوی په حیرانتیا سره یو بل ته کتل. ٣٤ هغوی ته د یوسف د دسترخوان څخه ډوډی ورکړای شوه او د بنیامین برخه د نورو ټولو څخه پنځه چنده زیاته وه. نو هغوی د

يوسف سره وخورل او ويې څښل او خوشحالي يې وکړه ترڅو چې نشه شول.

د يوسف د سپينو زرو جام

① يوسف د خپل کور ناظر ته امر وکړ: «د دې خلکو بوجی د غلو دانو څخه دومره ډکې کړه چې څومره دوی وړلی شي او د هر کس پیسې د هغه د بوجی په خوله کې کېږده. ② زما د سپينو زرو جام د کشر ورور د بوجی په خوله کې د هغه د غلو دانو د پیسو سره کېږده.» نو څنگه چې يوسف هغه ته ویلي وو، همداسې يې وکړل. ③ سهار وختي د يوسف ورونه د خپلو خرو سره په خپله لاره رخصت کړای شول. ④ هغوی لا د ښار څخه دومره لېرې نه وو تللي چې يوسف د خپل کور ناظر ته وویل: «پاشه او هغو خلکو پسې ورشه او کله چې هغوی ته ورسېدلې ورته ووايه چې تاسو ولې د نېکۍ په بدل کې بدې وکړه؟ ⑤ تاسو ولې زما د بادار د سپينو زرو جام چې هغه په کې څښل کوي او فال ورباندې گوري، غلا کړ؟ تاسو ډېر بد کار وکړ.»

٦ کله چې ناظر هغوی ته ورورسېده، نو دا خبرې يې هغوی ته تکرار کړې. ٧ خو هغوی ورته ځواب ورکړ: «ای زمونږ باداره، ولې داسې خبرې کوي؟ مونږ قسم خورو چې مونږ داسې کار نه دی کړی. ٨ گوره! هغه پیسې چې مونږ د خپلو بوجیو په خولو کې پیدا کړې بېرته مو د کنعان د خاورې څخه تاسو ته راوړلې، نو څنگه به ستا د بادار د کور څخه سره زر یا سپین زر غلا کړو؟ ٩ که هغه په مونږ کې د کوم یو سره پیدا شي، هغه دې ووژل شي او مونږ دې ستا غلامان شو.»

١٠ بیا ناظر وویل: «ډېر بڼه، خو یوازې هغه چا سره چې جام پیدا شي هغه به زما غلام شي او تاسو نور به د ملامتیا څخه خلاص شی.» ١١ هغوی هر یو زر زر خپله بوجی بڼکته کړه او هغه یې پرانیستلې. ١٢ بیا ناظر شروع وکړه او د مشر څخه نیولې تر کشره پورې یې په غور سره ولټول او جام د بنیامین په بوجی کې وموندل شو. ١٣ په دې وخت کې هغوی له غمه خپل کالي وشکول، خپل خره یې بار کړل او بڼار ته راستانه شول.

١٤ کله چې یهودا او د هغه وروڼه د یوسف کور ته راغلل، هغه لا

هلهته و او هغوی د یوسف په مخکې پرمخې پرېوتل. ١٥ یوسف هغوی ته وویل: «تاسو څه وکړل؟ ایا تاسو نه پوهېدلئ چې زما په شان سړی کولای شي چې د فال په وسیله شیان راپیدا کړي؟» ١٦ یهودا ځواب ورکړ: «ای باداره، تاسو ته څه ووايو؟ مونږ څه ویلی شو؟ خپله بې‌گناهي څرنګه ثابته کړو؟ خدای زموږ گناه بنکاره کړه. اوس به مونږ ټول او هغه چې جام ورسره پیدا شوی دی، ستاسو غلامان شو.» ١٧ خو یوسف وویل: «نه! زه به هېڅکله داسې ونه کړم! یوازې هغه څوک به زما غلام شي چې جام ورسره موندل شوی دی او تاسو نور په خیر سره بېرته خپل پلار ته لاړ شئ.»

یهودا د بنیامین دپاره زاري کوي

١٨ بیا یهودا یوسف ته ورغی او ویې ویل: «ای باداره، زه پوهېږم چې تاسو د فرعون په شان قدرت لرئ، نو په ما باندې په قهر نه شئ او د مهربانۍ له مخې اجازه راکړئ چې تاسو سره سپینې خبرې وکړم.» ١٩ زما باداره، تاسو زموږ څخه پوښتنه وکړه چې ستاسو پلار یا بل ورور شته؟ ٢٠ مونږ ځواب درکړ چې زموږ پلار زور دی او

کشر ورور هم لرو چې هغه ته په سپين ږير توب کې پيدا شوی دی. د هلك ورور مړ شوی دی او هغه د خپلې مور د اولادونو څخه يوازې زوی دی چې ژوندی دی او پلار يې ورسره زياته مينه کوي. (۲۱) باداره، تاسو مونږ ته وويل چې هغه دلته راولی چې په خپله يې ووينم. (۲۲) مونږ تاسو ته وويل چې هغه هلك د خپل پلار څخه نه شي بېلېدلی او که چېرې بېل شي، نو پلار به يې مړ شي. (۲۳) خو تاسو مونږ ته وويل چې تر هغې پورې چې ستاسو کشر ورور تاسو سره رانه شي، نو زما مخ به بيا ونه وينی.

(۲۴) نو کله چې مونږ خپل پلار ته ورغلو، ستاسو خبرې مو ورته بيان کړې. (۲۵) نو زمونږ پلار وويل: «بېرته لاړ شئ او لږې نورې غلې دانې واخلي.» (۲۶) خو مونږ ځواب ورکړ: «مونږ نه شو تللی. خو که زمونږ کشر ورور زمونږ سره وي، نو لاړ به شو. که زمونږ کشر ورور راسره نه وي، نو د هغه سړي مخ نه شو ليدلی.» (۲۷) زمونږ پلار مونږ ته وويل: «تاسو پوهېږئ چې ماته زما د بنځې راحيل څخه يوازې دوه زامن پيدا شوي دي. (۲۸) د هغوی څخه يو يې ورک شوی دی. هغه به خامخا د کوم دارونکي ځناور له خوا ټوټې ټوټې شوی

وي او له هغه وخت راهيسې مې نه دی ليدلی. (۲۹) نو که تاسو دا هم
زما څخه بوځئ او په هغه باندې څه وشي، نو څرنګه چې زه
سپين بيزی يم د هغه غم له امله به چې تاسو مې ورباندې اخته کوئ
مړ شم.

(۳۰) نو اوس که چېرې زه بېرته خپل پلار ته ورشم او هلک
زمونږ سره نه وي، نو که زما پلار چې ژوند يې د هلک د ژوند سره
تړلی دی (۳۱) وګوري چې هلک نشته هغه به مړ شي. هغه دومره زوړ
دی چې هغه غم چې مونږ يې په هغه باندې راولو، هغه به ووژني.
(۳۲) ما خپل پلار ته د دې هلک د ساتنې ضمانت ورکړی دی او
ويلي مې دي: «که هغه مې بېرته تاته رانه ووست، نو زه به ټول عمر
تاته ملامت يم.» (۳۳) نو اوس ای باداره، زه به د هلک په ځای
ستاسو د غلام په توګه دلته پاتې شم. هغه پرېږدئ چې د خپلو
ورونو سره بېرته لاړ شي. (۳۴) که هلک زما سره نه وي، خپل پلار ته
به څنګه بېرته ورشم؟ زه دا نه شم زغملی چې هغه بدبختي چې زما
په پلار باندې به راشي، ووينم.»

يوسف خپل ځان خپلو ورونو ته ورپېژني

① يوسف نور د خپلو نوکرانو په مخکې ځان ټينګ نه کړای شو. هغه چيغې کړې: «ټول د کوټې څخه ووځئ!» نو کله چې يوسف خپل ځان خپلو ورونو ته وروپېژانده هلته بل څوک نه ؤ. ② هغه په داسې لوړ اواز سره وژړل چې مصريانو دا ژړا واورېدله او د فرعون درباريانو هم دا خبره واورېدله. ③ يوسف خپلو ورونو ته وويل: «زه يوسف يم! ايا زما پلار لا تراوسه پورې ژوندی دی؟» خو کله چې د هغه ورونو دا خبره واورېدله، ډېر سخت ووېرېدل. ورونو يې نه شو کولای چې هغه ته ځواب ورکړي. ④ بيا يوسف خپلو ورونو ته وويل: «ماته رانژدې شی.» کله چې هغوی ورنژدې شول، هغه وويل: «زه ستاسو ورور يوسف يم، هغه يوسف چې تاسو د نورو په لاس په مصر کې خرڅ کړی ؤ. ⑤ اوس مه پرېشانه کېږئ او خپل ځانونه په دې باندې مه ملامتوئ چې زه تاسو دلته خرڅ کړم، ځکه چې خدای زه ستاسو څخه مخکې د خلکو د ژوند د ژغورلو دپاره دلته رالېږلی يم. ⑥ ځکه چې دوه کاله کېږي چې په دې هېواد کې قحطي ده او د راتلونکو پنځو کالو دپاره به دلته کرل او رېبل نه وي.

٧) خو خدای زه ستاسو څخه مخکې راولېرلم چې تاسو په یوه عجیبه طریقه وژغوري چې تاسې او ستاسو اولاده ژوندي پاتې شي. ٨) نو په رښتیا سره تاسو زه دلته نه یم رالېرلی، بلکې خدای رالېرلی یم. هغه زه د فرعون ډېر لوړرتبه درباري وټاکلم او زه د ټول هېواد دوهم واکمن یم.

٩) اوس زر شی، زما پلار ته بېرته ورشی او هغه ته ووايي چې ستا زوی یوسف داسې وایي چې خدای زه د مصر دوهم مشر کړی یم. بې له کومه ځنډه ماته راشی. ١٠) تاسو به د جوشن په سیمه کې اوسېږئ، ترڅو تاسو، ستاسو اولادونه، ستاسو لمسیان، ستاسو رمې او پادې او خپلو ټولو شیانو سره چې درسره دي زما سره نژدې اوسئ. ١١) زه به هلته په تاسو پام کوم، ځکه چې د قحطۍ پنځه کاله لا پاتې دي. که تاسو رانه شی نو تاسو، ستاسو کورنۍ او ستاسو حیوانات به له لوږې څخه مړه شي. ١٢) تاسو په خپله او همدارنگه زما ورور بنیامین ویني چې په رښتیا سره دا زه یم چې تاسو سره خبرې کوم. ١٣) نو زما پلار په مصر کې زما د عزت او هغه څه څخه چې تاسو ولیدل، خبر کړی او زر هغه دلته راولی. « ١٤) بیا هغه خپل

لاسونه د خپل ورور بنيامين څخه راتاو کړل او ويې ژړل او بنيامين هغه په غېږ کې ونيوه او ويې ژړل. (۱۵) هغه خپل ټول ورونه بڼکل کړل او ورته ويې ژړل. له هغې نه وروسته ورونو يې ورسره خبرې وکړې.

(۱۶) کله چې د فرعون ماڼۍ ته د يوسف د ورونو د راتللو خبر ورسېده، نو فرعون او د هغه ټول درباريان خوشحاله شول. (۱۷) فرعون يوسف ته وويل: «خپلو ورونو ته ووايه چې داسې وکړئ، خپل حيوانات بار کړئ او د کنعان خاورې ته ستانه شئ. (۱۸) خپل پلار او خپلې کورنۍ ماته راولئ. هغوی ته به د مصر تر ټولو بڼه ځمکه ورکړم او هغوی به د خپل ژوندانه د اړتيا څخه زيات ولري. (۱۹) تاته زما امر دی چې هغوی ته ووايه: داسې وکړئ چې د مصر څخه د خپلو اولادونو او خپلو بڼځو دپاره گادۍ گانې بوځئ او خپل پلار د ځان سره راواخلئ او راشئ. (۲۰) د هغو شيانو په اړه چې تاسو يې د ځان سره نه شئ راوړلي هېڅ اندېښنه مه کوئ، ځکه چې د مصر تر ټولو بڼه ځمکه به ستاسو وي.»

(۲۱) نو د يعقوب زامنو همداسې وکړل او لکه څنگه چې فرعون

امر کړی ؤ، یوسف هغوی ته ګاډی ګانې ورکړې او هغوی ته یې د سفر خواړه هم ورکړل. (۲۲) هغوی هر یو ته یې یوه یوه جوړه کالي ورکړل، خو بنیامین ته یې درې سوه د سپینو زرو سکې او پنځه جوړه کالي ورکړل. (۲۳) او خپل پلار ته یې د مصر تر ټولو ښو شیانو څخه د خرو لس باره او په ډوډۍ، غلو دانو او نورو خوړو باندې بار لس خړې د هغه د سفر دپاره ولېږلې. (۲۴) بیا هغه خپل وروڼه رخصت کړل او څنګه چې روان شول، نو هغوی ته یې وویل: «په لاره کې شخړه مه کوئ.»

(۲۵) نو دوی د مصر څخه ووتل او په کنعان کې خپل پلار یعقوب ته راغلل. (۲۶) هغه یې خبر کړ: «یوسف تراوسه پورې ژوندی دی او د مصر دوهم واکمن دی.» یعقوب هک حیران شو او د هغوی په خبره یې باور ونه کړ. (۲۷) خو کله چې هغوی د یوسف ټولې خبرې یعقوب ته بیان کړې او هغه ګاډی ګانې یې چې یوسف د هغه د راوستلو دپاره رالېږلې وې ولیدلې، نو د هغوی په پلار یعقوب کې بېرته ساه راپیدا شوه. (۲۸) یعقوب وویل: «زه اوس کولی شم باور وکړم چې زما زوی یوسف تراوسه پورې ژوندی دی. زه به لاړ شم

او د خپل مرگ څخه مخکې به هغه ووينم.»

يعقوب د خپلې کورنۍ سره مصر ته ځي

① يعقوب چې هرڅه درلودل هغه يې واخيستل او بيرشبع ته لاړ او هلته يې د خپل پلار اسحاق خدای ته قربانۍ وړاندې کړې. ② خدای د يعقوب سره د شپې په روياکې خبرې وکړې او ورته ويې ويل: «ای يعقوبه، ای يعقوبه!» هغه ځواب ورکړ: «زه حاضر يم.» ③ هغه وويل: «زه خدای يم، ستا د پلار خدای. مصر ته د تللو څخه مه وپرېره، ځکه چې هلته به ستا څخه يو لوی قوم جوړ کړم. ④ زه به ستا سره مصر ته لاړ شم او په يقين سره به ستا اولاده بېرته دې وطن ته راولم. کله چې ته مړ شوي، نو يوسف به دې بنځ کړي.»

⑤ نو يعقوب د بيرشبع څخه روان شو. د هغه زامنو خپل پلار يعقوب، خپل اولادونه او خپلې بنځې واخيستلې او په هغو گاډيو کې يې سپرې کړلې چې فرعون د هغوی د راوستلو دپاره لېږلې وې. ⑥ همدارنگه هغوی خپل حيوانات او شتمني چې په کنعان کې يې

ګټلي وو، واخيستل او يعقوب او د هغه ټوله اولاده مصر ته لاړل. (٧)
نو هغه د حان سره خپل زامن، لمسيان، خپلي لورګانې، لمسيانې او
خپله ټوله اولاده مصر ته بوتلل.

(٨) د يعقوب د کورنۍ غړي چې د هغه سره مصر ته راغلل دا
دي: د يعقوب مشر زوی روبين. (٩) د روبين زامن: حنوک، فلو،
حزرون او کرمي. (١٠) شمعون او د هغه زامن: يموييل، يامين، اوحد،
ياکين، صوحر او شاوول د کنعاني بنځې زوی. (١١) لاوي او د هغه
زامن: جرشون، قهات او مراري. (١٢) يهودا او د هغه زامن: عير، اونان،
شيله، فارص او زارح. (خو عير او اونان په کنعان کې مړه شوي وو.)
د فارص زامن حصرون او حامول وو. (١٣) يساکار او د هغه زامن:
تولاع، فوه، يوب او شمرون. (١٤) زبولون او د هغه زامن: سارد، ايلون
او ياحليل. (١٥) دا د ليه زامن وو چې په بين النهرين کې يې يعقوب
ته وزېږول چې په هغو کې د هغې لور دينه هم شامله وه. د ليه د
اولادې ټول شمېر دري دېرش تنه وو.

(١٦) جاد او د هغه زامن: صفيون، حجي، شوني، اصبون، عيري،
ارودي او ارييلي. (١٧) اشير او د هغه زامن: يمنه، يشوه، يشوي، بريعه

او د هغوی خور سارح وه. او د بریعه زامن حابر او ملکيیل وو. (۱۸)
دغه شپاړس تنه د یعقوب اولاده وه چې د زلفې څخه پیدا شوي وو
او زلفه هغه وینځه وه چې لابان خپلې لور لیه ته ورکړې وه.

(۱۹) د یعقوب د بنځې راحیل زامن: یوسف او بنیامین. (۲۰) په مصر
کې د اون د کاهن لور اسنات یوسف ته منسي او افرایم وزپرول. (۲۱)
بنیامین او د هغه زامن: بالع، باکر، اشبیل، جیرا، نعمان، ایحي، رش،
مفیم، حفیم او آرد. (۲۲) دغه څوارلس تنه د یعقوب اولاده وه چې د
راحیل څخه پیدا شوي وو.

(۲۳) دان او د هغه زوی حوشیم. (۲۴) نفتالي او د هغه زامن:
یحصیل، جوني، یصر او شلیم. (۲۵) دغه اووه تنه د یعقوب اولاده وه
چې د بلهې څخه پیدا شوي وو او بلهه هغه وینځه وه چې لابان
خپلې لور راحیل ته ورکړې وه.

(۲۶) د هغو کسانو شمېر چې په خپله د یعقوب د نسل څخه وو او
د هغه سره مصر ته تللي وو، ټول شپږ شپېته تنه وو چې په هغو کې د
یعقوب د زامنو بنځې شاملې نه وې. (۲۷) د یوسف زامن چې په مصر

کې پیدا شول دوه تنه وو. نو د یعقوب د کورنۍ غړي چې مصر ته تللي وو ټول اويا تنه وو.

يعقوب او د هغه کورنۍ په مصر کې

٢٨ يعقوب يهودا د ځان څخه مخکې يوسف ته ولېږه چې د جوشن لاره ورته وروښايي. کله چې هغوی د جوشن سيمې ته ورسېدل، ٢٩ يوسف خپله جنگي گاډۍ تياره کړه او جوشن ته د خپل پلار د ليدلو دپاره روان شو او څنگه چې يې هغه وليده، په غېږ کې يې ونيوه او ډېر يې وژړل. ٣٠ يعقوب يوسف ته وويل: «اوس زه مرگ ته تيار يم، ځکه چې ته مې وليدلې او پوه شوم چې تراوسه پورې ژوندی يې.»

٣١ نو بيا يوسف خپلو ورونو او د خپل پلار کورنۍ ته وويل: «زه ځم او د فرعون سره خبرې کوم او ورته به ووايم چې زما ورونه او زما د پلار ټوله کورنۍ چې په کنعان کې اوسېدل، ماته راغلي دي. ٣٢ دا خلک شيانه دي او حيوانات ساتي او خپلې رمې، پادې او

هرڅه چې يې درلودل د ځان سره يې راوړي دي. (۳۳) کله چې فرعون تاسو راوغواړي او پوښتنه درڅخه وکړي چې تاسو څه کسب کوئ، (۳۴) نو تاسو بايد ځواب ورکړئ چې مونږ د هلکتوب څخه د خپلو نیکونو په شان تراوسه پورې حيوانات ساتو. نو بيا به تاسو ته اجازه درکړي چې د جوشن په سيمه کې واوسېږئ.» يوسف دا خبره په دې خاطر وکړه چې مصريان د شپڼو څخه کرکه کوي.

(۱) نو يوسف لاړ او فرعون ته يې وويل: «زما پلار او زما وروڼه د خپلو رمو، يادو او خپلو ټولو شيانو سره چې درلودل يې د کنعان څخه راغلي دي او اوس د جوشن په سيمه کې دي.» (۲) هغه د خپلو وروڼو څخه پنځه تنه غوره کړل او فرعون ته يې وروپېژندل. (۳) فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: «تاسو څه کار کوئ؟» هغوی ځواب ورکړ: «مونږ د خپلو نیکونو په شان شپانه يو. (۴) مونږ راغلي يو چې د يو څه مودې دپاره په دې وطن کې واوسېږو، ځکه چې د کنعان په خاوره کې ډېره سخته قحطي ده او هلته زمونږ د رمو دپاره څرخای نشته. نو اوس مونږ ته اجازه راکړئ چې د جوشن په سيمه کې واوسېږو.» (۵) فرعون يوسف ته وويل: «اوس چې ستا پلار او

ورونه تاته راغلي دي، ⑥ د مصر حُمكه ستا په واک کې ده. پر پرده چې هغوی د جوشن په سیمه کې چې د دې هېواد تر ټولو بڼه حُمكه ده، واوسېږي. همدارنگه زه غواړم چې ستاسو ډېر بڼه شپانه دې زما پسونه او وزې وساتي.»

⑦ بیا یوسف خپل پلار یعقوب راوست او فرعون ته یې وروپېژانده. یعقوب فرعون ته برکت ورکړ. ⑧ فرعون د یعقوب څخه پوښتنه وکړه: «ستا عمر څومره دی؟»

⑨ یعقوب ځواب ورکړ: «زما د عمر یوسلو دېرش کاله شوي دي او د یو ځای څخه مې بل ځای ته کډه کړې ده. زما پلرونو او نیکونو هم د یو ځای څخه بل ځای ته کډه کړې ده. خو هغوی اوږد عمر درلود او د هغوی ژوند زما د ژوند په شان سخت نه ؤ.» ⑩ یعقوب یوځل بیا فرعون ته برکت ورکړ او د هغه د حضور څخه لاړ. ⑪ نو یوسف د فرعون د امر سره سم خپل پلار او ورونو ته په مصر کې ډېر بڼه ځای چې د رعسیس ښار ته نژدې ؤ، ورکړ. ⑫ یوسف خپل پلار، خپلو ورونو او د خپل پلار ټولې کورنۍ ته د هغوی د اولادونو د شمېر سره سم خواږه برابرول.

قحطي

١٣ قحطي دومره سخته شوه چې په ټوله سيمه کې ډوډۍ نه وه او د کنعان او مصر خلک د لوږې له لاسه کمزوري شول. ١٤ د مصر او کنعان د خلکو سره چې څومره پيسې وې هغه ټولې يې د غلو د اخیستلو په بدل کې يوسف ته ورکړې او يوسف هغه پيسې واخیستلې او د فرعون په خزانه کې يې کېښودلې. ١٥ کله چې د مصر او د کنعان د خلکو پيسې خلاصې شوې، نو ټول مصريان يوسف ته راغلل او ويې ويل: «زمونږ ټولې پيسې خلاصې شوې، مونږ ته غلې دانې راکړئ. دې ته مو مه پرېږدئ چې تاسو راته گورئ او مونږ مړه کېږو.»

١٦ يوسف ځواب ورکړ: «که چېرې ستاسو پيسې خلاصې شوې وي، نو خپل حيوانات راولئ. زه به ستاسو د حيواناتو په بدل کې په تاسو باندې غلې دانې خرڅې کړم.» ١٧ نو هغوی يوسف ته خپل حيوانات راوستل او يوسف د هغوی د اسونو، پسونو، وزو، غويانو او خرو په بدل کې ورته غله ورکړه او په هغه کال يې هغوی ته د دوی

د ټولو حیواناتو په بدل کې غله ورسوله.

①۸ کله چې هغه کال تېر شو، د قحطۍ په بل کال هغوی یوسف ته راغلل او ویې ویل: «باداره، ستاسو څخه دا حقیقت نه شو پټولی چې زمونږ ټولې پیسې خلاصې شوې دي او زمونږ حیوانات هم ستاسو شول. زمونږ سره د خپل ځان او ځمکې څخه پرته نور څه نه دي پاتې چې تاسو ته یې درکړو. ①۹ مونږ دې ته مه پرېږدئ چې مړه شو! مه پرېږدئ چې زمونږ ځمکه شپږه شي. مونږ او زمونږ ځمکه د غلو دانو په بدل کې واخلي. مونږ به د فرعون غلامان شو او هغه به زمونږ د ځمکې خاوند شي. مونږ ته غله راکړئ چې ژوندي پاتې شو او تخم راکړئ چې خپلې ځمکې وکړو.»

②۰ نو یوسف د مصر ټوله ځمکه فرعون ته واخیستله. مصریانو هر یو خپله ځمکه خرڅه کړه، ځکه چې سخته قحطي شوه او ټوله ځمکه د فرعون شوه. ②۱ یوسف د مصر د یو سر څخه تر بل سر پورې خلک غلامان کړل. ②۲ یوازې ځمکه چې یوسف په بیه نه وه اخیستې، هغه د کاهنانو ځمکه وه، ځکه چې کاهنانو ته به د فرعون له خوا یو څه ورکول کېدل چې خپل ژوند ورباندې وکړي.

په دې سبب هغوی خپله ځمکه خرڅه نه کړه. (۲۳) یوسف خلکو ته وویل: «اوس چې ما ستاسو ځمکې او تاسو د فرعون دپاره اخیستي یی، دا دی تخم ستاسو دپاره چې په خپلو ځمکو کې یې وکړی. (۲۴) خو کله چې د حاصل وخت راشي، نو تاسو به د هغې څخه پنځمه برخه فرعون ته ورکړئ او پاتې څلور برخې د ځمکو د تخم او خپل ځان، خپلو کورنیو او خپلو ماشومانو ته د خوراک دپاره وساتئ.»

(۲۵) هغوی وویل: «باداره، تاسو زموږ سره نېکي وکړه او زموږ ژوند مو وژغوره. نو موږ به د فرعون غلامان یو.» (۲۶) نو یوسف د مصر په خاوره کې دا قانون وټاکه چې د محصولاتو پنځمه برخه به د فرعون وي. دغه قانون تر نن ورځې پورې په خپل قوت پاتې دی. یوازې د کاهنانو ځمکه د فرعون جايداد نه شو.

د یعقوب اڅرنی غوښتنه

(۲۷) نو اسرایلیان په مصر کې د جوشن په سیمه کې اوسېدل. په هغه ځای کې دوی شتمني لاسته راوړله او د ډېرو اولادونو خاوندان شول. (۲۸) یعقوب په مصر کې اوولس کاله ژوند وکړ او په یوسلو اووه

خلو پښت کلي کې مړ شو. (۲۹) کله چې د يعقوب د مرگ وخت راتړدې شو، هغه خپل زوی يوسف راوغوښت او هغه ته يې وويل: «که چېرې زه درباندي په رښتيا گران يم، نو خپل لاس دې زما د ورون لاندې کېږده او زما سره قسم وخوره چې ما به په مصر کې نه ښخوې. (۳۰) زه غواړم په هغه ځای کې ښخ کړای شم چې زما نيکونه په کې ښخ دي. ما د مصر څخه يوسه او په کوم ځای کې چې هغوی ښخ شوي دي هلته مې ښخ کړه.» يوسف ځواب ورکړ: «څنگه چې ته وايې همداسې به وکړم.»

(۳۱) يعقوب وويل: «ماته قسم وخوره چې ته به دا کار کوې.» يوسف قسم وخوړ او يعقوب په خپل کټ باندي سر ټيټ کړ او شکر يې ادا کړ.

يعقوب افرایم او منسي ته برکت ورکوي

(۱) څه موده وروسته يوسف ته خبر ورسېده چې پلار يې ناروغ دی. نو هغه خپل دواړه زامن منسي او افرایم د ځان سره واخيستل

او د خپل پلار لیدلو ته ورغی. ② کله چې یعقوب خبر شو چې د هغه زوی یوسف د هغه د لیدلو دپاره راغلی دی، نو هغه د خپل ټول قوت څخه کار واخیست، ترڅو په خپل کټ باندي کښېناست. ③ یعقوب یوسف ته وویل: «مطلق قادر خدای ماته د کنعان په وطن کې په لوز کې رابنکاره شو او برکت یې راته راوړ. ④ ماته یې وویل: «تاته به زیات اولادونه درکړم. ستا د نسل څخه به زیات قومونه جوړ کړم او دغه ځمکه به ستا څخه وروسته ستا اولادي ته د هغوی د تلپاتې ملکیت په توګه ورکړم.»

⑤ نو اوس ستا دوه زامن چې زما د راتللو څخه مخکې په مصر کې زېږېدلي وو، هغوی زما دي. افرایم او منسی د روبین او شمعون په شان زما زامن دي. ⑥ له دوی څخه وروسته چې ستا کوم اولادونه پیدا کېږي هغه به ستا وي او د هغوی میراث به د افرایم او منسی څخه وي. ⑦ کله چې زه د بین النهرین څخه راتللم، نو په خواشینۍ سره راحیل د کنعان په خاوره کې افراتي ته نژدې په لاره کې مړه شوه. نو هغه مې د افراتي د لارې ترڅنګه ښخه کړه.» (هغه ځای اوس د بیت لحم په نوم یادېږي.)

⑧ کله چې یعقوب د یوسف زامن ولیدل، هغه پوښتنه وکړه: «دا څوک دي؟» ⑨ یوسف خپل پلار ته وویل: «دا زما زامن دي چې خدای ماته دلته په مصر کې راکړي دي.» بیا یعقوب وویل: «هغوی ماته راوله چې زه ورته برکت ورکړم.» ⑩ د یعقوب سترګې د زوروالي له امله دومره کمزورې شوې وې چې څه شی ورته سم نه ښکاره کېده. نو یوسف خپل زامن هغه ته ورنژدې کړل او د هغه پلار هغوی ښکل کړل او په خپل غېږ کې یې ونيول. ⑪ یعقوب یوسف ته وویل: «ما هېڅکله دا هیله نه درلودله چې ستا مخ به بیا ووينم او اوس خدای زه دې ته پرېښودم چې ستا اولادونه هم ووينم.» ⑫ بیا یوسف هغوی د خپل پلار د زنگونو څخه لېرې کړل او د درناوي په خاطر یې هغه ته خپل سر ټیټ کړ.

⑬ یوسف افرایم د یعقوب چپ لاس ته او منسي یې د هغه ښي لاس ته نژدې راوستل. ⑭ خو یعقوب خپل ښي لاس اوږد کړ او هغه یې د افرایم په سر باندې کېښود، که څه هم هغه کشر ؤ او خپل چپ لاس یې د منسي په سر باندې چې مشر ؤ، کېښود. ⑮ بیا هغه یوسف ته برکت ورکړ او ویې ویل: «هغه خدای چې زما پلرونو

ابراهيم او اسحاق يې خدمت كړې دى، هغه دې دغو هلكانو ته
بركت وركړي! هغه خداى چې تر دې ورځې پورې يې زما
لارښوونه كړې، هغوى ته دې بركت وركړي! (۱۶) هغه فرښته دې
هغوى ته بركت وركړي چې زه يې د ټولو بديو څخه ژغورلى يم!
زما او زما د نيكونو ابراهيم او اسحاق نومونه دې د دوى په وسيله
ژوندي وساتل شي او هغوى دې ډېره اولاده ولري.»

(۱۷) كله چې يوسف وليدل چې پلار يې خپل بني لاس د افرام
په سر باندې كېښود هغه خفه شو. نو د خپل پلار لاس يې ونيوه چې
د افرام له سر څخه يې د منسي سرته راواړوي. (۱۸) يوسف هغه ته
وويل: «نه پلاره، دغه مشر دى. خپل بني لاس دې د هغه په سر
باندې كېږده.» (۱۹) د هغه پلار انكار وكړ او ويې ويل: «اى زويه، زه
پوهېږم! زه پوهېږم چې د منسي څخه به هم يو لوى قوم جوړ شي.
خو د هغه كشر ورور به د هغه څخه لوى سړى شي، ځكه چې د
هغه د اولادې څخه به لوى قومونه پيدا شي.»

(۲۰) په هغه ورځ يعقوب هغوى ته بركت وركړ او ويې ويل: «د
اسراييلو قوم به يو بل ته ستاسو په نوم بركت غواړي او داسې به

وايي چې خدای دې تا د افرایم او منسي په شان کړي.» په دې ډول یعقوب افرایم ته په منسي باندې د لومړي توب حق ورکړ.

۲۱) بیا یعقوب یوسف ته وویل: «گوره، زه مرگ ته نژدې یم، خو خدای به تاسو سره مل وي او تاسو به بېرته د خپلو نیکونو وطن ته بوځي. ۲۲) د شکیم هغه حاصلخیزه سیمه چې ما د اموریانو څخه د خپلې تورې او لیندې په زور نیولې ده، ستا ورونو ته نه، بلکې تاته درکوم.»

د یعقوب اخرنی خبرې

۱) یعقوب خپل زامن راوغوښتل او ورته ویې ویل: «راتپول شی، ترڅو تاسو له هغه څه څخه خبر کړم چې په راتلونکې کې به په تاسو باندې پېښ شي.»

۲) د یعقوب زامنو سره راتپول شی واورئ

غور مو ونیسئ خپل پلار اسرائیل ته

۳ ای روینه! زما مشر زویه

زما قوت یې ته زما د نارینتوب یې لومړنی نښه

یې په عزت کې بهتر او په قدرت کې بهتر

۴ یې بې کنټروله د سېلاب په شان

نور به د ټولو نه بهتر نه یې

په دې خاطر چې زما وینځې سره خملاستلې

او تا کر ناپاکه د خپل پلار کټ

۵ دې شمعون او لاوي دواړه سره ورونه

خپلو وسلو نه هغوی کار اخلي چې ظلم وکړي

۶ شریک به نه شمه د دوی پټو خبرو کې

نه به د دوی په مجلسونو کې زه برخه واخلم

په دې خاطر چې په خپل قهر کې یې خلک ووژل

او په ملنډو یې غویان ګوډ کړل

⑦ لعنت دې وي د دوی په قهر باندې

حکۀ چې ډېر سخت ؤ

او په غضب د هغوی چې ډېر ؤ بې رحمه

د دوی نسل به په ټولو اسراییلو کې زه خپور کړم

او زه به یې خپاره کړم د خپل قوم په منځ کې

⑧ ستا ستاینه به کوي ستا ورونه ای یهودا

خپل دښمنان به له ورمپړه نیسي

خپل سرونه به کړي ټيټ تاته ستا ورونه

۹ ای يهودا! ته د زمري بچی يې

چې خپل بنکار ووژني او شي راستون

خپل غار ته هغه

د زمري په شان ټيټيري او خملي

هېڅوک نه شي کړای جرات هغه نارام کړي

۱۰ يهودا سره به وي شاهي امسا

تل به يې حکومت کړي اولاده

ټول قومونه به راوړي هغه ته باج

د ده په مخکې ټيټوي به هغوی د اطاعت سرونه

①۱ د انگور تاک پورې تړي به خپل خر

په ډېر بڼه شاخ پورې به کوتی تړي

هغه کالي خپل په شرابو وينځي

هغو شرابو کې چپنه وينځي چې دي د وینو په شان

①۲ له شرابو څخه سرې دي د ده سترگې

له شیدو څخه دي سپین د ده غاښونه

①۳ زبولون به د درياب په غاړه اوسي

وي به بندر د کشتی گانو

تر صیدونه به یې سیمه ورسیري

①۴ یساکار دی په مثال د قوي خر

چې پرېوځي دى د دوه خورجينو منځ کې

①۵ دى چې وگوري چې ځاى د اوسېدو يې بڼه دى

او ده خوشحالوونکې هغه خاوره

دى به بار ته خپله ملا کاندې راټيټه

د غلام په شان به کار ته شي مجبوره

①۶ دان به کاندې په خپل قوم حکومت

وي به د اسراييلو د نورو قبيلو په شان هغوى

①۷ دان به وي د سرک د غاړې مار

دى به په لاره کې وي منگرى مار

هغه به پوندي د اسونو چيچي

ترڅو ولويږي سپور کس يې له شا

١٨ ستا د خلاصون په انتظار

يمه زه ای خښتنه

١٩ په جاد به وشي يرغل د يرغلگرو له خوا

دی به له شا نه په هغوی باندي يرغل وکړي

٢٠ د اشیر ځمکه به وي بڼه حاصلخېزه

بڼه خوندور شاهي خواړه به يې تيار کړي

له حاصله څخه

٢١ نفتالي هغه هوسی ده چې وهي ازادي مندي

زېروي بڼکلي بچي

٢٢ دى يوسف يو حاصلخېزه تاك

يو مېوه داره ونه چې وي چيني په غاړه

چې يې خانگې وي ختلې په دېوال باندي

٢٣ كوي ده باندي سخته حمله خپل دښمنان

د خپلو غشو او ليندو سره په ده پسې شول

٢٤ خو لينده د هغه پاتي شوه ثابته

او شوې قوي د هغه متې

د يعقوب د قادر خداى په قدرت

په وسيله د هغه شپونكي

چې ساتندوى دى د اسراييلو

۲۵ دا دی خدای د ستا د پلار چې کړي کومک درسره

مطلق قادر خدای دی چې برکت درکوي

برکتونه د باران درکوي پاس له اسمانه څخه

او د چينو له اوبو چې دي د ځمکې لاندې

برکتونه به د ډېرو اولادونو او پادو درکړي

۲۶ ستا پلار چې کوم برکتونه دي موندلي

خپلو نیکونو څخه

هغه ډېر لوی دي او لوی دي له هغو

کوم چې راځي له ابدې غرونو

برکتونه دي دا ټول وي د یوسف په سر

د هغه چا په تندي چې شاهزاده دی

د خپلو ورونو منع کې

بنیامین دی په مثال د دارونکي لپوه (۲۷)

په سهار کې دی خوري بنکار خپل

په ماښام کې هغه وېشي غنیمت خپل»

دا ټولې د اسراییلو دولس قبیلې دي او دا هغه څه وو چې د هغوی پلار دوی ته د برکت ورکولو په وخت کې وویل او هر یو ته یې هغه برکت ورکړ چې ورسره مناسب ؤ.

د یعقوب مړ کېدل

بیا یعقوب هغوی ته دغه وصیت وکړ: «زه به زر مړ شم او د خپلو نیکونو سره به یوځای شم. ما د خپلو نیکونو سره په هغې سمخې کې بنځ کړی چې د حیثي عفرون په پټي کې ده. (۳۰) دا هغه

سمخه ده چې د مکفیلې په پټې کې ممرې ته مخامخ د کنعان په خاوره کې پرته ده او ابراهیم هغه د پټې سره د عفرون خڅه د هدیرې دپاره اخیستې وه. (۳۱) دا هغه ځای دی چې ابراهیم او د هغه بنځه ساره او اسحاق او د هغه بنځه ربکا په کې بنځ شوي وو او هلته مې لیه هم بنځه کړه. (۳۲) هغه پټې او سمخه د حیتیانو خڅه اخیستل شوي وو.» (۳۳) کله چې یعقوب خپلو زامنو ته دا وصیت وکړ، هغه بېرته ځملاست او مړ شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو.

۱ یوسف په خپل پلار باندې ورپرېوت او په هغه باندې یې وژړل او بڼکل یې کړ. (۲) بیا یوسف خپلو هغو ډاکترانو ته چې د هغه خدمت یې کاوه حکم وکړ چې د هغه پلار یعقوب مړی مومیایي کړي. نو ډاکترانو هغه مومیایي کړ. (۳) په دې کار باندې پوره څلورېنځت ورځې ولگېدلې او د مصر خلک اویا ورځې په هغه باندې ویر وکړ.

۴ کله چې د هغه د ویر کولو ورځې تېرې شوې، نو یوسف د فرعون درباریانو ته وویل: «که په ما مهرباني کوئ، نو زما په خاطر

د فرعون سره خبرې وکړې او هغه ته ووايئ: ⑤ زما پلار ماته قسم راکړی دی چې: «زه مړ کېږم. ما د کنعان په خاوره کې په هغه قبر کې چې پخوا جوړ شوی ؤ، ښخ کړه.» اوس ماته اجازه راکړئ چې لاړ شم او پلار مې ښخ کړم. بیا به بېرته راشم.» ⑥ فرعون ځواب ورکړ: «لاړ شه او لکه څنګه چې پلار دې درته قسم درکړی دی، هغه ښخ کړه.»

⑦ نو یوسف روان شو چې خپل پلار ښخ کړي. د فرعون ټول درباریان، د دربار لوړرتبه مامورین او د مصر ټول مشران د یوسف سره لاړل. ⑧ د دوی سره د یوسف د کورنۍ ټول غړي، د هغه وروڼه او د هغه د پلار کورنۍ هم لاړل. یوازې د هغوی اولادونه، رمې او پادې په جوشن کې پاتې شول. ⑨ جنگي ګاډۍ ګانې او په اسونو باندې سپاره خلک هم د هغوی سره لاړل او دا یوه لویه قافله وه.

⑩ کله چې دوی د اطاد درمند ځای ته چې د اردن د سیند په لمرخاته کې دی ورسېدل، نو ډېر سخت او په لوړ اواز یې وژړل او یوسف په هغه ځای کې د خپل پلار دپاره اووه ورځې د مړینې

مراسم ونيول. ⑪ کله چې د هغه ځای اوسېدونکو کنعانيانو دا وليدل، نو هغوی وويل: «مصريان ډېر سخت وير او ماتم کوي.» نو ځکه هغه ځای چې د اردن د سيند په لمرخاته کې دی، د آبل مصرايم په نوم ياد کړای شو.

⑫ نو څنگه چې يعقوب وصيت کړی ؤ، زامنو يې هماغسې وکړل. ⑬ هغوی هغه د کنعان خاورې ته يووړ او ممري ته نژدې يې د مکفيله د پټي په سمخه کې چې ابراهيم هغه د پټي سره د حيتي عفرون څخه د هديرې دپاره اخيستې وه، بنځ کړ. ⑭ يوسف د خپل پلار د بنځولو څخه وروسته د خپلو ورونو او هغو ټولو خلکو سره چې د جنازې دپاره د هغه سره تللي وو، بېرته مصر ته راستون شو.

يوسف خپلو ورونو ته تسلي ورکوي

⑮ کله چې د يوسف ورونو وليدل چې د هغوی پلار مړ شو، نو هغوی وويل: «که چېرې يوسف زمونږ څخه لا تراوسه هم کرکه کوي او وغواړي چې د ټولو هغو بديو بدله چې مونږ ورسره کړي

دي زمونږ څخه واخلي، نو بيا به څه کوو؟» (۱۶) نو هغوی يوسف ته پيغام ورولېږه او ويې ويل: «زمونږ پلار د خپل مرگ څخه مخکې دغه حکم کړی دی: (۱۷) يوسف ته به داسې ووايي چې زه ستا څخه دا غوښتنه کوم چې د خپلو ورونو گناهونه او خطاگانې او هغه بد چلند چې ستا سره يې کړی دی، وبخښه. اوس زمونږ يعنې د خپل پلار د خدای د غلامانو گناهونه وبخښه.» کله چې يوسف د هغوی پيغام ترلاسه کړ، نو ويې ژړل.

(۱۸) بيا د هغه ورونه په خپله راغلل او د هغه په وړاندې يې خپل سرونه تپت کړل او ويې ويل: «مونږ ستا غلامان يو.» (۱۹) خو يوسف هغوی ته وويل: «مه وپرېږئ. ايا زه خدای يم؟» (۲۰) تاسو زما په خلاف د بدو پلان درلود، خو خدای هغه په نېکۍ باندې بدل کړ د دې دپاره چې د ډېرو خلکو ژوند وژغوري او لکه څنگه چې وشول هغوی نن ژوندي پاتې دي. (۲۱) نو بيا مه وپرېږئ. زه به په تاسو او ستاسو په اولادونو باندې پام کوم.» نو هغوی ته يې تسلي ورکړه او په مهربانۍ سره يې ورسره خبرې وکړې.

د يوسف مړينه

٢٢ يوسف د خپل پلار د ټولې کورنۍ سره په مصر کې پاتې شو. هغه یوسلو لس کاله ژوند وکړ. ٢٣ يوسف د افرایم د اولادونو او لمسیانو د لیدلو پورې ژوندی ؤ او همدارنگه هغه تر هغې پورې ژوندی ؤ چې د منسي د زوی ماخیر اولادونه یې هم په خپله کورنۍ کې ولیدل. ٢٤ يوسف خپلو ورونو ته وویل: «زه مرگ ته نژدې شوی یم. خو بې له شکه چې خدای به تاسو وساتي او تاسو به له دې وطن څخه هغه وطن ته بوځي چې د ابراهیم، اسحاق او یعقوب سره یې قسم خوړلی دی.» ٢٥ يوسف د یعقوب د کورنۍ خلکو ته قسم ورکړ او ویې ویل: «زما سره دا وعده وکړئ کله چې خدای تاسو هغه هېواد ته بیایي، نو زما مړی به له ځان سره وړئ.» ٢٦ نو يوسف د یوسلو لس کالو په عمر په مصر کې مړ شو. وروسته له دې چې هغه یې مومیایي کړ، په تابوت کې یې کېښود.